

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : N G Calbergs Bogtrykkeri,
1867-1868

redigeret af C. Carstensen.

Skitser og Noveller af Ugebladet "Pressen"

1867; 2. Kvartal

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DA8-AM 2261

1-111 5re.

~~L/1428~~

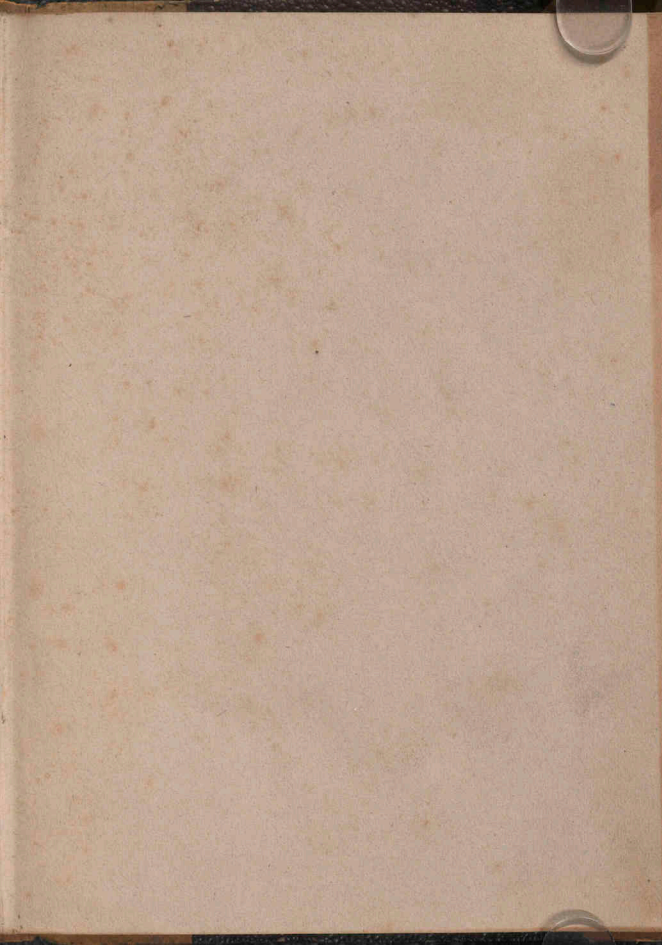
8°

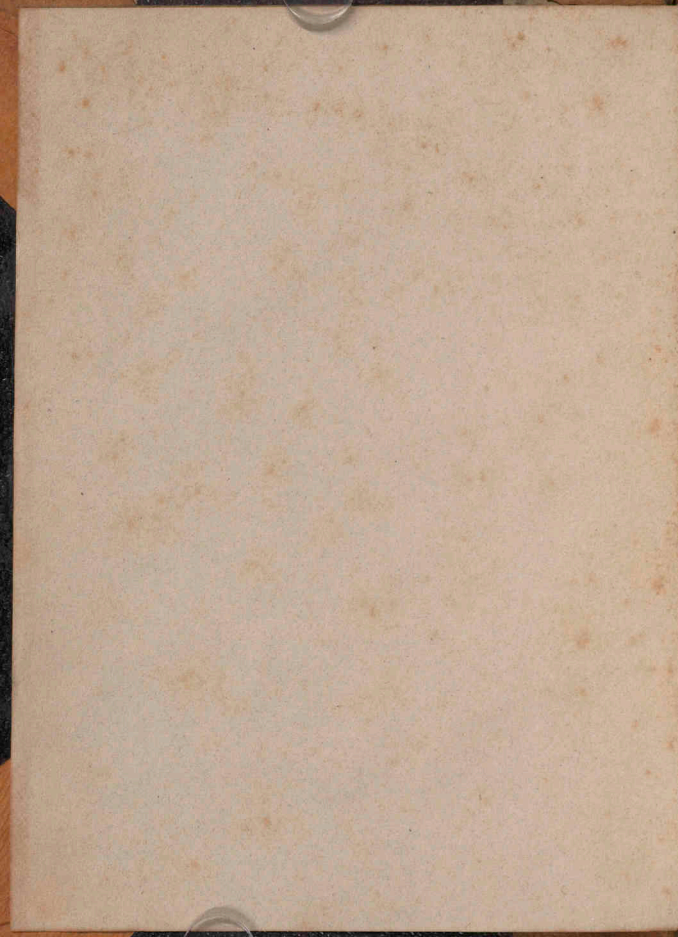
500

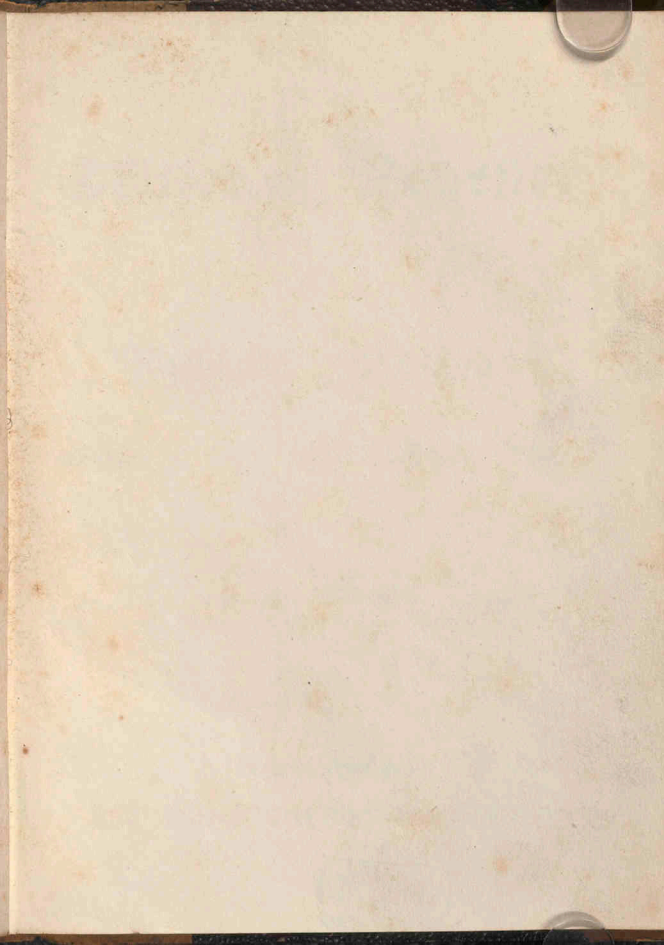
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

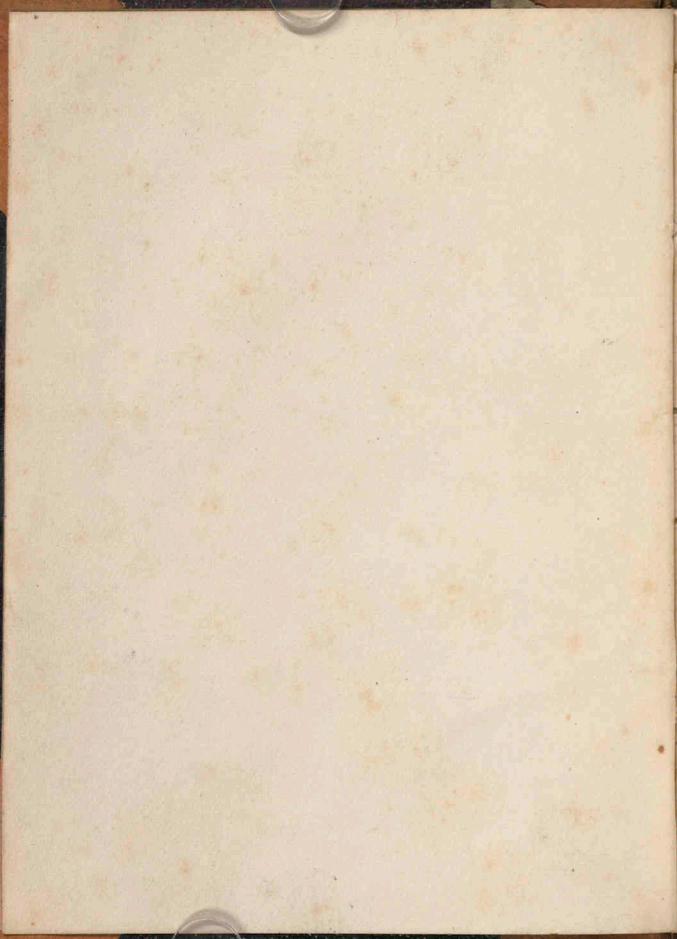

130024030327

Skitser og Noveller

af

Ugebladet „Presen“,

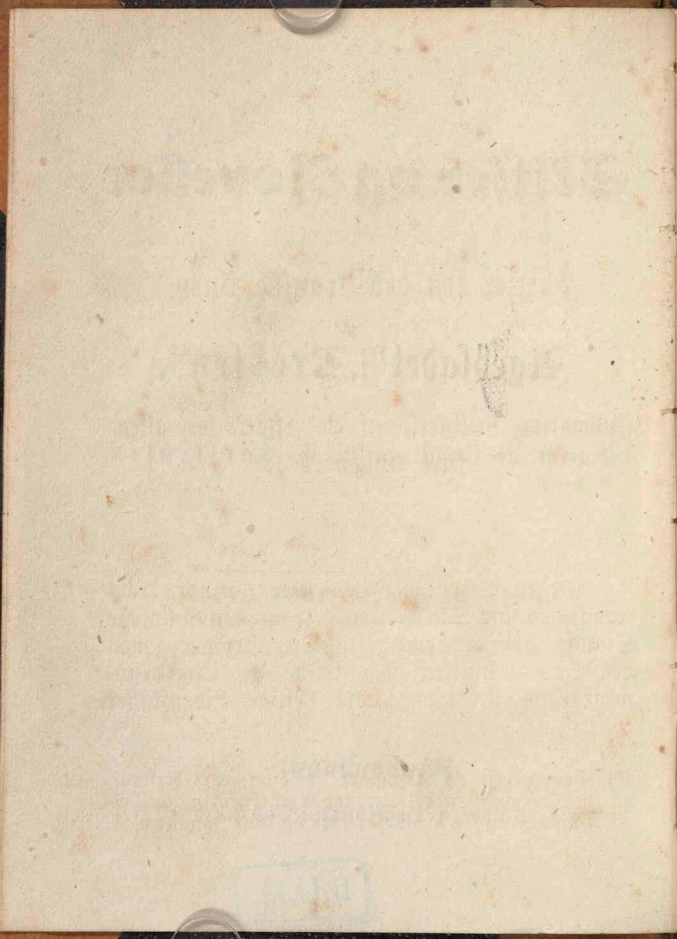
redigeret af Cand. polit. E. Carstensen.

2. Kvartal 1867.

Kjøbenhavn.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri, Binnelskæftet 12.

B.U.H.

Skizzer fra den franske Jury.

III.

Vilkaarlig Frisindelse af en Elsker for atter-
teret Snigmord.*)

De to Piger, der den 11te Januar 1864 fremstilles for Assiseretten, ere af den simpleste Stand; det er nemlig to Tjenestepiger; men den Sag, i hvilken de optræde, er ikke desto mindre et Drama, hvori heftige Lidenskaber

*) Proseduren og Resuméet er efter eget Referat, det Øvrige er fordetmeste taget af Gazette des Tribunaux og Le Droit for 12te og 13de Januar d. A.

stilles til Skue, og hvis Detaljer frembyde en ualmindelig Interesse.

Anklagede Nr. 1, Marie Bidonne, født i Annecy i Doresavoyen, er 24 Aar gammel. Uden just at være smuk, har hun regelmæssige Træk, smukke Dine, sort Haar, og hun udmærker sig ved en usædvanlig Ungdomsfriskhed. Hun udtrykker sig godt og med en Korrekthed, der ikke er almindelig hos Folk af hendes Stand, og man kan sige, at alle hendes Svar og hendes hele Fremtræden og Holdning under Retsbehandlingen har forskaffet hende al den Sympathi hos Auditoriet, som hendes Stilling tillader.

Hun har gjort Forsøg paa at dræbe en ung Mand, som skal have vægret sig ved at ægte hende trods de Løfter, som efter hendes Udsagn ere givne hende, men som han rigtignok paa den meest bestemte Maade fralægger sig. Før hun kom saavidt, har hun maattet lide meget; thi henrevet af sine exalterede Lidenstaber har hun to Gange gjort Forsøg paa Selvmord; efter at have skudt paa sin troløse Elsker, har hun vendt Baabnet mod sig selv; hun har afskudt i sin Mund 3 eller 4 Skud med en Revolver, og hun har endnu i sin Hals flere

Rugler, som man ikke har været istand til at udtrække. En af disse Rugler har afrevet hendes Tungespids.

Hun er idag rolig, hun fortæller om sine Lidelser og de Opmuntringer, som hendes Medanklagede har gjort hende til Gjenstand for; men hun lægger ingensomhelst Bitterhed eller Fortrydelse i sine Beskyldninger mod hende.

Denne Medanklagede er Pigen Adele Picard, 30 Aar gammel, er født i Bienne-le-Chateau (Marne). Ifølge Anklagen skal denne Pige have opmuntret Marie til den begaaede Forbrydelse; hun skal have hjulpet og staaet hende bi i de Handlinger, der have forberedt den, og bidraget til at forskaffe hende Midlerne til at udføre den. Man kan efter Forhandlingerne ikke skjønne, at hun har havt andet Motiv til denne Udfærd end Ønsket om at faa Maries Condition og at tilegne sig nogle Smykker, som denne havde overleveret hende, førend hun stjød paa sin Elsker og gjorde det mislykkede Forsøg paa at berøve sig selv Livet.

Paa Bordet foran Præsidenten saae man en liden Kiste med en 6skuds Revolver; denne maa behandles med nogen Forsigtighed, da man

ikke er paa det Rene med, hvormange Stud der affyredes paa Offret eller af Anklagede paa hende selv den Aften da Forbrydelsen blev begaaet, og man kan derfor ikke være sikker paa at der ikke endnu er et eller flere Stud tilbage i Baabnet.

Generaladvokat Merveilleux-Dugvinaux fungerer som Aktor og dHrr. Lachaud og Léon som valgte Defensorer resp. for Marie Bidonne og Adèle Richard.

Efter Anklageaftens Dplæsning og Dpraabet af Bidnerne, der førtes til et særskilt Bærelse, begynder Afhørelsen af Anklagede.

Præsidenten lader Adèle Richard føre ud af Retsalen og skrider derpaa til at examinere Anklagede Nr. 1 paa følgende Maade:

Præsidenten: De er født i Dvre Savoyen? —

Anklagede: Ja, min Herre.

P. De har været i Paris siden 1859? —

A. Siden 1860.

P. Lad saa være, altsaa omtrent 4 Aar. De har tjent hos flere Herrer, som Intet have at udsætte paa Dem. De har ikke været videre nyie i Balget af deres Herstab, og De seer nu hvad dette har ført til. De gjorde saagodtsom

umiddelbart efter deres Ankomst Bekjendtskab med en Arbejder, og dette Bekjendtskab har gjort Dem til Moder til et Barn, som nu er 3 Aar gammelt? — A. Det er sandt.

B. Hvorfor har han ikke giftet sig med Dem? — A. Fordi han har ladet mig selv udsætte mit Barn til Opfostring og først derefter er kommen tilbage til mig; dette havde saaret mig.

B. Men det synes, som om Bægringen er kommen fra Dem? — A. Han truede med at gjøre mig ulykkelig, og undertiden slog han mig.

B. Han har sagt, at De ikke besad de Egenstaber, der ere nødvendige for en god Huusmoder, og at De holdt alt for meget af Dands? — A. O, Hr. Præsident!

B. De har imidlertid ikke ventet længe med at knytte en ny Forbindelse med Laguil-laumy? — A. Jo, min Herre, den Forbindelse tog sin Begyndelse den 6te Februar 1862.

B. Har han lovet Dem, at ville ægte Dem? — A. Han har sagt til mig, at han, uagtet jeg havde et Barn, vilde gifte sig med mig, saafremt jeg opførte mig vel.

B. Ja, det siger De, han derimod netop det Modsatte; han har aldrig lobet Dem Noget, hans Familie har raadet ham fra at gifte sig med Dem? — A. Hans Familie modtog mig godt, da han forestillede mig for den.

B. De var i et Huus, hvor der gaves Dem Anledning til at nyde enhver Frihed, og De havd Tilladelse til at være ude hver Søndag, og det var altsaa for at gaa til Laguillaumy? — A. Ja, min Herre, mit Herskab vidste om det.

B. Laguillaumy reiste til Limoges uvidende om, at De var frugtsommelig? — A. Jeg be'er, han vidste det; jeg havde sagt det til ham.

B. De har aborteret og er bleven pleiet af Laguillaumys Familie? — A. Ja, Hr. Præsident.

B. De havde anmodet hans Svoger om ikke at omtale denne Abort for Laguillaumy? — A. Man kan, Hr. Præsident, ikke have videre Forstand, naar man finder paa saadant Noget; hvorledes vil De forklare, at jeg anmoder en Mand om ikke at omtale en saadan Historie for sin Svoger? Dersom denne ikke havde lobet mig

Egteskab, saa havde jeg jo ikke havt Noget at skjule for ham.

B. Denne Anmodning har vel vaakt hans Families Mistanke? — Men jeg har ikke gjort en saadan Anmodning; man fjernede ham allerede fra mig ved at sige ham, at jeg havde et Barn og ved mere saadan Snaf.

B. De frygtede altsaa for, at Laguillaumy ikke vilde gifte sig med Dem, og derfor tog de Gift? — A. Ja, Hr. Præsident, jeg var fortvivlet. Den første Gang pleiede man mig i mit eget Hjem, og den anden Gang blev jeg bragt til Hospitalet og pleiet der. Den første Gang havde Guillaumy trøstet mig ved at sige at jeg skulde have Tillid til ham. Otte Dage derefter fik jeg at vide, at han vilde forlade mig, og da tog jeg atter Gift. Jeg havde Breve, hvori han talte til mig om Egteskab, hans Søster kom til mig, medens jeg laa paa Døds sengen, og hun tog dem ud af min Lomme, og siden har hun bedet mig tilgive, at hun havde handlet saaledes for sin Broder.

B. Fra Januar 1863 har De gjenoptaget Deres Forbindelse med Laguillaumy? — A. Ja, Hr. Præsident; men jeg saa snart, at han ikke

meente det alvorligt. Han har talt til mig om min Svoger, som fjernede ham fra mig, og han foreslog mig, at vi ikke skulde see hverandre i nogen Tid, hvorpaa han da vilde gifte sig med mig. Jeg skrev til ham, at jeg ikke kunde sætte mig ind i hans Idee; at han var uafhængig, og at vi ikke behøvede at skjule os. Han svarede mig herpaa, og da jeg havde Sikkerhed for — det var i September —, at han havde bestemt sig til ikke at ægte mig.

B. Det var vel den Omstændighed, som har bragt Dem til for 3die Gang at tænke paa Selvmord? — A. Ja, Hr Præsident.

B. Tanken om at forkorte sit Liv er i og for sig forbryderisk, men De har med den forenet Tanken om at drage Laguillaumy med Dem i Døden? — A. Ja, min Herre.

B. Derom har De talt med Adele Richard? — A. Ja, og hun har sagt til mig, at jeg var en enfoldig Løsse, som vilde dø alene, og at jeg burde begynde med Laguillaumy.

B. Har De længe kjendt Adele? — A. Kun siden 20de August.

B. Hvorledes! har en Dem saagodtsom ubekjendt Pige kunnet have en saa afgjørende Indflydelse paa Dem?

A. Jeg ønsker hende ikke noget Duds, min Herre, og jeg beder Dem behandle hende med Hensynsfuldhed.

B. Hun er ikke meget anbefalelsesværdig; hun tjente i et meget ilde berygtet Huus, jeg ved ikke hvilket; hun havde jo en Elsker, der var ansat i et Støberi? — A. Jeg vidste dette da jeg besøgte hende og fortalte hende mine Sorger.

B. Og hvad har hun da sagt dem? — A. Hun sagde, at jeg var en Tosse, so vilde dø alene; hun har fortalt mig en Historie om en ung Pige, som ved sin Dør havde oppebiet sin Elskers Ankomst, og som havde affyret to Pistolskud paa ham. Jeg havde ikke Idee om, hvad en Pistol var for Noget; jeg troede det var noget meget stort, og hun sagde, at der nok var smaa Pistoler at faa, men at man ikke folgte dem til Fruentimmer; hun skulde derfor sagde hun, skaffe mig en kjøbt ved Hjælp af sin Elsker Boulanger.

B. Og De har ladet Montjovet kjøbe den? — A. Jeg sagde til ham, at den skulde være til mit Herskab (nogle Damer) og dertil be-

mærkede han: „Pas paa dem, disse hersens Fru-entimmer have ofte en løierlig Hævn for.“

B. Skulde ikke dette have kunnet bringe Dem til Estertanke? — A. Adele sagde til mig at jeg skulde skrive et Brev, som jeg skulde lægge ned i en Kuffert, og hvori jeg skulde sige, at det var mig som havde gjort Alt, for at det ikke skulde forurolige Nogen.

B. Det var altsaa Adele, som tilskyndede Dem til Alt? — A. Ja, Hr. Præsident, hun er gaaet med mig overalt, for at see Pistolen, for at kjøbe den; det er hende som har taget Pistolen i sit Tørklæde, da hun gik bort fra Hr. Montjovet, og det er hende, som har bragt den til mig.

B. Hvem har ladet Pistolen? — A. Jeg vilde faa Kjøbmanden til det; men saa sagde Adele til mig, at hun skulde faae sin Elsker til at lade den. Vi havde om Aftenen været hos Milard, en Ven af Boulanger. Man havde sagt til ham, at Pistolen tilhørte mit Herskab, og at jeg af Uforsigtighed var kommen til at affyre den, og at det derfor var nødvendigt, at den ladedes paany. Saaledes forholder det sig. Vi have Alle, med Undtagelse af Adele,

for at more os affyret 4 eller 5 Skud, og efter at alle sex Løb paany vare ladede, gif Adele og jeg, for at lægge os, til et Bærelse, som hun havde udenfor sin Madmoders Huus.

B. Og hvem har pantsat deres Uhr i Laaneforretningen (Mont de Piété)? — A. Det har Adele ladet gjøre ved Hjælp af en af sine Veninder, som hedder Augustine, til hvem jeg sagde, at jeg vilde „hænge mit Uhr paa Spigeren,“ for at faae Penge, som jeg kunde sende til min syge Fader.

B. Naar foregif dette? — A. Nogle Dage før jeg gjorde Brug af Pistolen.

B. Hvorfor gif De til Adele? — A. Fordi hun ikke vilde forlade mig; hun sagde, at jeg var alt for let til at forsnakke mig, og at jeg derfor kunde kompromittere hende.

B. Hun havde altsaa et Slags Opsyn med Dem? — A. Ja, hun vilde ikke forlade mig.

B. Hvilket Motiv havde hun til at opmuntre Dem til at dræbe Laguillaumy og derefter begaa Selvmord? — A. Hun misundte mig min Condition, og hun sagde, at man

naar jeg var død, vilde bringe mig til la Morgue,*) og at mine Smykker da vilde gaa tabt, jeg gav hende derfor Brystnaalen og mine Dren-
ringe.

B. De har søgt at gjensee Laguillaumy?
— A. Ja, han havde tilstaaet mig et Stævne-
møde hos ham selv til om Aftenen Kl. 10. Jeg vidste, at han havde sagt til sin Svoger, at han var sat i Forlegenhed ved dette Stævne-
møde, og at denne dertil havde svaret: „Godt jeg skal befri Dig for denne Forlegenhed; jeg skal være paa Stedet uden Lys og ledsaget af en Kammerat, og hun skal slippe at banke paa Døren to Gange, jeg skal nok arrangere det.“ Jeg har saaledes indseet, at jeg ikke burde gaa til dette Stævnemøde; men Adèle har villet skaffe sig Underretning om, hvorvidt han laae hjemme om Natten eller ikke, og jeg har fulgt med hende med min Pistol. Adele gif desuden

*) Det Sted, hvor Ligene af Personer, der ere om-
komne ved Ulykkestilfælde, eller Forbrydelse, hen-
bringes enten for at gjenkjendes eller for at være
til Justitiens Afbenyttelse..

2 Gange alene for at faae at vide om han var kommen hjem.

B. Adele har altsaa 3 Gange i Løbet af Dagen skaffet sig Underretning om Laguillaumy? — A. Ja, vi gik ind i en Kleinsmeds Boutik i samme Huus, og der ventede vi paa at Laguillaumy skulde gaa ud. Da han gik, fulgte vi efter, og Adele gik med mig til Pladsen og saa sagde hun: „Jeg skal passe paa Dig, Du har lidt saa meget, at Du ikke maa lade ham undslippe; seer jeg, at Du betænker Dig, saa lader jeg Dig arrestere.“

B. Hvad vilde De have gjort, hvis De havde været overladt til Dem selv? — A. Det veed jeg ikke.

B. Er det da hende, som har drevet Dem dertil? — A. Det siger jeg ikke; men hun har forskaffet mig Alt.

B. De har handlet meget strafværdigt i at give efter for saa fordævelige Opmuntringer hvis Motiv var Dem aabenbaret ved hendes yttrede Ønske om Deres Condition og Deres Juveler. — A. Jeg havde tabt min Fornuft.

B. De har altsaa gaaet hen til Laguillaumy og tiltalt ham? — A. Ja, jeg spurgte ham om

hvor han laa om Natten. „I mit Hjem,“
 svarede han. „Det er ikke sandt,“ sagde jeg.
 „Du har nu i otte Dage ikke ligget hjemme.“
 Da gjorde han mig opmærksom paa, at det var
 forbi mellem os, og at han ikke vilde have
 mere med mig at bestille Da gjorde jeg
 ham nogle Behreidelser for hans Opførsel mod
 en Pige han før havde elsket. Han vilde vide,
 hvorfra jeg havde min Kundskab herom og vi
 gik ind i en Kafee, hvor vi fortæredes Lidt. Da
 vi forlod den vedblev vi at udtale os. Han
 talte sig hidsigere og hidsigere og jeg ikke
 mindre og jeg rettede Pistolløbet paa
 ham, uden at vide hvor og fyrede.

B. De vendte derpaa Baabenet mod Dem
 selv og skjød det af i Deres Mund? — A. Ja,
 men jeg veed ikke, hvormange Skud jeg har af-
 fyret; Lægen antager 3.

B. Sævanligviis skyder man nedefra
 opad, naar man vil dræbe sig; men De har
 skudt ovenfra nedad. — A. Det kjendte jeg Intet
 til. Adele havde sagt, at det var tilstrækkeligt
 at affyre Skuddet i Munden, naar man ville
 gjøre Ende paa sig.

B. Ah! Det var en ny Omstændighed! Men hvorledes har De kunnet laane Dre til disse Raad? Hør nu: De var hos en i saadanne Materier lidet samvittighedsfuld Madmoder; De har talt til hende om deres Sorger, De har sagt til hende at De ville hævne Dem, og hun har svaret: „Saadant Noget er Dumhed Hvad skulde der blive af os, hvis vi ville dræbe alle de Mænd, som forlade os?“ Deres Stilling er mislig, De er ikke den unge rene og ufordærvede Pige, som vilde hævne sin for bestandig tabte Dre, De har haft en eller flere Elskere, ja selv et Barn, og det er i denne Stilling, at De har fulgt Raad, der ere dem givne af en Veninde, som De har kjendt fra naar, og De har begaaet en affkyelig Forbrydelse! Men er nu Alt, hvad De har sagt ogsaa Sandhed? — A. Ja, Alt, Hr. Præsident.

B. De har efter Adeles Opfordring skrevet et Brev? — A. Ja, man har fundet det i min Kuffert.

B. Her er Brevet: „Anklag Ingen; thi jeg har ikke betroet mine Planer til Nogen. Dersom der er nogen Gud, kan han aldrig tilgive hans Kjærestes Fader og Moder; thi de

kjendte godt til, hvor meget jeg elskede denne Yngling; han kan ikke tilgive dem, at de have modtaget mig i denne Piges Huus, hun, som lo mig op i Ansigtet, og jeg, jeg var uvidende om Alt dette. Endnu i Søndags, da de sagde at jeg skulde gaa til ham Kl. 11 om Aftenen, havde de den Feighed at bringe ind i hans Bærelse 2 Mænd, som skulde tage fat paa mig, lykkeligviis var jeg underrettet derom. — Og Alt dette har de gjort uagtet alle de Gaver, de har modtaget af mig. Efter i 2 Aar at have handlet saaledes, som jeg har handlet mod Alle har jeg Intet at bebreide mig; jeg har lidt meget, og beder mine kjære Søstre tilgive mig naar de see, at jeg er forladt af alle Mennesker og at jeg selv har opgivet alt Haab.

Md. Victoria skylder mig 16 Franks, Md. Juliette 32 Franks, Md. Lucile, som boer i Nr. 47 eller 48 i rue de Donai noget over 100 Franks; dette skal befri mig for at komme i la Morgue."

Efterat Præsidenten havde gjort hende nogle Spørgsmaal angaaende et Tyveri hos hendes Herstab, hvorfor hun ogsaa var anklaget sagde han til hende: Anklagede, i den første

Forhørs-session har De erklæret, at Jngen havde opmuntret Dem til Forbrydelsen. — A. Da jeg blev forhørt, troede jeg, at jeg maatte dø, og jeg vilde ikke røbe Noget, jeg var hange for at kompromitere Hr. Montjovet.

B. Senere har De altsaa villet aabenhare Alt, og De har skrevet eller ladet skrive et Brev til Laguillaumy, hvori De taler om de flette Raad, De har faaet, og om Deres Samvittighedsnag. De har deri nævnt Adele, og kaldt hende en ondskabssuld Kvinde. Alt i dette Brev er sandt? — A. Ja, Alt.

Derpaa blev Adele Richard ført frem for Retten, og Præsidenten begyndte hendes Examination.

B. De er Tjenestepige her i Paris? — A. Ja.

B. I hvor lang Tid har De været i den Stilling? — A. I 6 Aar.

B. Hos hvem har De sidst tjent? — A. Hos Maries Hershabs.

B. De havde altsaa Lyst til at faa hendes Condition? — A. Nei, jeg havde en god Conditon før.

B. Har De havt noget Kjendskab til Marie Bidonnes Planer? — A. Jeg vidste Intet om, at hun vilde dræbe sig selv og selv myrde sin Elsker.*)

B. De har hjulpet hende til at faa kjøbt en Pistol? — A. Jeg troede at hendes Herfskab skulde have den.

B. Hvorlænge har De kjendt hende? — A. 3 3 Uger; vi vare begge frie.

B. Ja desværre, altfor frie! De havde jo et Bærelse ude i Byen, hvor De modtog hende. Hun har talt til Dem om sin Forbitrelse over Laguillaumys Udfærd? — A. Hun sagde, at hun vilde knuse et Speil for ham, som han holdt meget af.

B. De er ganske i Uovereensstemmelse med Bidonne? — Hun følger sin Families Raad, thi hun er ikke slet nok til selv at finde paa saadant Noget.

B. Men de fremkomne Dplysninger støtter hendes Forsvarssystem. Det er jo Dem, som har fortalt hende, at der fandtes smaa Pistoler til at bære? — A. Jeg havde aldrig seet en Pistol før.

*) Hendes Ord faldt virkelig saaledes.

B. Men De har dog faaet hende til at kjøbe Pistolen? — A. Nei, det er hende, som har faaet mig til at kjøbe den, idet hun foregav, at hendes Herskab skulde have den.

B. Det er dog Dem, som har bragt den? — A. Det har hun sagt; men det er ikke sandt.

B. De har faaet Deres Elsker til at lade Pistolen for hende? — A. Hun sagde til mig at Baabnet var bleven affkudt, og at hun vilde faa den ladet paany. Derfor var det, at jeg vilde følge hende til Boulanger; men hun var allerede gaaet derhen alene.

B. De har faaet hende til at skrive et Brev, hvori hun tager alt Ansvar paa sig? — A. Det er ikke sandt.

B. De har dog ladet Pigen Augustine pantsætte Marie Bidonnes Uhr og Kjæde? — A. A. Nei, hun bad hende jelsv derom.

B. De er den 23de September gaaet 3 Gange for at faae at vide, om Laguillaumy laa hjemme om Natten, og om han var kommen hjem? — A. Ja, jeg gjorde det, fordi hun bad mig derom.

B. Og saa gif de i Følge med hende ind i eu Kleinsmeds Boutik? — A. Ja.

B. Hvad var Klokken da? — A. Den var 8^{1/2}.

Marie Bidonne. Den var 7^{1/2}, og vi ventede til Kl. 10!

Adele Richard. Det er ikke sandt!

B. Derpaa forlod De hende og sagde: at De skulde passe paa hende, og lade hende arrestere, hvis hun ikke fuldførte Handlingen?

— A. Det er ikke sandt, jeg vil altid benægte det.

B. Derom tvivler jeg ikke; alt slet finder man sig bespøjet til at benægte. Derjom Marie Bidonne har talt Sandhed, saa er Deres Udfærd saa afskyelig, som den vel kan være. De opmuntrede hende til en Forbrydelse, for at faae hendes Condition, De modtager af hende en Brystnaal og et Par Drenringe i det Dieblif, hun gaaer hen for at dø! — A. Hun har foræret mig dem; jeg vidste ikke, at de vare sjaalne.

Præsidenten meddeelte derpaa ifølge Lovens Bydende Adele Richard de Svar, som Marie Bidonne i hendes Fraværelse havde givet.

Bidneforsjelen.

Louis Ernest Laguillaumy, Ornamentssjærer.
 Jeg lærte at kjende Marie paa et Bal, og der er opstaaet en Forbindelse mellem os. Jeg kjendte ikke til hendes foregaaende Levnet; men jeg fik snart at vide, at hun havde et Barn, og hun tilstod det for mig, da jeg talte til hende derom.

Præsidenten: Har De givet hende Løfter eller Haab om, at hun kunde blive Deres Kone?
 — Bidnet. Aldrig.

B. Har der da i Deres Tanker ikke bestaaet Andet mellem Eder, end en Forbindelse for Moro Skyld? — B. Nei, slet ikke Andet; jeg har aldrig lovet hende Noget, hun kan paa-
 staa det saa meget hun vil.

B. Deres Forbindelse begyndte i Februar og endte i September? — B. Ja, ved min Tilbagekomst fra Limoges fik jeg at høre Noget der bragte mig paa Tanken om at afbryde den, jeg fik at vide, at hun havde aborteret.

B. Hun siger, at De havde lovet at ægte hende, hvis hun forbedrede sig, er det saa? —
 B. Nei, Hr. Præsident.

B. Imidlertid har De dog introduceret hende i Deres Familie? — B. Hun har truffet min Svoger en Gang, og hun har gaaet til hans Huus for at spørge til min Søster.

B. Men hun har dog beboet Deres Kammer medens De var fraværende? — B. Ja, det har hun.

B. Deres Søster har pleiet hende der? — B. Ja.

B. Alt dette har dog vel funnet give hende Fochaabninger? — B. Det er muligt.

B. Har De nogenſinde gjort hende Bebreidelscr? — B. Nei, aldrig.

B. Havde De da ikke Grund dertil? — B. Na, det kunde jeg vel havt. . . . Hun var ikke ganske oprigtig.

B. Men ikke dejsomindre elskede De hende? — B. Jeg fandt Behag i hende, som hun i mig.

B. Hun har villet begaa Selvmord? — B. Ja, men jeg veed ikke hvorfor.

B. Imidlertid har vel dette rørt Dem, siden De har forsonet Dem med hende igjen? — B. Ja, og dette varede i 2 Maaneder.

B. I Juni Maaned har De altsaa besluttet Dem til at bryde med hende? — B. Ja,

Hr. Præsident. Mine Venner vilde, at jeg skulde nedsætte mig og gifte mig; herom har jeg underrettet Marie baade med Ord og med Skrift. Hun tog Tingen i Begyndelsen ganske godt; men saa har hun, overtalt ved de Raad hun har faaet, gjort det, De veed.

Marie Vidonne: Hr. Laguillaumy kom til mig i Følge med sin Svoger den Dag, da hans Søsters Barn blev døbt, for at faa mig til at hjælpe til ved Maaltidet! — Jeg vilde ikke gaa, og sagde, at det ikke passede for en Maitresse at komme til hans Familie, de kom 3 Gange for at faa fat i mig.

Bidnet: Det er ikke mig, som har introduceret hende i min Familie. Da hun fik at vide, at jeg vilde gifte mig, har hun truet mig og sagt, at hun vilde dræbe mig, hvis jeg ikke ægtede hende.

Præsidenten: Naar har De da brudt med hende? — B. Det var i Juni, men hun er senere flere Gange kommet til mig. En Dag i September, Kl. 11, da jeg spiste Frokost, kom hun for at bede mig om det sidste Stævnemøde, før hun reiste til Lyon. Jeg lovede hende, at

hun skulde faa det paa Ballet hos Robert; men jeg havde den Hensigt, ikke at komme.

B. Det var altsaa ikke hos Dem, at dette Møde skulde foregaa? — B. Nei. Jeg havde forladt Bærkstedet Kl. 7, og siden den Tid blev jeg forfulgt af Marie. Hun nærmede sig til mig ved Mariehuset i Montmartre og sagde: „Er det paa den Maade, Du gaaer til Dine Stævneføder?“ „For at sige Dem Sandheden,“ svarede jeg: „Saa var det slet ikke min Hensigt at gaa til dette Stævneføde.“

B. Talte De længe sammen? — B. Det varede vel lidt længere end 1 Time, vi befandt os i rue Antoinette, en øde Gade, hun greb mig i den høire Arm, lagde sin Arm omkring min Hals, som for at omfavne mig, jeg kjendte det kolde Pistollob, og det bragte mig til at gjøre en Bevægelse, som jeg skylder mit Liv.

B. Har De noget Ar? — B. Na nei, jeg gif derpaa hen til min Svoger for at faa vadsket mit Ansigt.

B. Hvor blev De saaret? — B. Her, bag Dret; men det var ganske ubetydeligt.

B. Har man truffet Kuglen ud? — B. Nei, Hr. Præsident, den sidder endnu i Kjødets.

B. Har De hørt andre Skud? — B. Ja, hun skjød 2 Gange paa mig, men uden at træffe.

B. Veed De, at hun har skudt paa sig selv? — B. Man har fortalt mig det.

B. Troer De, at hun er bleven forledet til den flette Handling, hun har forøvet? — B. Ja, at slutte efter det Brev, hun har skrevet til mig.

B. Har De aldrig kjendt Adèle? — B. Nei, aldrig.

B. Hvorfor skulde hun have forledet Marie til Attentat mod Deres Liv? — B. Det er jeg aldeles uvidende om.

B. Troer De, at hun nogensinde vilde have faldet paa en saadan Tanke, hvis hun havde været overladt til sig selv? — B. Nei, det troer jeg ikke, uagtet hun er af en meget heftig Character.

B. Har denne Adele senere foretaget sig noget Skridt? — B. Hun kom til mig tidlig den følgende Dag for at høre om jeg var død.

Adele: Jeg havde været der, for at faa at vide, om Hr. Ernest var gaaet til sit Arbeide!

Bidnet: Hun er kommen for at spørge efter mig for sit Herskab, hun har sagt til min Søster at Marie maatte have redet mig net til.

En Edsvoren: Naar har Marie første Gang brugt Trusler.

B. Dengang, da hun første Gang havde gjort Forsøg paa at dræbe sig selv. Nogle Dage derefter sagde hun: „Sidst gjorde jeg Forsøg paa at dræbe mig selv, nu er det Din Tour.“ Om Natten stod hun op, og jeg saae, at hun havde en Kæske med en Barbeerkniv i Haanden; jeg gjorde hende opmærksom herpaa, og hun sagde, at hun skulde bruge den paa sig selv. Forresten har hun altid haft en lav Character, og jeg har aldrig bedraget hende, eftersom jeg Intet har lovet hende.

Hr. Lachaud: Hvor er de Breve, som Vidnets Søster har taget ud af Mariens Lomme?
— B. Jeg har brændt dem.

Derpaa afhørtes Laguillaumys Svoger. Det fremgaaer af hans Forklaringer, at Marie har aborteret, medens Laguillamy var fraværende paa en Reise; at Vidnets Kone da havde pleiet hende; at Marie havde anmodet Vidnet og hans Kone om ikke at sige Noget til Laguillaumy om hendes Svangerskab og Abort og at de ikke desto mindre havde talt til ham derom, da han kom tilbage fra Limoges. Vidnet

havde aldrig hørt Laguillaumy tale om at ægte Marie. De havde sagt til ham, at han handlede urigtigt i at give hende Nøglen til sit Værelse og tage imod hende der, naar han ikke vilde gifte sig med hende.

Hr. Lachaud. Har ikke Vidnets Kone modtaget noget af Marie? — Vidnet: Da hun var bleven frisk igjen, tilbød hun os Betaling for vor Møie med hende; men da vi ikke vilde modtage Penge, gav hun min Kone 6 Par Kopper.

Marie Bidonne: Jeg har været hos Dem i 5 Dage for at hjælpe til med Søm! — B. Det er ikke sandt.

Flere Vidner bleve derpaa afhørte; deres Vidnesbyrd indeholdt imidlertid intet Mærkeligt. Blandt dem var ogsaa Hr. Montjovet, som havde faaet Pistolen kjøbt. Han blev i den Grad bevæget ved det, han havde at sige, at han aldeles tabte Traaden i sin Fortælling, og han maatte sætte sig ned paa Vidnernes Bænk for at finde den igjen.

Til Slutning afhørtes de Forsvarsvidner, som Marie Bidonne havde ladet stævne. En ung Pige forsikkrede, at Laguillaumy i hendes Nær-

værelse havde lovet Marie Egteskab; en anden havde kjendt Mariens første Elsker og forklarede, at hun havde lidt meget Ondt ved hans Brutalitet, og at hun af den Grund ikke vilde gifte sig med ham. En Frue vidner, at hun har havt Marie i sin Tjeneste, og at hun Intet har at udsætte paa hendes Redelighed. Mødet hæbet og opsat til den følgende Dag Kl. 10^{1/2} Formiddag.

Næste Dag fortsattes Vidnesforhøret. Marie Bidonnes Søster blev afhørt og svarede paa Præsidentens Spørgsmaal, om hun havde noget Kjendskab til, hvorvidt Søsteren frivillig havde begaaet den Forbrydelse, hvorfor hun var anklaget, at denne otte Dage efterat Forbrydelsen var begaaet havde fortalt hende, at Adele havde sagt: „Du vilde rigtignok være en stor Tøsse, om Du dræbte Dig selv, uden først at have dræbt Laguillaumy.“ Paa Spørgsmaalet, om hun antog, at denne Søsters Forklaring stemte overeens med Sandheden, forsikrede hun, at hun ingensomhelst Tvivl nærede derom.

Efterat Vidnesførselen var sluttet, støttede Generaladvokaten Anklagen med en Tale, hvis væsentlige Indhold var følgende:

(Sluttes.)

Skizzer fra den franske Durn.

III.

Vilkaarlig Frisindelse af en Elsker for atferet Snigmord.

(Sluttet.)

„For at kunne bedømme Forbrydelser som denne, maa man undersøge Hjertets fineste Traade, og derfor især Forbryderens Fortid. Det er ikke første Gang, at Anklagede har staaet i en utilladelig Forbindelse. Hun fik et Barn og da hendes Elsker tilbød hende Egteskab, vilde hun ikke gribe denne Leilighed til at give sit Barn et Navn, en Legitimitet, og dette røber ikke den rette moderlige Følelse. Der er Intet som viser, at Laguillaumy havde lovet hende Egteskab, men vistnok havde han ogsaa Ting at bebreide sig. Hun forsøgte Selvmord. — Mogle ansee dette for Heltemod, men det er den høieste Feighed. Hendes Overlæg viser sig allerede

deri, at hun flere Maaneder iforveien havde udstødt Trusler, man havde seet hende ifærd med en Barbeerkniv, og Elskerens Familie nærede Frygt. Bidounes Charakter viser en Blanding af Lidenskab (passion) og Energi. Hendes fastholden ved fattede Fortsætter viser sig i den No, hun havde Dagen forud; hun vilde indgyde sine Omgivelser Sikkerhed ved at synes glad, hun sang endog, ja hun forlanger endog et Stævuemøde af sin Elsker for at gjøre ham aldeles sikker; hun forlanger at tilbringe den sidste Nat med ham. Selv efterat de havde været inde hos en Vinhandler, og han havde afflaet hendes sidste Bøn om en Forsoning, brød ikke Lidenskaben løs paa engang: hun bevarede endnu sin No, og det var ikke førend de var kommen paa den øde Plads, at hun udførte sit længe nærede Mordforsæt. Og da affjød hun ikke blot et, men to Skud. Selv siger hun, at hendes Kjærlighed, hendes Fortvivlelse havde betaget hende Herredømmet over sig selv og gjort hende til en Slave af hendes Medanklagedes Indflydelse. Det er altjaa Lidenskaben man her vil paaberaabe sig for en Frisindelse; men hvis man idag giver efter for en Lidenskab som

Rjærligheden, saa vil man imorgen forlange den samme Gunst for en anden, en tredie Lidenſkab, og Jngen vil kunne paapege Grændſen, da de menneſkelige Lidenſkaber, ere ſaa mangfoldige. Loven indrømmer ikke ſaadanne Friſindelsesgrunde; i Tilfælde af Selvforsvar bliver man fri for Straf, og er man udfordret af den Fornærmede, bliver Straffen formindſket. Men her vil man fordre Noget endnu mere end for den Provocerede? Og det uagtet Loven ikke kjender ſaadanne Friſindelsesgrunde ſom Lidenſkaben? Man ſiger ofte at Dyrigheden (les magiſtrats) ſtaaer paa et høit Standpunkt til at kunne bedømme de menneſkelige Lidenſkaber rigtigt, og at den er kold for dem, det ſkulde være Jurnmændene, der ere udgaede fra Folkets Midte og ſnart vende tilbage igjen, ſom det ſkal være forbeholdt at bedømme dem. Jo, mine Herrer vi kjende de menneſkelige Lidenſkaber, og vi røres ved dem: thi vi ſee dem hver Dag foran os i denne Sal. Men vi betragte dem maaskee fra et almindeligere Synſpunkt end J, idet vi betragte Konſekvenserne, medens J ere udsatte for at tabe dem affigte for det enkelte Tilfælde. Og hvilke ere diſſe Konſekvenser? Hvis J aabne

Døren ved Eder's Frifindelse, da vil der ingen Stranke være for de menneskelige Lidenskabers Udbrud. For nogle Dage siden havde vi et Tilfælde, som noget lignede dette, men der var den Forskjel, at J antog, den Ungre ikke havde Bevidstheden om det Forbryderiske i Handlingen men her er det anderledes. Marie Bidonne har vel vidst, hvad hun gjorde; hun var gammel nok til at indsee det. J beskyttede hver Dag Pengeinteresser mod Falst, mod Tyverier. Men det synes, som man er mindre streng, naar Forbrydelsen angaaer det menneskelige Liv selv. Tænker man ikke paa det unge Liv, som her let kunde være udslukt? Og, fremfor Alt, tænker paa det farlige Exempel, som man vilde give ved en Frifindelse! Denne Pige har selv fortalt at hun var styrket i sit Forsæt ved at læse i en Avis Fortællingen om en Pige, som havde dræbt sig selv, efter først at have dræbt sin Elsker! Man har her et Exempel paa den for-dærvelige Indflydelse af alle disse skjendige Romaner og Aviser, som ophidse de unge Pigers Fantasi, og som bringe dem til at tænke paa sig selv som Forbrydelsens Heltinder. Betænk,

at Forhandlingerne i denne Sag ville blive læste med en lignende Interesse i en vid Kreds; bidrager ikke til at give disse fordærvelige Fantasier Næring ved at gjøre denne Anklagede til en Videnskabens Heltinde; I kunne derfor bidrage til sørgelige Efterlignelser, det er derfor ikke blot i Retfærdighedens, men ogsaa i Barmhertighedens Navn, at jeg forlangeren Fældelse."

Om den anden Anklagede sagde han, at Vidonnes Bekjendelse var tilstrækkeligt Beviis, da den støttedes af flere Drs Stændigheder, og tilføiede: "I kunne her anstille den høitidelige Prøve af deres Ansigt (Adele Richard havde et skummelt Ansigt), og den vil noksom vise, at Marie Bidonne maa troes og den Anden ikke." Om denne Beviismaade yttrede Præsidenten i sit Resumee, at den vistnok i og for sig ei alene kan være skuffende, men i Forbindelse med andre Beviser endog god: Man har Anklagede for sig, man søger i hendes Træk, i hendes Manerer, hendes Stemme, Bekræftelsen poa eller Benægtelsen af, hvad der ellers er oplyst.

Efter Anlagetalens Tilendebringelse begyndte Hr. Lachaud, Marie Bidonnes Defensor,

sin Forsvarstale saaledes: „Gud har 3 Gange frelst denne Pige fra Selvmord, og endelig har han skaanet hende for, at hendes Skud skulde blive dræbende for hendes Elsker, ved at frelse hende ved et Mirakel har han viist sin Tilgivelse! J, mine Herrer, vilde ikke dømme hende!“

Han skildrede derpaa, hvorledes hun i en Alder af 18 Aar var kommen til Paris, og had betænke, hvilke Fristelser de unge Piger ere udsatte for i denne By. Jurymændene, der vare i den lykkelige Stilling at kunde give sine Døttre Støtte og Beskyttelse, kunde føle Marie Bidonnes Stilling, da hun kom til Paris uden nogen tjærlig Moder, uden nogen forstandig Fader, der kunde advare og beskytte hende. Hun maatte tage hvad Tjeneste hun kunde faae opgivet paa Kommissionskontorerne; man skulde ikke bebreide hende, at hun havde været i disse Guse. Men selv hos disse elendige Herskerinder hvor hun daglig maatte see den fæleste Usædelighed, har hun, sammenlignet med dem, bevaret sin Keenhed. Det er forgjæves, at Laguillaumys Slægt har været nedrig nok til at beskylde hende for Utroskab. Hun vilde ikke gifte sig med sit Barns Fader, netop fordi hun havde

moderlig Følelse; hun kjendte denne Mand nok til at vide, at han aldrig kunde blive nogen kjærlig Fader. Laguillaumy er en Mand uden Hjerte, uden Sjæl; hun har givet ham store Gaver, han har aldrig givet hende saa meget som en Tbol — og efterat man saaledes har benyttet sig af hendes Godhed, har man forstødt hende. Hun har forsøgt Selvmord 2 Gange, da hun mærkede Laguillaumys Kulde; hvergang han har mærket hendes store Sorg, er han vendt tilbage til hende, og derved givet hendes Haab om Ugteffab med ham ny Næring. Da endelig kommer Jaloufien til; hun faaer at høre, at han agter at gifte sig med en Anden; — hun kommer i den meest exalterede Stemning, trods hans Uværdighed elsker hun ham med hele sit varme Hjerte; og i denne Exaltation, denne Blanding af Kjærlighed og Fortvivlelse træffer hun den anden Anflagede, for hvem hun aabner sit hele Hjerte. Uden videre at gaa ind paa dette Forhold, vedblev han: „Alt viser, at det især var paa fornøyet Selvmord, hun tænkte: hun vakkede og søgte enhver Leilighed til at overtale Laguillaumy til at vende tilbage til hende. Hun søger det sidste

Stævnemøde, endnu haabende, at han vilde vende tilbage, og endnu paa Kaffeent spørger hun ham, om han ikke vilde tage hende igjen; — aldrig kunde hun opgive Haabet, hun vilde forsøge Alt, før hun overgav sig til sin Fortvivlelse. Og nu selve Forbrydelsen — viser ikke dens Udførelse, at det var Selvmord, hun meest tænkte paa? Hun affyrede mod ham et maaskee to Skud — hun veed det ikke selv, men havde hun havt en alvorlig Villie til at dræbe ham, saa havde hun kunnet forfølge ham med flere Skud, da Revolveren indeholdt 6." — Han skildrer derpaa den elendige Tilstand, hvori hun befandt sig efter Selvmordforsøget, og gif derpaa over til at imødegaa Generaladvokaten: „Man siger Eder, at man ikke skal indrømme, at Lidenstaben gjør Menneket til sin Slave, saa at det ikke længer er Herre over sine egne Handlinger. — Det er en yderliggaaende Strengthed som J aldrig ville følge Altsaa — den Fader, som styrter til for at rive sin Datter ud af Forsørerens Arme, som i sønderknusende Smerte over at see sin Ure krænkst stikker Staalet i hans Barm, — han skal sældes som en simpel Snigmorder? — Ja, naturligviis med „formildende Omstændigheder“ (Datter)!

Nei, i Sandhed! I vide, mine Herrer, hvor stærke enkelte menneskelige Lidenskaber ere og især Kjærligheden, hvorledes den fylder Hjertet med en uimodstaaelig Kraft, der søger sit Maal uden at standses af Fornuften. Det er umuligt at fælde Marie Bidonne fordi hun har troet paa Kjærligheden. Hun har fulgt Kjærlighedens uimodstaaelige Drift, ophidset ved Sorg og ved fordærvelig Indflydelse; hun har ingen Tanke havt om det Forbryderske i Handlingen. — For Gud kan det være en Forbrydelse, men han har tilgivet hende ved at lade hende leve; han vil at hendes fremtidige Liv skal være en rolig Udsoning af Ungdommens Feil. Den menneskelige Lov er ikke skreven for saadanne Tilfælde, den er ikke saa streng, som Generaladvokaten fremstiller den." Defensoren søgte derefter paa forskjellige Maader at røre Jurymændenes Hjerter, vendende sig om mod Anklagede og ligesom vifende hende frem for Alle udbryder han engang: „hun er smuk, Marie." Han søgte at vække Jurvens Harme mod hendes Herfskab, mod hendes Elsker og dennes Familie, for at hun skulde staa som den bedste iblandt disse slemme Mennesker. Til Slutningen henvendte han sig

saaledes til Juxen. „J maa derfor have for Die, at denne stakkels Pige er kommen saavidt som til Modløshedens Paroxysme, og at hun er bragt dertil ved, at hun ikke længer har kunnet modstaa Smertens Tryk. Lad mig da haabe, at der i Eders Hjerters Dyb findes Medlidenhed og Følelse! Dersom J gjengiver den Ulykkelige til Friheden, saa vil hun vende tilbage til sit Savoyen for at tilbringe Resten af sit Liv mellem sine Bjerge, hun vil her henflæbe sin sørgelige Tilværelse og hun vil føre med sig sit stakkels Barn. Hun kan ikke mere blive Ugtefælle, denne Kvinde, som har lidt saameget for ikke at blive det; hendes Naturs Varme vil vende sig mod dette ulykkelige Bæsen, hun vil være ågtværdig, hun vil velsigne Retfærdigheden, som har forstaaet hendes Lidelser, og naar hun har opdraget dette Barn til en Mand, saa vil hun kunne sige, at hun har udsonet sine Feil. Jeg fortsætter ikke længer, thi det vilde være at betvivle Eders Retfærdighed. J ville forstaa, at der gives særegne Sager, som man ikke kan paadømme, uden at tage alle Omstændigheder, under hvilke de fremtræde,

i Betragtning." Han talte med stor Varme og hans Tale gjorde synlig et stærkt Indtryk.

Dette blev svækket ved det lange, kjedelige Forsvar, som en ung Advokat leverede for den anden Anklagede, og hvori han især søgte at rense Richard og sværte Bidonne.

Præsidenten gav et meget nøiagtigt Referat af Debatterne, hvorigjennem man ikke kunde skimte hans egen Mening, maaskee var Referatet noget vidtløftigere, forsaavidt angaaer Anklagen. Under Debatterne havde han derimod viist sig temmelig partist til Fordeel for Bidonne paa Richards Beføstning. Saaledes vilde han lægge et Bidne i Munden, at det havde seet, Richard paa Gjerningsstedet bagefter, uagtet Bidnet sagde, at den Person, det havde seet, ikke havde Richards Bært. „Men i Mørket kunde De skuffes Noget? Figuren kunde synes større, end den virkelig var?" — De andre Præsidenter viste almindelig større Partisthed i Resumeen, der var en selvstændig Gjengivelse af de fremkomne Oplysninger, omtrent som vore Domspræmisses. De vare derimod mere upartiske under Forhøret.

Jurynen frifandt begge; den har formodentlig fundet Adele Richards Skyld sandsynlig nok

til at tjene som Frifindelsesgrund for Marie Bidonne, men ikke sikker nok til Frifindelsesgrund for hende selv. Ogsaa for Tyveriet bleve begge frifundne. Lachaud havde afviist med Forragt Forsøget paa at ville gjøre „denne Pige med det store, varme Hjerte til en simpel Tyv.“

Det hed forresten, at Bidonnes Frifindelse kun var skeet, fordi Stemmerne vare lige deelte.

Det maa i Sandhed ansees sørgeligt, at saa fordærvede Anskuelser om Strafferetten, som de, der findes i Defensors Tale, skal vinde Bifald hos en Domstol. Men det er i Sager af saadan Beskaffenhed, at den franske Nationalkarakter virker skadeligt paa Juryn. Denne er i Frankrige altid meget snarere til at fælde ved Forbrydelser, hvor Bevæggrunden har været Pengeinteresse, end hvor der har været en Lidenskab, og hvor denne har været Kjærlighed — den være noksaa brødefuld — har en talentfuld Defensor let for at opnaa Frifindelse. Det gjælder derfor, at i Frankrige er Giendommen bedre beskyttet end det menneskelige Liv. Jurymændene vide, hvor let deres Landsmænd hen-

rives af Kjærligheden, og de hylde derfor gjerne den Opfattelse, at Forbryderen er i den Grad en Slave af sin Lidenſkab, at han ikke er kriminelt tilregnelig.

Det kan ſtatistiſt bevies, hvormange flere Frifindelser, der er ved Forbrydelser, der ſøge ſit Motiv i ulykkelig Kjærlighed, end ved de fleſte andre. Det er overhovedet mærkeligt ved den franſke Kriminalſtatistik, at Aar efter Aar er der ved de forſkjellige Forbrydelser, omtrent det ſamme Procent Frifindelser og diſſe Procenter ere overmaade forſkjellige. Da nu de færreſte Forbrydelser ere af den Art, at der ved dem er ſaameget vanſkeligere at ſkaffe Beviis tilveie end ved andre Forbrydelser, er Følgen klarligen den, at Frifindelſernes Antal ved de forſkjellige Forbrydelser vexler, efterſom vedkommende Forbrydelse eller deres almindelige Bevæggrunde er Jurymændene meer eller mindre forhad. Og man mærker her, at Eiendomsindgrebene ere under ſkarpeſt Juſtitz; det er almindelig velhavende Folk, hvoraf Jurymen tages.

Hele dette Forhold viſer paa det klareſte, hvormegget urigtige Henſyn gjør ſig gjældende i Jurymens Virkſomhed.

Marie
eller
Det blaa Torklæde,

Vaa en smuk Dag henimod Slutningen af October, som jeg godt erindrer, skjøndt saa mange Aar ere forløbne, vendte jeg tilfods tilbage fra Orleans til det gamle Slot de Bardy, en af hine Levninger fra en forsvunden Tidsalder, der altid have Interesse ved gamle Sagn og andre mystiske Fortællinger. Veien snoede sig tilhøire og venstre mellem Bakkerne; Solen skinnede venligt paa de grønne Marker og de smaa Huse, der vare halvt skjulte bag store Træer. Luften var mild og varm, og hele Naturen rundt om mig syntes at svælge i berusende Nydelse. I nogen Afstand foran mig paa den samme Vej, marscherede i al Dag et Regiment af Garden Estrangère, deres glimrende Uniformer dannede en forunderlig Modsetning til den rolige Stemning der hvilede over hele Landskabet. Jeg skyndte mig at naae

dem, da jeg gjerne vilde høre deres Musik hvoraf enkelte Toner kun nu og da naaede mit Øre; men alt som jeg kom nærmere ophørte Musikken, og stærke Trommeslag hvirvlede nu og da. Efter en halv Times Forløb var jeg ved Siden af Regimentet, og blev behagelig overrasket ved i en af Officererne at gjenkjende en Ven, med hvem jeg havde stiftet et fortroligt Bekjendtskab i Paris. Vi hilste paa hinanden og gik videre sammen i venskabelig Samtale, da Regimentet pludselig dreiede af fra Veien og gjorde Holdt ved et lille Huus omgivet af Fyrretræer.

„Du er nok ude paa Maneuvre, kan jeg tænke?“

„Nei,“ svarede Officeren med et Skuldertræk, „vi have en uhyggelig Affaire at afgjøre. De ere isærd med at dømme og efter al Sandsynlighed skyde en Soldat af mit Compagni, der har stjaalet fra den Bonde, hos hvem han var indkvarteret.“

„Hvorledes! Dømme, affige Dommen og udføre den i samme Dieblig?“

„Det er overensstemmende med Artiflerne,“ svarede han.

„Kom!“ vedblev min Ven, „hvis Du er nysgjerrig efter at faa at vide hvad der vil skee. Det vil snart være forbi.“

Uvilkaarligt fulgte jeg ham, thi jeg var spændt paa at see Slutningen paa dette besynderlige Drama. Det hele syntes mig som en Drøm. Det syntes mig umulig, at De kunde besmitte hine rolige Marker og den yndige, landlige Luft med et saa forfærdeligt Mord.

Regimentet dannede en Firkant; bagved den anden Linie og ved Udkanten af Skoven vare nogle Soldater isærd med at grave en Grav. En kold Gysen gennemfoer mig, da jeg saae det. Men endnu var det dog ikke umuligt at Synderen kunde blive erklæret uskyldig, og med den Tanke begyndte jeg at trøste mig.

Imidlertid blev Fangen ført frem. Det var en ung Mand af et smukt Udseende, med et frit, aabent Blik, der talte meget til hans Fordeel. Ved Siden af ham gik en Kone, det eneste Vidne i Sagen.

Obersten vendte sig mod hende og vilde netop til at adspørge hende, da Soldaten traadte frem.

„Det behøves ikke,“ sagde han. „Jeg tilstaaer Alt, jeg har sjaalet Lommetørklædet fra denne Kone.“

„Titer,“ sagde Obersten, „Du har altid gaaet for en ærlig Fyr.“

„Det er sandt, Hr. Oberst, jeg har altid søgt at gjøre mine Officerer det tilpas. Det var heller ikke til mig selv jeg stjal det, det var til Marie.“

„Til hvilken Marie?“

„Til Marie som boer i det Land hist ude ved Areneberg hvor de store Træer vore. — Skal jeg aldrig see hende igjen?“

„Forklar Dig, Titer. Jeg kan ikke forstaa Dig.“

„Min Oberst, jeg beder Dem læs dette Brev,“ — han rakte ham efterfølgende Brev; ethvert Ord deri har præget sig dybt i min Erindring. —

„Titer, dyrebare Ven! Jeg benytter mig af Arnold, Rekrutten som er ansat ved Dit Regiment, til at sende Dig dette Brev og en Silkepung som jeg har forfærdiget efter Dit Onske. Jeg skjulte mig for min Fader medens jeg arbejdede paa den, thi han skjender altid

paa mig, fordi jeg iholder saa meget af Dig, og fortæller mig, at Du aldrig vil komme tilbage. Men Du kommer — ikke sandt Titer? Selv om det ikke skeer, skal jeg dog vedblive at elske Dig. Lovede jeg Dig ikke det, den Dag, da Du bragte mig det blaa Hovedklæde ved Dandsen i Areneberg? Naar skal jeg see Dig igjen? Det glæder mig inderlig at høre hvor agtet Du er af Dine Officerer, og hvor elsket af Dine Kammerater. Men Du har endnu to Aar, de ville snart gaae, hvor ere vi da lykkelige! Farvel Titer, elskede Ven!

Din kjærlige Marie."

„P. S. See at send mig noget fra Frankrig, ikke fordi jeg er bange for at glemme Dig, men for at jeg altid kan bære det hos mig. Men Du maa kysse det før Du sender det bort, jeg er vis paa at jeg nok skal finde Dit Kys.

Da Brevet var bleven læst, talte Titer igjen. „Arnold,“ sagde han, „bragte mig det Brev iafteſ, da jeg modtog min Indkvarteringsbillet. Hele Natten havde jeg ingen Ro, thi mine Tanker vare hos mit Hjem og hos Marie. Hun havde bedet mig om noget fra Frankrig, men jeg havde ingen Penge; thi jeg havde

brugt min Lønning for tre Maaneder til at kjøbe min Broder og Fætter fri for, der nu for nogle Dage siden er reist hjem. I Morges da jeg stod op, aabnede jeg et Bindue; udenfor paa en Snor hang et blaait Tørklæde, det var ligesom Marie's, det havde den samme Farve, det var det samme Mønster. — Jeg var svag nok til at tage det. Jeg stak det i min Brødpose og begav mig paa Bei, men angrede snart hvad jeg havde gjort, og vilde netop vende om, da Konen her kom løbende. Tørklædet blev fundet hos mig. — Nu har jeg fortalt den hele Sandhed. Artiflerne siger at jeg skal skydes; skyd mig da! men foragt mig ikke."

Dommerne kunde ikke skjule deres Bevægelse. Hvem kunde vel det? Men da det blev sat til Afstemning blev han enstemmig dømt til døde. Han hørte med Rolighed sin Dom, og nærmede sig derpaa til Officieren med den Bøn, at han vilde give ham fire Francs. Officieren rakte ham dem.

Derpaa saae jeg ham vende sig til Konen, hvem Tørklædet igjen var givet, og henvende disse Ord til hende:

„Her, Madame, er fire Francs; jeg veed ikke om Tørklædet er mere værd, men hvis det er, giver jeg jo mit Liv for det. Derfor, lad mig have det.“

Den stakkels Kone der skjælvede over hele Legemet lod det falde, og Titer tog det op fra Jorden, idet han gik tilbage til Officeren.

„Hr. Officer,“ sagde han, med en Stemme der bragte Taarerne i Alles Dine. „Om to Uar vil De vende tilbage til vore Bjerger, — De vil igjen faae dem at see. Spørg da efter Marie i Areneberg; hele Landsbyen kjender Marie, hun er saa god. Hr. Officer! giv hende dette Tørklæde fra stakkels Titer, men af! siig hende ikke hvor dyrt han kjøbte det.“

„Det lover jeg,“ var Svaret, og store Taarer rullede ned af de barkedes Kinder. Det var Manden og ikke Officeren som talte der.

Dg nu knælede Titer ned og anbefalede sin Sjæl til Gud. Det var umulig længer at være Vidne til dette forfærdelige Skuespil, — dette Martyrium af en Uskyldig, hvem Alle maatte tilgive. Jeg flæbte mig bort syg af Stræk, medens Alle mine Lemmer skælvede som i Feber og en centnertung Vægt knugede mit Bryst.

Da jeg var kommen ind i Skoven fastede jeg mig ned, for ikke at blive Vidne til hvad der nu vilde skee.

„Forbarmende Himmel, i hvilke Forbrydelser gjøre ikke Menneskene sig skyldige. Ikke engang en Time kunne de være gode og kjærlige. Tigeren selv har mere Medlidenhed. Gud være den Ulykkelige mere naadig, der maa døe saa ung, og elsker Livet saa høit, end de ere, der grave saa tidlig paa Din Grav.“

Knaldet af Geværerne lød gennem Skoven, selv Bladene syntes at skjælve da det rullede fra Træ til Træ. Jeg faldt paa mine Knæ og græd høit.

Noget efter da alt blev roligt listede jeg mig ud af Skoven. De vare Alle borte. Alle? Ak! Jeg vendte mig igjen mod Veien, og gyste ved i nogen Afstand at bemærke det korte Græs farvet med Blod. Tæt ved var en Høi nylig opkastet, som man kunde see paa den løse Jord. Jeg brak en Gren af et af Træerne og dannede deraf et simpelt Kors, som jeg plantede paa den ubekjendte Grav hvor stakkels Titer ligger, glemt af hele Verden undtagen af mig og maaskee af Marie.

Prinds Eugen og Italien.

Idet Saint Marc Girardin i Journal des Debats af 6te Novbr. d. A. anmelder Rodolphe Mey's „Italiens politiske Gjenfødelseshistoric 1814—1861“ i 7 Dele, omtaler han den ædle Prinds Eugen og hans Gemalinde Prindsesse Augusta af Baveren.

„Jeg har netop,“ siger Girardin, „læst en velskreven Bog, en meget interessant Bog, der kun har den sjeldne Feil, at være for kort, det er Italiens Gjenfødelseshistorie fra 1814—1861, af Hr. Rodolphe Mey i Genf. Jeg har læst den med saamegen mere Fornøielse selv, naar jeg ikke har deelt Forfatterens Anskuelse, som jeg ikke har havt til Hensigt at befatte mig med dens Bedømmelse. Men dersom jeg gjør Afkald paa at bedømme Hr. Mey, gjør jeg dog ikke Afkald paa at benytte mig af hans Bog, som en udmærket Haandbog i Italiens Historie fra Begyndelsen af vort Aarhundrede. Hr. Mey fortæller med megen Nviagtighed og Bestemthed, næsten altid ogsaa med megen Upar-

tisthed de Begivenheder, der have hidført Italiens Gjenfødselse. Blandt disse Begivenheder nævner han med Rette Skabelsen og Tilblivelsen af Kongeriget Italien under Prinds Eugens Vicekongedømme. „Førig, forstandig og af en blid og forsonlig Charakter, siger Hr. Key, hidrog Prinds Eugen meget til Overitaliens Fremblomstring.“ Og senere „Napoleon havde, idet han skabte Kongeriet Italien, bestemt at denne Krone skulde forblive adskilt fra den keiserlige, og at Landet efterat det først var gjenfødt og befæstet, skulde modtage som Regent en Fyrste af hans Huus.“ Denne Erklæring indgav Italienerne det Haab, at de engang skulde komme til at udgjøre en uafhængig Magt. Men Napoleons Politik led desværre under hans stedse bevægelige og brændende Indbildningskraft. Uophørlig omskabte og ødelagde han sine politiske Udkaft, bestandig omgjorde han Europas Kaart, idet han vekslede Alliancer hvert andet eller tredje Aar.

Den retfærdige og sunde Bedømmelse, som Hr. Key har ladet vederfare Prinds Eugen, har bragt mig til at gjennemlæse denne Fyrstes

Grindringer og militaire Brevverling, udgivne for 4 a 5 Mar siden af Hr. Duc Casse.

Der er i disse Grindringer, der forklare visse Tildragelser af Italiens Historie i vor Tid, to Punkter, som i Særdeleshed have tildraget sig min Opmærksomhed: paa den ene Side er det Manden, hans Karakter og hans Privatliv; paa den anden Side er det de Forhaabninger, Italien knyttede til ham.

Det er let at fatte, naar man læser Napoleons Dekreter vedkommende Kongeriget Italien, at dersom Folkeslagene skulde kunne have Tillid til Fyrstens Ord, maatte Italienerne have Grund til at haabe paa Uafhængigheden af dette Kongerige, der var skabt af Napoleon og bestemt for Prinds Eugen. Den 20de December 1807 befandt Napoleon sig i Benedig, i en Forsamling af Valgraadet — et Slags lovgivende Forsamling, der afgav Stemmer uden dog at diskutere. Dette Raad forestillede imidlertid den nationale Suverænitæt, og Følgen af Napoleons Nærværelse dengang var det grundlovmæssige Statut af 16de Februar 1808, hvilket erklærede Prinds Eugen for Keiserens Adoptiv søn og bestemte ham i Mangel af ægte mand-

lige Livsarvinger til Efterfølger paa Italiens Throne. „Fra dette Dieblif af,“ siger Du Casse, „maatte Eugen betragte sig selv i alle Henseender foruden at være beklædt med Titelen Fyrste af Venedig, som præsumtiv Arving til denne Throne, uden dog i nogen Maade, uagtet Napoleons Adoption, at kunne gjøre Fordring paa det franske Keiserdømme. Men netop fordi Eugen ikke kunde vente at komme til at regjere i Frankrige og fordi han og hans Æt skulde regjere i Italien, fulgte det ligefrem, at hans Rettigheder bleve anerkjendte af Europa.“ Hvent kunde derfor fra nu af tvivle om, at Napoleon forbeholdt Italien en uafhængig Stilling? Det var Skik og Brug at tage Napoleons Ord for Skjæbnens Beslutninger. Men Ulykken var den at istedetfor at være Oldtidens Fatums uigjenkaldelige Beslutninger, forandrede Napoleons Skabelser sig eftersom hans Uergjerrighed voksede. Saaledes behagede det ham en Dag at omstøde dette Kongerige Italien, han havde saa høitidelig besluttet at tilintetgjøre denne Arving, der var givet Italienerne, denne Fyrste af Venedig, der saa pompøst var prydet med en Titel, som i Fremtiden skulde forbeholdes de præsumtive Ar-

vinger til Italiens Throne — i det Hele alle disse Rettigheder, der vare anerkjendte og tagne for gyldige af Europa. Almindeligviis antages det, at det napoleonske Kongerige Italien er omkommet i 1814 ved et tilbagevirkende Stød af Napoleons Fald i Frankrige. Dette er en stor Feiltagelse. Napoleon havde selv fra 1809 tilintetgjort dette Kongerige Italien, som han havde skabt for sin Adoptiv søn, og denne Adoptiv søn, som han havde gjort til Vicekonge og som han havde giftet ind i den bayerske Kongefamilie, havde han nedsat til en Konge lig den der indtoges af hans Keiserdømmes sædvanlige Fyrster. Denne Tilfidesættelse af Italien og af Prinds Eugen hænger sammen med Napoleons Skilsmisse med Josephine saavel som dermed, at Familien Beauharnais, der hidtil næsten indtog en keiserlig Rang, styrtedes og mistede sin hele Jndflydelse.

I Prinds Eugens Erindringer fortælles hele denne Skilsmissetildragelse med forunderlig usiagtige Omstændigheder. Men det, som især interesserer og rører mig ved denne Fortælling, er at lære at kjende Eugens Gemalindes, Prindsesse Augusta af Bayerns beundringsværdige

Characteer. Udsprungen af en gammel Sve-
rænsfamilie saae Prindsesse Augusta sig paa
engang ved sin Gemals politiske Tilfidesættelse
bragt ind i en Privatstilling; men det var saa
langt fra, at hun et Dieblif gav efter for en
frænklet Stoltheds Harm, at hun kun beskæf-
tigede sig med sin Huusbonds Sorger og viste
ham fra dette Tidspunkt endnu mere Omhed
og Hengivenhed end nogenfinde forhen. Et Die-
blif havde hun kunnet tænke sig, at hun ved
at ægte Eugen havde ægtet Napoleons Arving
selv til Frankriges Throne — senere idetmindste
at hun var bleven Gemalinde til den fremtidige
Konge af Italien. Nu derimod var hun bleven
Hustruen til en af Keiserdømmets Stordigni-
tærer. Hvilket Fald vilde dette ikke have været,
dersom hun ikke havde opfattet det som en større
Grund til strængere at opfylde sine Pligter mod
sin Mand! Intet Dieblif ophørte hun derfor
med at vise sig fast og modig i Unaaden, mere
hengiven og kjærlig mod sin Ægtefælle, og alt
dette uden Anstrængelse, uden Affectation med
en Simpelhed og Naturlighed, der beviste hendes
Sjæls høie Adel.

Endnu nogle Ord om Prindsesse Augusta af Bayern, om hendes Resignation ved hendes Giftermaal med Eugen og hendes Sjæls Størhed ved sin Mand's Unaade. I Maret 1805 var Prindsesse Augusta bestemt at skulle ægte sin Fætter Prinds Carl af Baden. Dette Ægteskab glædede dem begge, og uden at ville gjøre af Tydsklands Smaahoffer et Sæde for Florians Hyrdescener, findes der dog tilstrækkeligt mange af disse Smaastater af lige indbyrdes Rang, saavel som af disse Smaahoffer, for at der Tid efter anden kan opstaa Tilbøieligheder hvormed Politikken Intet har at gjøre, især da disse Stater have liden politisk Betydning. Det Eneste, som de tydske Prindsesser have at være bange for, er hvergang en eller anden Storstats Regent enten selv eller for sine Sønner behøve en Prindsesse til Hustru, der er uden al politisk Betydning. Prindsesse Augustas Ulykke var den, at Napoleon begyndte at gifte sin Familie ind i de kongelige Familier af gammel Slægt, og at han fandt for godt at lade sin Stedsøn ægte Prindsesse Augusta. Denne Stedsøn, Prinds Eugen, var elskværdig og god; men herom vidste Prindsessen ikke noget, hun

selv var skøn og henrivende, men dette havde igjen Eugen ikke havt Tid til at bemærke; thi han erfarede først Befalingen om sit Ægteskab ved et Brev fra Napoleon saalydende: „Jeg er ankommen til München, jeg har ordnet deres Ægteskab med Prindsesse Augusta; det er be- kjendtgjort.“ Saaledes ordnede Napoleon sine Slægtningers Ægteskaber.

Hvad Prindsessen angik, maatte hun ad- lyde, saasnart Napoleon anholdt om hendes Haand for sin Stedsøn. Efterat Traktaten til Presburg havde ophøiet hendes Fader fra Kur- fyrste til Konge, modtog hun følgende Brev fra ham: „Hvis der var en Gnist af Haab, min kjære og høitelskede Augusta, om at De kunde komme til at ægte Carl, vilde jeg ikke paa mine Knæ bede Dem om at gjøre Uskald derpaa, endnu mindre vilde jeg paastaa, at mit kjære Barn gav Deres Haand til Italiens frem- tidige Konge, dersom denne Krone ikke var garanteret ved Fredslutningen af alle Magterne og dersom jeg ikke var sikker paa Prinds Eugens gode Egenskaber. Betænk, mit kjære Barn, at De ikke alene bidrager til Deres Faders Lykke, men ogsaa til Deres Brødres, til Bayerns,

som ivrigt ønsker denne Forbindelse. Det smerter mig at saare Deres Hjerte, men jeg stoler paa Deres Venskab og paa den Hengivenhed, De altid har vist Deres Kader. De vil vist ikke forgifte ham hans gamle Dage. Betænk fjære Augusta, at et Uffslag vil gjøre Keiseren ligesaa meget til vor Fjende, som han hidtil har været vort Huus Ven. Tro mig, at det koster mig uendelig meget at skrive til Dem paa denne Maade, men Omstændighederne tvinge mig ligesaa meget, som jeg anseer det for min Pligt at vise Dem for det Lands Vel, Forsynet har sat mig til at regjere over.

(Sluttes.)

„Pressen.“

Ugeblad for underholdende Læsning,
 32 Sider Skitser og Noveller, 32 Sider Roman,
 udgaaer hver Søndag, og tilbringes Abonnenterne
 for 4 Sk. ugentlig eller 3 Mk. Kvartalet. Abonne-
 ment modtages paa Expeditionskontoret St. Hellig-
 geiststræde 5 samt paa de Kgl. Postkontorer.

Prinds Eugen og Italien.

(Sluttet.)

Kong Maximilian, uagtet han var lykkelig over at være bleven Konge, leed dog saameget ved sin Datters Sorg, at han ikke dovede paa mundtlig at indlade sig paa nogen Forklaring med hende, men bad hende svare ham skriftlig. Her er Prindsesse Augustas Brev: „Min meget kjære og pømme Fader! Man tvinger mig til at bryde det af mig givne Ord til Prinds Carl af Baden; uagtet Alt, hvad det koster mig gaaer jeg dog ind derpaa, hvis en pmt elsket Faders Fred og et Folks Lykke afhænger deraf, men jeg kan ikke give min Haand til Prinds Eugen, dersom Freden ikke er sluttet, og han ikke er anerkjendt som Konge af Italien. I Deres Hænder lægger jeg min Skjæbne. Hvor grusom den end maatte blive, vil det dog bestandig være mig en stor Trøst, at jeg har opoffret mig for min Fader, min Familie og mit Fødeland. Paa Knæ anraaber Deres Barn Dem om Deres Belsignelse, den vil hjælpe mig

til at bære min sørgelige Skjæbne med Hengivenhed i Guds Villie."

Der er i dette Brev en hengiven Datters Lydighed, men der er ogsaa Stoltheden hos en Fyrstinde af gammel Slægt, som, hvis hun skal ægte en Seierens Barvenu, idetmindste forlanger at det skal være en Konge. Prindsesse Augusta havde ogsaa Fordring paa at gjøre et stort Ægteskab, nu da hun ikke længere kunde gjøre et, som behagede hende. Forunderlige menneskelige Tilskikkelse! Der kom et Dieblif selv førend 1814, hvor dette Ægteskab ikke længere var stort; men hvor allerede, lovet være Gud, de to Ægtefæller havde gjort det godt og lykkeligt ved deres Følelsers Eenstemmighed. Deres gjensidige Hengivenhed hjalp dem til at bære deres Storheds uventede Aftagen og Krænkelsen af det Tilfagn, som Prindsesse Augusta havde forlangt, nemlig at hun skulde ægte en Konge.

Josephine forstod heelt vel hvilket Stød Skilsmisfen vilde bibringe hendes Børns Lykke. „Naar vi engang ere adskilte," udbrød hun ved en Sammentomst med Napoleon i Prinds Eugens Nærværelse, „vil mine Børn blive glemte. Gjør Eugen til Italiens Konge; min moderlige Om-

hed vil beroliges og Deres Politif vil bifaldes
 vover jeg at erklære, af alle fremmede Magter.“
 Da Prinds Eugen hørte denne Slags Bøn,
 henvendt af hans Moder til Keiseren, tog han
 med Jvrighed Ordet for at bede ham om, at
 der ikke maatte være nogen Tale om ham i
 denne Sag. „Deres Søn,“ spiede han til,
 „ønsker ikke nogen Krone som skulde være Prisen
 for Deres Skilsmisse. Dersom De giver efter
 for Keiserens Ønsker, saa er det blot paa Dem
 selv De bør tænke!“ Hertil svarede Napoleon:
 „Jeg gjenkjender Eugens Hjerte, han gjør Ret
 i at stole paa min Omhed.“

Napoleon roste meget Prinds Eugen, men
 til Italiens Konge gjorde han ham ikke, uagtet
 han havde lovet ham det, da han gistede ham
 bort, han lod ham vedblive at være Vicekongen,
 det vil sige en af Keiserdømmets Stordigniteter.

Da Prindsesse Augusta erfarede Skilsmis-
 sen, skrev hun til Eugen Efterret-
 ningen om Skilsmis-
 sen har nedbøjet mig; min
 Smerte er saameget større, som det er for Dig
 jeg lider. Jeg forestiller mig din sørgelige
 Stilling, og uagtet jeg er langt borte, seer jeg
 Blæden i deres Ansigter, som har tilspøjet os

saameget Ondt. Men man vil ikke kunne gjøre Dig alt det Onde, man ønsker, eftersom Ingen kan berøve Dig dit pletfrie Navn eller en Samvittighed uden Bebreidelser. Du har ikke fortjent disse Sorger, jeg siger disse, thi jeg forudsætter, at man ønsker paa flere. jeg er forberedt paa Alt. Imidlertid vil jeg dog ikke beklage mig over nogen Ting, naar jeg blot beholder Din Kjærlighed; tvertimod jeg vil være lykkelig ved at kunne bevise Dig, at jeg kun elsker Dig for Din egen Skyld. Udsløttet af de Stores Liste, vil man sætte os paa de Lykkeliges, er dette ikke bedre?

Jeg skriver ikke til Din stakkels Moder, hvad vil jeg kunde sige hende? — Du siger mig, at Du snart vender tilbage. Disse Ord have opretholdt mig i min Sorg, og jeg venter Dig med Utaalmodighed. Tro ikke at jeg vil være aldeles nedslaaet; nei min Eugen, mit Mod er ligesaa stort som Dit, og jeg vil bevise Dig, at jeg er værdig at være Din Kone...“
 Og et Par Dage efter skrev hun paany: „Jeg er fattet paa Alt og underkaster mig Guds Villie! Din Sjælsstorhed vil forbyde Mange, men ikke Din Kone, der paa Grund deraf elsker Dig

endnu høiere. Jeg skal bevise Dig, min kjære Eugen, at jeg ikke besidder mindre Mod og Sjælsstyrke end Du, uagtet jeg var langt fra at vente saa bedrøvelige Begivenheder, især i dette Dieblif Farvel, kjærligste af alle Egtefæller, vær overbevist om, at mit eneste Ønske er at handle saaledes, som Du maatte ønske det, og at give Dig Beviser paa en Omhed, der kun vil endes med mit Liv."

Medens Prindsesse Augusta sendte sin Egtefælle sine Breve fulde af Mod og Omhed, skrev Eugen paa sin Side: „Siden igaar Aftes befinde vi os i Malmaison, min kjære Augusta. Dersom Veiret havde været godt, vilde vi have tilbragt en mindre bedrøvelig Dag, men Regnen har ikke standset. Keiserinden befinder sig vel. Hendes Sorg var meget stor ved at gjensee de Steder, hvor hun saalænge har levet med Keiseren. Men hendes Mod har seiret og hun føler sig fattet i sin nye Stilling. Jeg troer virkelig hun vil blive roligere og lykkeligere for Fremtiden. I morges havde vi nogle Besøg. Man taler, siges der i Paris, kun om stort Mod og om Keiserindens Hengivenhed i sin Skjæbne. Det maatte være store T. sser,

der kunde tro, at jeg skulde sørge over Tabet af Gunstbeviisninger eller at jeg tragtede efter Ophøielse. Jeg haaber, at jeg paa den Maade, jeg har taget Sagen paa, vil kunne overtyde de meest Bantro, om at jeg er hævet over Sligt. Jeg dølger ikke for Dig at jeg i et Punkt har været urolig, nemlig ved Tanken om, at denne Begivenhed vilde forvolde Dig altfor megen Sorg men paa den anden Side, har jeg saa ofte været istand til at skatte Din ypperlige Karakter at jeg glæder mig ved at tænke, at Du vil være den Første til at opfatte Tilstanden paa samme Maade som jeg selv. Jeg haaber snart at være i Mailand, og der vil Du ligefremt kunne udpøse Dit Hjerte for mig."

Saaledes uden endnu at kjende hverandres Maade at opfatte disse Begivenheder paa, forstode dog disse Ægtefæller i deres Sjæls Høi-
hed hverandre, saaledes var dette Fornuftgister-
maal, ja man kan gjerne kalde det et Tvangs-
gistermaal forvandlet til den kjærligste og stær-
keste Forbindelse, der saa godt vidste at føie
sig i Modgang.

Scribe har beviist, at Fornuftgistermaal
ere gode i Borgerstanden; her seer man af

Prinds Eugens og Prindsesse Augustas Historie at de ogsaa kunne lykkes ved Hofferne.

Jeg har med Forkjærlighed uddraget af Prinds Eugens politiske og militære Brevverling disse Scener af Omhed og ægtefabelig Trofasthed, som ligemeget vilde smykke en Hytte og hædre et Palads. Jeg har med Forkjærlighed dvælet ved denne Kvindes Karakter, paa engang saa stor og saa simpel. Men idet vi ende denne Opjats, lader os komme tilbage til den Forbindelse Eugens Unaade stod i til de Friheds- og Uafhængighedsfølelser, der viste sig i Italien paa den Tid.

Napoleon gjorde nu Eugen til Storhertug af Frankfurt. Dette var atter en af Napoleons glimrende, men døgnvarende Skabelser, som han selv tilintetgjorde og som ingen Virkning havde for Eugen. Med denne Titel kom han tilbage til Mailand den 18de Februar 1810, og denne Titel forvoldte Italienerne megen Uro, da de i denne Titel saae Tanken opgiven om Kongeriet Italien og frygtede, at det en Dag vilde blive forenet med det franske Keiserdømme. Da vilde der ikke engang i Navnet være mere Uafhængighed for Italien; fra den

Side ikke mere nogen Fremtid. Du Casse lægger heller ikke Skjul paa at efter 1810 viste der sig i Benedi, Mailand saavel som i Kongeriget Italiens andre større Stæder en dæmpet Uro, og hans Vidnesbyrd overeensstemmer ganske med Rodolphe Reys i hans Værk „Italiens politiske Gjenfødelseshistorie“ Italienerne siger han, i sit første Kapitel, havde været Napoleon hengivne med en levende Sympathi . . . hvad Napoleon angaaer, synes han at have været ubestemt med sine forskjellige Planer. Ved sin Regjerings Begyndelse forekom det, som om han tænkte paa Halvøens Gjenfødelse, han anslog den nationale Sags Strænge, skabte en stor italiensk Stat, gav den et Flag, en Armee og indfødtte Overøvrigheder; derpaa gik han over til at fortrænge de vestlige Provinser, der grændsede til Middelhavet, gav dem en aldeles fransk Bestyrelse og fyldte den franske Armees Rader med Norditalienere. Dette unationale System, han fulgte i Italien, halvt forstaaet af Italienerne i det Dieblig Familien Beauharnais faldt i Unnaade, ødelagde lidt efter lidt Frankriges Popularitet i Italien og fremhjælp det gamle italienske Regiments Gjenindsættelse paa Halvøen.

Et natfligt Eventyr i Japan.

(Efter det Engellske.)

Den opgaaende Sols første Straaler vakte os fra det usle Leie, hvor vi den lange Nat kun havde faaet en elendig Hvile; og efter et hurtigt Toilette, samledes vi i Spisestuen, for at gjøre os tilgode med nogle meget sparsomme Levninger, der vare opstillede i en alt andet end indbydende Orden. Der var kun fem i vort lille Selskab, og vi havde reist over Tusinder af Mile — selv over det dybe blaa Hav — for at lære det Land at kjende, der først fornølig var bleven aabnet for Fremmede.

Frokosten var snart tilende, hvorpaa vi befalede Tjenerne at føre Hestene frem; og faa Minutter efter galopperede vore muntre Dyr henad Veien, der fører til Rangawha. Det var en yndig Morgen; Solen straaede i al sin Pragt, Blomsterne udbredte en berusende Velugt, de livligt rislende Bække skummede og brusede i deres Løb henimod Havet; Skovens slanke Træer kastede allevegne store Stygger,

det muntre Lam legede med sin Moder, og smaa fjerede Sangere fløitede de meest smeltende Melodier. Det var i Sandhed en af de yndigste Scener, vi nogensinde havde seet, og vor Begeistring kjendte neppe Ord til at tolke, hvad vi følte ved dette mægtige, ophøiede Panorama.

Som vi mageligt rede videre, underholdt vor Fører — der var et af de meest opvakte Mennesker vi endnu vare stødte paa i dette mærkværdige Land — os med livlige Historier, hvortil vi alle lyttede med udeelt Opmærksomhed. Han kunde fortælle om forfærdelige Bolds-gjerninger, der vare blevne udøvede paa de intet anende Reisende af Røverne mellem Bjergene; som han erklærede vare utallige og allestedsnærværende. at de havde Espioner der besatte hvert Pas, og som strax bragte deres forvovne og samvittighedsløse Hovding enhver Underretning om de Reisende. Den ærlige Japaneiser nærede en saa stor Frygt for ham, da han adskillige Gange havde taget flere høitstaaende Embedsmænd tilfange, og ladet Dem lide Døden under de forfærdeligste Pinsler, eller holdt Dem i strengt Fangenskab indtil Gouvernementet var villig til at betale en be-

tydelig Sum for Deres Løsladelse. Paa den Maade blev Regjeringen gjort bejendt med hine Skurkes Magt, der søge deres Tilflugt til de mørke Huler, som findes paa de meest ensomme Steder i den store Bjergkjede, der, lig en umaadelig Rjæmpe, skuer ned paa de yndige frugtbare Dale, der paa langs gjennemskjærer Japan, og yder en ophøiet Storhed, til al den venlige Stjønhed der findes. De mange Landsstrygere holdt hemmelige Møder med disse privilegerede Høvere, og det var vidt og bredt bejendt, at De ofte modtoge store Summer i Guld, for hvad hemmelig Underretning De kunde bringe disse blodtørstige Umennesker, der ikke i mindste Maade frygte Loven, eller betænke sig paa at udøve en Forbrydelse, hvor grusom og barbarisk den end kunde være.

Vi travede afsted i et ypperligt Humeur, medens forskjellige Begivenheder, bestandig holdt Munterheden vedlige; vor Sedsagers gysselige Fortællinger gjorde os rigtignok endeel urolige, imidlertid vare vi tilbørlige til at betragte hans Historier som en heel Deel overdrevne. Stjøndt det aabne, ærlige Udtryk i hans Ansigt, og den alvorlige, høitidelige Tone, med hvilken han

fortalte sine forfærdelige Eventyr om Røverne mellem Bjergene, syntes at stemple vor Fører, som en sandru Mand.

Dagen gik behageligt hen, og Omgivelserne vare saa yndige, at Ingen af vort fornøiede Selskab tænkte paa at vende tilbage til Kangaha, — vi havde forladt den almindelige Bei for at aflægge et Besøg ved de berømte Bjergpasser, der ere beliggende ved Siden af det pægtige Laswanna, og var nu langt hinsides vort Bestemmelsessted — førend Nattens Skygger begyndte at brede sig over Jorden, slukkende Dagens Lys, og bragte hver Lyd til at forstumme.

Efter vor Førelers Raad fulgte vi Korsveien der fører gennem det dunkle Pas ved det mægtige Kagosima, det var den nærmeste Bei for at naa den By vi havde bestemt os til. Uden at yttre nogen afvigende Mening dreiede vi ind i den mørke Snævring, og fortsatte i Tausshed vor Bei. Maanen kastede sine blege Straaler paa de tause Omgivelser, og de blinkende Stjerner kom frem i al deres funklende Glans, de lyst og smilte, saa de næsten forjog alle de mørke Tanker der ængstede min Sjæl, Oh! Dette Die-

bliks dybe, gribende Gensomhed kan ingen Pen beskrive!

Til sidst naaede vi det mægtige Ragosimas dunkle Skygger, og mit Hjerte hørte næsten op at flaae, da jeg betragtede dets overvældende Storhed, dets gyselige Mørke, saa harmonisk og dog saa forfærdende sammenblandet. Med en Gysen det ene Dieblif og et Udraab af Henrykkelse det Andet, red vi ind paa den ensomme Bei, der fører gjennem denne mørke Dal. Jeg syntes det var som om vi traadte ind i de Dødes Land. Her saae vi ikke Maanens blege Straaler, her lyste ingen venlige Stjerner, der dog saa trofast havde skinnet for os paa vor natlige Reise over Bjerger og gjennem Dale.

Dybere og dybere bredte det sorte Mørke sig over os, og til sidst blev dette forfærdelige Mørke saa uigjennemtrængelig, at vi hverken kunde opdage Rytter eller Ganger. Spøgelsesagtige Glimt af en pragtfuld Farve, oplyste engang imellem den ensomme Dal, og Udbrud af Henrykkelse undslap os, — Følelsen vi ikke kunde udtrykke. Det var et stort og høitideligt Skue.

Vi vare trængte ind til Midten af dette storartede Pas, og vadede over en rislende Strøm, der slyngede sig sagte gjennem Dalen, da en bejnderlig Lyd naaede vort Øre, der bragte os til at standse vore Gangere og lytte med spændt Opmærksomhed. Vor Fører — der paa engang var bleven saa alvorlig som en nyelig raget Munk, — kjendte Beydningen af denne hemmelighedsfulde Lyd, og hans blege Kinder og ængstelig speidende Diefast sagde os snart at der var Fare paa Færde. Hans Ansigt var hvidt som den rene Snee, og hans Hjertes Slag kunde tydelig høres af hans ligesaa ængstede Ledsagere. Med en Stemme der skjælvede af Rædsel skreg han:

„Røverne! Røverne! O de blodtørstige Bandidter fra Kagosima ere efter os, og ingen levende Skabning er nogensinde undflyet deres Grusomhed, undtagen han giver Dem sin hele Formue som Løjesum. Store Gud! fri os fra de forfærdelige Beboere af Kagosima!“

„Stille!“ raabte en af Selstabet, der næsten var færdig at lee af den Indsjødtes overvætted Skræk; „lad os see Tingene an. Er der ingen Midler til Flugt?“

„Ingen hvad jeg veed af,“ svarede vor Fører. „Disse Sturke have hurtige Gangere, og skulde vi vende Dem ryggen for at undslippe, vilde De snart have indhentet os, og saa er vor Stjæbne bestemt. Men hvis vi blive tagne tilfange nu, da vi ingen Benner have, der eie Midler til at skaffe en Løsesum tilveie, vil Døden være vor visse Lod. Men hvis det vinder Eders Bifald, vil jeg tage alle de Penge I ere i Besiddelse af og flygte med for at faae Hjælp, vende tilbage og tilbyde en Sum for Eders Frihed, eller kjæmpe paa Liv og Død med Kæmperne. Hvad siger I om den Plan!“

Han var neppe ude af Syne, før den hemmelighedsfulde Lyd igen blev hørt, og kort efter sprang en Skare Mænd bevæbnede frem af Tylningen og omringede os. Vi fik knap Tid til at see os om, før vore Gangere bleve grebne i Tøilen, og afsted gik det langs de meest vildsomme Stier, gennem Kløfter og over Klipper. Hvorlænge vi bleve tvungne til at fortsætte denne alt andet end fornøielige Marsch, kan jeg ikke erindre nu; men tilsidst blev der befalet „Holdt,“ og vi bleve hver især af to barste

Karle løftede af vore Heste, og indesluttede i en stor mørk Hule, hvor vi bleve strengt bevogtede, og hvor alt andet end lyse Tanker opfyldte vort Sind, ved Mindet om vor Fjers gruopvækkende Fortællinger.

Genimod Morgen kom Høvdingen — Latong Chaomina tilsyne, en mørk, svær Mand af et vildt Udseende, og da han sæstede sine forte, onde Dine paa mig, skjælvede jeg uvilkaarligt for hans Blik. Han blev fulgt af to ligesindede Karle, der traadte ind i Hulen med de raæste og affhyeligste Eder.

„Sørg for de christne Hunde, mine Folk,“ sagde den frygtelige Høvding, og slog i det samme en af vort Selskab paa en oprørende Maade med et svært Spanskrør han havde i Haanden. „Dg mærk Eder vel Fremmede, at, hvis et Ord undslipper Eders Læber ere I Dødsens. — Nu rask Folk! Adlyd Eders Høvdings Befalinger, og det halve Guld I finder hos de fremmede Hunde skal være Eders!“

Med en djævelsk Latter satte Høvdingen sig ned, medens hans Kammerater begyndte at gjennemsoge vore Lommer for at finde det forventede Guld; men alle Deres Anstrængelser

vare forgjæves. De kunde ikke finde en Skilling. Deres Harm var stor, og Chaolina svor en forfærdelig Ged paa, at hvis ikke en betydelig Sum snart blev betalt for vor Løsgivelse, skulde den sorte Grib inden lang Tid haffe i vore Legemer. Med en endnu mere djævelsk Latter forlod vore Plageaander os, og vi vare atter alene med vore mørke Tanker i den eensomme Hule.

Hungeren begyndte tilsidst at udøve sit Herredømme over os, og vor Længsel efter at faae noget at spise var utaalelig. Men der blev ikke givet os noget Mad, og saaledes overgivet til Hungerens Kvaler gif Tiden langsomt hen.

Vi fik igjen Besøg af Ansøreren, og bleve igjen tvungne til at lytte til hans grusomme Trusler, — Trusler, der vilde bringe det modigste Hjerte til at skjælve. Endnu engang gif han bort, og overlod os atter til vore egne bedrøvelige Tanker.

O, hvor det var piinlige Timer der randt hen! Hvor længtes vi ikke efter vor Førers Tilbagekomst med den lovede Løsesum eller den forventede Hjælp! Men Timerne gif, og han

kom ikke. Skulde vi maaskee tilbringe endnu en eensom Nat i dette forfærdelige Fængsel? var den sørgelige Tanke, der opfyldte os alle.

Vi kunde høre den Larm og Forvirring, der blev affiedkommet af de berusede Røvere, da De igjen beredte sig til Deres blodige Gjering. Vor Tro var kun ringe om, at vi nogensinde ville see vort Hjem igjen, eller møde elskede Venner.

Som Tiden sneg sig hen faldt vi i en urolig Slummer, af hvilken vi pludselig blev vækket ved Lyden af Stemmer inde i Hulen. Det første der mødte os, da vi aabnede vore Dine, var Chaominas afskyelige Ansigt, og kun nogle faa Skridt bag ved ham opdagede vi til vor store Glæde vor Førers velbekjendte Ansigt. Saa skulde vi dog tilsidst blive frelst! O lyttelige Tanke! Det var næsten umuligt at lade være at skrige af Glæde ved Forventningen om saa megen Salighed. Men vi bleve tilsidst vakke til Bevidsthed om Dieblikkets Betydning, — vor Fører underhandlede med Røveren om Løsesummens Størrelse.

„Jeg har givet Dig mit endelige Svar,“ sagde Ansøreren for Bunden, som Svar paa

vor Fjærers Forespørgsel. „Summen er bestemt og jeg modtager ikke en Skilling mindre. Du maa bringe mig 5 Tusinde Dollars før imorgen Middag, ellers kan Du see Rooddyrene flaaes om Deres Nadsler.“

Den Tanke var os nu klar, at Frihed ikke længer fandtes for os; thi hele den Pengesum vi havde givet vor Fjærer, vilde ikke være istand til at forskaffe Halvdelen af os den dyrebare Frihed; og det var med et blødende Hjerte, at vi saae vor Ben gaae bort, uden at Noget af os kunde følge med. Vi tænkte Alt var tabt — kun Døden var os vis.

En Time endnu tilbragte vi i Angst og Uro med inderlig Bøn til Gud om vor Freløsning; Bønnen havde brage nogen Ro i vort Sind, da vi pludselig bleve opmærksomme paa en buldrende Lyd efterfulgt af Knald af Geværer og Pistoler, Stønnen som i Døds-kamp paafulgte, derefter var alt Larm og Forvirring. Vi lyttede med aandeløs Angst til Alt blev stille, og vore Hjertes bankede voldsomt, da vi hørte Døren til vor Hule blive sprængt, og saae vor Fjærer styrte ind fulgt af en Skare af sine modige Landsmænd.

„Takkert Gud mine Venner, I ere frelste!“
 raabte han, idet han løb hen for at omfavne
 os hver især

Vi takkede Gud, og priste ogsaa den ædle
 Fyr, der havde frelst os.

„Kom,“ sagde han, „De har nu Deres
 Frihed, — lad os komme bort herfra.“

Da vi kom ud af den skumle Hule, saae
 vi Høvernes Liig ligge rundt omkring, og paa
 vore ivrige Forespørgseler underrettede Fjeren
 os om, at Jngen af Banden var undsluppen.

Vi naaede Kangawha, uden videre Hæn-
 delser af Betydning.

Engelske Komedieskrivere under Karl den Anden.

(Efter Macauly.)

De Skuespil, som ere skrevne i denne Periode, ere ifølge mange forstandige Folks Mening af en saadan Beskaffenhed, at de ikke mere burde udkomme i Trykken. Denne Mening kunde vi imidlertid ikke tiltræde. Vi kunne ikke ønske, at noget Værk eller nogen Klasse af Værker, som har udøvet større Indflydelse paa den menneskelige Aand, og som tjener til at belyse en eller anden vigtig Epoke i den literære, politiske eller moralske Verden maa forsvinde. Om end denne Mening er urigtig, delcs den ialtfald af den engelske Kirke og af alle de store Lærestanstalter, som ere knyttede til denne. Den høiere Underviisning i vort Land er indrettet efter det Princip, at ingen Bog, der besidder Værd enten paa Grund af Stilens Fortrinlighed eller fordi den spreder Lys over Nationernes tidligere Historie, bør unddrages den Studerende af Hen-

syn til Indholdets Ureenhed. De altheniensiske Stuespil, i hvilke man næppe kan læse hundrede Linier i Sammenhæng, uden at støde paa et eller andet Sted, som selve Rochester ville skammet sig ved, ere gjentagne Gange blevne udgivne paa offentlig Foranstaltning og forsynede med Kommentarer af høitstaaende Geistlige. Hvert Aar examineres unge Studerende af Biskopper og theologiske Professorer i saadanne Bærker, som Aristophanes's *Lysistrata* og Juvenals sjette Satire. Det høres vistnok noget underligt, at en Forsamling af Kirkens høieste Medlemmer skal rose og belønne unge Mennesker for deres fortrolige Kjendskab til Bærker af et obscønt Indhold, men for vort Bedkommende tvivle vi ikke om, at de store Associationer, som lede de høiere Klasser Underviisning i England, have fældet en rigtig Dom i dette Stykke. Det kan ikke nægtes, at et omfattende Kjendskab til den gamle Litteratur udvider den aandelige Synskreds og beriger Aanden. Det er ligeledes ubestrideligt, at den Mand, som paa en saadan Maade har dyrket og beriget sin Aand, er eller idetmindste synes at maatte være bedre skicket til at blive til

Nytte for Staten og Kirken, end den, som besidder liden eller ingen klassisk Lærdom.

Endvidere have vi ondt ved at tro, at der i denne paa Fristelser saa rige Verden gives Nogen, som vilde ført et fuldkommen dydigt Livnet, hvis han ikke havde læst Aristophanes og Juvenal. Den Mand, som skjøndt oppøret under Indflydelsen af vore nærværende Samfundsforholde, ikke turde befatte sig med at læse græske og romerske Digtere, af Frygt for at Læsningen vilde udøve en skadelig Indvirkning paa hans Moralitet, vilde kunde lignedes ved den domfældte Forbryder, som idet han forlod Newgate, bad Slutteren laane ham en Paraply til Beskyttelse mod Regnen paa Veien til Galgen, da han meget let var udsat for Forkjølelse.

Den Dyd, som tiltrænges i det praktiske Liv, maa ikke være skrøbelig og kjælen, men sund og kraftig, saaledes, at den kan taale Faren ved aandelig Austrængelse og Ophidselse, og ikke maa affpærre sig fra Lusten af Frygt for Smitte, eller fra den almindelige Føde af Frygt for ikke at fordøje den. Det vilde isandhed være høist taabeligt af Delikatessehensyn, som umuligt kunne gjenneføres, at hindre unge

Mænd fra at erhverve sig den Uddannelse og Aandsdygtighed, der skal sætte dem istand til at gavne og pryde sit Land.

Medens engelske Forfatteres Brud paa Belansthændighedens Love i det syttende Aarhundrede ere meget mindre undskyldelige end de gamle Au:orers, ere hines Overtrædelser kun Smaafynder i Sammenligning med disse. Plato var uidentvivel et langt bedre Menneske end Sir George Etherige, men har alligevel skrevet Ting, som denne vilde have undseet sig ved at sætte paa Papiret. Buckhurst og Sedley vilde selv under de vilde Drgier i Bow-Street som bragte Bøvelen til at kaste Stene efter dem, og Dyrigheden til at idømme dem svære Mulfter, ikke ført en saadan Samtale, som Sokrates og Phædrus holdt hiin yndige Sommerdag under Platantræet, medens Insekterne summede over deres Hoveder. Dersom det er ønskeligt, at den dannede Englænder erholder Kundskab om fjerne Smaastaters Styrelse og Kulturhistorie, hvis Uafhængighed omstyrtedes for over tusinde Aar siden, og hvis Sprog ikke har været talt i Aarhundreder, maa det være endnu ønskeligere, at han bliver bekendt med

de nærmere Omstændigheder ved sin egen Nations aandelige Udvikling, med Bestaffenheden af og Marsagerne til de Omslag i Meninger og Tænkesæt, som i Løbet af de to sidste Aarhundreder afvejlende have hævet og sænket vort eget moralske Standpunkt. Parlamentsdebatter offentlige Aftstykker og alvorlige Historikeres Værker forsyne os kun sparsomt med denne Slags Kundskab. Enten maa vi aldeles give slip paa den eller ogsaa erhverve os den ved at studere den til forskjellige Tider yndede Skjønliteratur. Af den Grund ere vi ikke af dem, som misbillige Leigh Hunts Udgivelse af Wycherleys, Congreves, Banburghs og Farquars Værker, skjønt vi ingenlunde ansee dem for en passende Gulegave til unge Damer.

Mr. Hunt synes at mene, at den Beskyldning for Amoralitet, som saa ofte er blevet rettet mod den engelske Litteratur i den nærmeste Tid efter Restaurationen ikke er synderlig beføiet, men heri kunne vi ikke give ham Ret. Det er en uomtvistelig Sandhed, at denne Deel af vor Litteratur er en Skjændsel for vort Sprog og vor Nationalkarakter. Den er vistnok baade underholdende og vittig, men for-

resten er den i Ordeneſ egentlige Forſtand „ſandſelig fordærvet og ryggesløs.“ Stjønt dens uſømmelige Tone i lige Grad ſtøder an mod god Smag og Moraleneſ Bud, er dette dog i vore Tanke ikke ſaa hæſelig en Feil, ſom den almindelige inhumane Aand, der gaaer gjennem den. Vi indføres i en Verden, hvor Damerne ere ligesaa udfvævende, frække og føleløſe ſom Mændene, og hvor diſſe ere altfor ſlette for ethvert Sted, undtagen Pandæmonium og Norfolk Iſland. Vi omgives af Menneſker med Pander af Bronze, Hjerter af Steen og Tunger, der ligne hvæſſe Dolke, dypede i Gift.

Dryden ſtræbte at undſkyldte ſine Samtidigeſ Forſeelfer ved at beraabe ſig paa foregaaende Dramatikereſ Exempel, og Mr. Hunt ſynes at finde denne Forſvarsgrund gyldig. Men det er ikke den blotte Plumphed i Udtrykket, ſom kan paaankes, thi dette er kunſ en Form- og Modefag. Den Betegneſſeſmaade, der har været anſeet for fin i et Aarhundrede, forkaſtes ſom plump i det næſtfølgende, og Moraliteten har Intet dermed at gjøre. Men derimod er den i høieſte Grad intereſſeret i at det, ſom i ſig ſelv er umoralſk, ikke ſkal fremſtilleſ for unge

og ubefæstede Mennesker i Forbindelse med det Tiltrækkende og Behagelige. Enhver, som har iagttaget Virkningerne af Idesforbindelsens Lov hos sig selv og Andre, maa have opdaget, at det som stadigen fremstilles for Indbildningskraften i Forbindelse med det Tiltrækkende, vil tilsidst ogsaa findes behageligt og tillokkende. Der er unægtelig mange usømmelige Steder baade hos Fletcher og Massinger og selv hos Ben Johnson og Shakspeare, hvis Værker dog sammenlignelsesviis udmærke sig ved Reenhed, men det er umuligt i noget af deres Skuespil at finde et eneste planmæssigt Forsøg paa at stille Lasten i et lokkende og Dyden i et latterligt Lys. En saadan Stræben gaaer imidlertid gennem hele den her omhandlede Periodes Litteratur. Vi ville for at gjøre vor Mening tydelig, anføre et Exempel, som angaaer et for Menneskeslægstens Lykke høist vigtigt Punkt, nemlig den ægtefabelige Trofskab. Der er, saavidt vi mindes, ikke et eneste af de før Borgerkrigen skrevne engelske Skuespil, hvori Personer der stræbte at forføre gifte Koner, ere skildrede med gunstige Farver, vi erindre tvertimod mange af disse Komedier hvori de spottes, gjøres latterlige og haanes af triumferende Egtmænd. Hvis Forsøreren en

enkelt Gang skildres som en Gentlemand og Ægte-
manden som en svag, slet Person, er denne Om-
stændighed blot benyttet som et Middel til at
fremhæve det Fortjenstlige i Hustruens Troskab.
Det kan overhovedet siges, at Komedieskriverne
paa Elisabeths og Jakob den Førstes Tid enten
behandlede Ægteskabsbrud som en alvorlig For-
brydelse, eller hvis de gjøre det til Gjenstand
for en Farce, ialtsald vende Latteren mod El-
skeren.

De Komedieskriverne, som fremtraadte i de
første fyrretyve Aar efter Restaurationen, saae
Tingen i et ganske andet Lys. At forføre en
Andens Hustru, fremstilles ikke som en lettere
Synd eller Bildfarelse, hvilken voldsom Liden-
skab kan undskylde, men tværtimod som Noget,
der hører til enhver fuldendt Verdensmands
Kald. Forførelsekunsten er et forskjønnende
Talent og en Fuldkommenhed, uden hvilket hans
Uddannelse vilde være Mangelfuldhed. For
at vise sin gode Tone og hævde sin Stilling i
Samfundet er det ligesaa nødvendigt for ham
at gjøre Kur til sine Venners og Bekjendtes
Hustruer, som forstaa Fransk og bære Kaarde
ved Siden. Om Lidenkab eller Kjærlighed, ja

ikke engang om Forkjærlighed er der aldrig Tale; Elskeren intrigerer af samme Grund som han bærer Paryk, nemlig fordi Folk ellers vilde finde at han var en Særling og bar sig ad som en Kræmmerjvænd eller endog som en Puritaner. Det er altid Forsøreren, som er Forfatterens Yndling, thi han smykkes med alle mulige tiltrækkende Egenskaber, medens den ulykkelige Egtemand stedse stilles i et foragteligt og latterligt Lys.

Medens vi ubetinget maa fordømme Komædieskriverne fra denne Periode, maa vi imidlertid til deres Undskyldning anføre, at de vare Børn af hiin Tid. Og hvis der spørges, hvorfor netop denne Tidsalder opmuntrede til en Usædelighed, som ingen anden Tid vilde taalt tage vi ikke i Betænkning at svare, at den nationale Smags Udartelse var en Virkning af den under Cromwell herskende Puritanisme.

Det er ubestrideligen en Regjerings Pligt at straffe offentlige Krænkelser af Religionens og Moralens Bud. Men naar en Styrelse ikke nøier sig med at fordre Overholdelse af Sømmelighed, men endog forlanger Hellighed af Undersaatterne, overskrider den de rette Grændser

af sin Myndighed. I Regelen vil den Styrelse som i en eller anden Henseende overdriver sin Stræben, udrette mindre end den burde. Den Lovgiver, som for at beskytte betrængte Laantagere, nedsætter Rentefoden, vil enten gjøre det umuligt for dem at opdrive Laan eller ogsaa prisgive sig for Agerkarle af værste Slags. Den Lovgiver, som af Omhu for Arbeidsklasserne bestemmer deres Arbejdstid og Dagløn, vil ikke have Andet igjen derfor, end at de nedsynke i større Elendighed end nogensinde. Og ligeledes vil den Regjering, der ikke nøier sig med at undertrykke offentlig Usædelighed blandt sine Undersaatter, men ogsaa fordrer dyb og fryg Gudsfrygt af dem, snart finde, at medens den troede at arbejde i Dydens Tjeneste, har den i Virkeligheden blot hidraget til at fremme Lastens.

(Fortsættes.)

„ Pressen. “

Ugeblad for underholdende Læsning
 32 Sider Skitser og Noveller, 32 Sider Roman, udgaaer hver Søndag, og tilbringes Abonnenterne for 4 Sk. ugentlig eller 3 Mk. Kvartalet. Abonnement modtages paa Expeditionskontoret St. Helliggeiststræde 5 samt paa de Kgl. Postkontorer.

Engelske Komedieskrivere under Karl den Anden.

(Efter Macauly.)

(Fortsat.)

Hvilke ere nemlig de Midler, hvorved en Regjering kan virke for Opnaaelsen af sine Dømmet? Kun to, Belønning og Straf. Disse ere visselig kraftige Midler til at fremme Menneskets udbortes Virksomhed og Handling, men have ingen Magt over deres Indre, over deres Sjæl og Hjerte. Naar en i Statens Tjeneste ansat Mand hører, at han vil kunne gjøre sig Haab om Forfremmelse, hvis han viser sig som en ivrig Katholik, vil han sandsynligvis blive væk fra hver eneste Morgenmesse, afholde sig fra Kjødspiser om Fredagene, skrifte hyppigt og maaskee underrette sine Overordnede om, at han bærer Haarskjorte under Linnedet. Under en puritansk Styrelse ville Folk, naar de mærke at Guds frygt er en væsentlig Betingelse for at komme frem i Verden, strengt helligholde Hvile-

dagen og undgaa Theatre, som de vare Besthuse. En saadan udvortes Gudsfrøgt vil Haabet om verdslig Fordeel og Frygten for Tab fremkalde med en Uges Varsel i saa vidt Omfang, som Regjeringen maatte ønske. Men under denne ydre Fromhed vil Ergjærrighed, Bøllyst, Gjerrighed, Hovmod og Had drive sit Spil, og til det verdsligssindede Menneskes Feil vil føies de Laster, som stadigt Hyfleri avler. Sandheden kan ikke længe blive skjult. Den store Mængde opdager, at de ærbare Mænd, der fremstilles som efterlignelsesværdige Mønstre, ere mere moralsk fordærvede end aabenbare Libertinere. Den seer snart, at disse Farisæere i Grunden ere værre end Toldere og Stjøger, og som altid vil den i sin Ubillie herover gaae til den modsatte Yderlighed. Den vil komme til at ansee Religiøsitet som Kjendetegn paa Ondskab og Nederdrægtighed; saasnart det Tryk, som Frygten udøver, er fjernet, og Folk tør udtale sin sande Mening, vil fræk Gudsbespottelse og almindelig Hinggesløshed lægge for Dagen, hvor fordærvelig den tidligere pietistiske Politik var, og at den istedetfor at frembringe

en Nation af Helgene, kun har frembragt en Nation af Gudsbespottere.

Dette var Tilfældet i Frankrige i Begyndelsen af det attende Aarhundrede. Ludvig den Fjortende blev religiøs paa sine gamle Dage, og besluttede, at hans Undersaatter ogsaa skulde blive det; trak paa Skuldrene og rynkede Panden naar han ved Kuren eller ved Tasselet bemærkede En eller Anden, der ikke iagttog Kirkens Forskrifter, og belønnede de Fromme med Indbydelser til Marly, Ordener, Pensioner og Regimenter. Versailles blev snart et Kloster i Alt undtagen i Dragten. Prædikestolene og Skriftestolene vare omgivne af høitstaaende Mænd. Frankriges daværende Marstalker viste megen Religiøsitet, og der var neppe en eneste blandt Hertugerne og Bairerne, som ikke gik med smaa Bønnebøger i Lommen, fastede i Fastetiden og gik til Alters i Paasken.

Madame Maintenou, som havde stor Deel i den herskende Pietisme, prælede af at Gudsfrugt var kommen i Moden. Og en Modesag var alt dette Væsen unegtelig. Næppe var den gamle Konge baaren til St. Denis, førend det hele Hof afrev Masken. Enhver stræbte at

tage sig betalt for mangeaarig Afholdenhed ved den frækkeste Ugudelighed og de værste Udsvævelser. De samme Personer, som blot en Maaned isorveien med klynkende Stemme og ærbare Lader havde spurgt sine Skriftesædrene tilraads om sine Sjæles Tilstand, deeltog nu i Philip af Orleans's natlige Gæstebud, og tiljublede ham Bisald, medens han under Knaldet af Champagneforker og siddende mellem Dubois og Madame Parabere fremhikkede atheistiske Grundfætninger og usømmeligt Spøg. Løilesløshed havde hersket under den første Deel af Ludvig den Fjortendes Regjering, men den meest udsvævende Person fra hiin Tid vilde rødmet over Orgierne under Regentskabet.

Det samme Fænomeen havde viist sig i England paa den store Borgerkrigs Tid. Vi ere ingenlunde blinde for den store Gjæld, hvori Mennekeslægten staaer til hiin Tids Puritanere, Englands Befriere og Stifterne af de amerikanske Skoler. Men da disse Mænd stode ved Noret, begik de en stor Feil, der efterlod dybe og langvarige Mærker i Nationens Charakter og Sæder. De havde en urigtig Opfatning af Regjeringens Kald og overvurderede dens Kræfter.

De besluttede ikke alene at beskytte Kirken, men ogsaa at udvikle streng Guds frygt hos Folket. Hvis de blot havde tænkt alvorligt over de Begivenheder, i hvilke de selv havde deeltaget, maatte de indseet, hvad der vilde blive Følgen af deres Bestræbelser. De havde levet under en Regjering, som i en lang Aarrække havde anvendt alle mulige Midler, baade rdsel Gavnildhed og streng Straf for at tvinge Nationen til at antage den episkopale Kirkes Skikke og Grundsætninger. Ingeu, som var mistænkt for at være ugunstigt stemt mod denne Kirke, havde ringeste Udsigt til at opnaa nogensembelst Begunstigelse af Carl den Første, eller blive godt antaget af hans Hof. Aabenbar Bægring mod at indtræde i denne Kirke blev straffet med Fængsling, forsmædelig Behandling, grusom Demlæstelse eller uhyre Bøder. Men Følgen blev, at Kirken styrtede sammen og i Faldet rev med sig et Monarki, som havde staaet i ser hundrede Aar. Puritaneren burde alene af sin egen Seir have lært, at Regjeringer, som forsøge at udrette det, som ligger over deres Kræfter, ikke alene vilde forseile Maalet, men

endog frembringe en Birkning, som er stik mod-
sat af hvad den tilsigtede.

Alt dette blev imidlertid overseet. De Hel-
lige skulde arve Jorden; Theatrene bleve lukkede,
de skjønne Kunster undergivene alskens taabe-
lige og hemmende Indskrænkninger, og Synder,
som aldrig tilforn havde været anseet strafbare,
bleve betragtede som Forbrydelser, der fortjente
Dødsstraf. Parlamentet vedtog den høitidelige
Beslutning, at „ingen Person skulde faae An-
sættelse i Statens Tjeneste, forinden Huset havde
forvissat sig om hans Gudsfrøgt,“ og Forsam-
lingen havde en Bibel liggende paa Bordet, som
den raadførte sig med. De havde lært af den,
at Klinte og Hvede gro sammen og, at man
enten maa skaane begge eller oprykke dem uden
Forfjæl. At overøevise sig om en Mand's virke-
lige Gudsfrøgt var umuligt, men derimod var
det let at faa at vide, om han gif simpelt klædt,
har fort afflippt Haar, og ustivet Halskrave,
havde simpelt Møbement i sit Huus, snøvlede,
naar han talte og vendte det Hvide ud i Dinene
om han kaldte sine sine Børn „Staafastitroen,“
„Dræbsyndens,“ og Maher spalal hash baz,
om han skuede Springgarden, naar han var i

London og afholdt sig fra at jage med Falke eller Hunde, naar han var paa Landet, samt om han fortolkede vanskelige Striftsteder for sine Dragoner og talte i Komiteer om de Veie og Midler, hvorved man skulde komme til Gud. Saadanne Undersøgelser ere ikke vanskelige at anstille, men skjønt alle Vidnesbyrd Intet beviste, toges de dog gyldige af det herskende Parti. Følgen var, at en Skare Bedragere i enhver Samfundsklasse begyndte at efterabe og karrikere Puritanernes Lader og isørte sig Hellighedens Masse. Folket lod sig imidlertid ikke føre bag Lyset. Den Tvang og det Tryk, som den engelske Nation leed under i hiin Tid, var af en saadan Bestaaffenhed, at den med Taalmodighed vilde baaret det, hvis det var blevet den paalagt af Mænd, som ansaaes for oprigtige Christne, men Maget blev utaaeligt, da man mærkede, at Herskerne vare rovløstne Hylere. Det er aldeles vist, at selv om Stuarterne aldrig vare vendte tilbage, men Richard Cromwell eller Henry Cromwell kommen i Spidsen for Styrelsen, vilde en stor Slappelse i Nationens Sæder fundet Sted. Før Restaurationen viste der sig mange Tegn paa, at en Tøiles-

Løshedens Tid nærmede sig. Restaurationen overvældede for en Tid Puritanernes Parti, og stillede en principløs Fyrste i Spidsen for Regjeringen. Den politiske Omvæltning fremmede den moralske og støttedes atter af denne. I den Periode, som nu indtraadte, raadede den vildeste Tøilesløshed og en i Sandhed ryggesløs Aand. Endog i fjerne Landsbyer og paa affidesliggende Herregaarde følte Forandringen mere eller mindre, men i selve London stege Udskielserne til en forfærdelig Høide De Steder i Hovedstaden, hvor det gif værst til, vare Slottet, de af Aristokratiet beboede Strøg samt Advokaternes Kvarteer. Det var ved Søgning fra disse Hold, at Spillehusene bestode. Scenens Charakter antog snart en Charakter, hvori dens Belyndere afprægede sig. Lyttspildigteren blev et Organ for den meest demoraliserede Deel af et demoraliseret Samfund. Og i de ovenfor nævnte Forsatteres Skuespil gjenfinde vi den Aand, som gif igjennem de høiere Samfundsklasser i England under den antipuritanske Reaktion.

Vi ville nu give en kort Oversigt over de Komediessriveres Liv og literære Virksomhed,

som fremtraadte i den første Tid efter Restaurationen. Af disse kom Wycherley først; vi autage, at han er den, som staaer lavest i Henseende til literær Fortjeneste, men tør med Visshed sige, at ingen af hans Estermænd kan maale sig med ham i Usædelighed.

William Wycherley blev født i 1640. Han var Søn af en Adelsmand i Shropshire, som besad et efter den Tids Anskuelse stort Gods. Det indbragte omtrent sex hundrede Pund Sterling om Aaret, en Indtægt som sandsynligviis svarer til to tusinde Pund i vore Dage.

William var ganske liden da Borgerkrigen brød ud, og medens han endnu gik i Skole afløstes Monarkiet af et presbyteriansk Hierarki og en republikansk Styrelse. Gamle Mr. Wycherley var Kongehuset hengiven og havde ikke Lyst til at betro sin Søns Underviisning til de stive høitidelige Puritanere, som nu styrede Universiteterne og de offentlige Skoler, men sendte den femtenaartge Dreng til Frankrige. Han boede nogen Tid i Nærheden af Hertugen af Montausier, Repræsentant for en af de fornemste Familier i Tourraine. Hertugens Gemalinde, en Datter af Huset Rambouillet var i Besid-

delse af de Talenter og Landsfortrin, for hvilke hendes Slægt var saa berømt. Den unge Udlænding blev indført i den glimrende Kreds, som omgav Hertuginde og syntes at have lært adskilligt, baade Godt og Ondt der. Efter saa Mars Ophold udenlands, vendte han tilbage til sit Fædreland som en fuldendt Verdensmand og en Papist. Hans Omvendelse støttede sig uidentivl ikke til nogen stærk indre Overbeviisning, men var deels bevirket ved Omgang med en behagelig Kreds, i hvilken det var Mode at være ivrig Katholik og deels ved den Afsky for calvinistisk Strenghed, som da var almindelig blandt unge Englændere af bedre Stand og engang syntes at ville gjøre den ene Halvdeel af dem til Katholiker, den anden til Atheister.

Men Restaurationen kom. Universiteterne kom atter i loyale Hænder, og der var Grund til at haabe, at England atter vilde faae en Nationalkirke, som Gentlemænd kunde være befjendt at henhøre til. Wycherley blev Medlem af Queens Kellegie i Oxford og affvor den romerst-katholske Tro.

Wycherley forlod Oxford uden at have taget nogen akademisk Grad, og opholdt sig

derester nogle Aar i Temple, hvor han levede muntert, iagttog Londonnerlivet med dets Fornøielse, og erhvervede sig saamegen Kjendskab til Retsvæsenet, som han behøvede for med Held at kunne skildre en Sommeproturators eller trættefjær Klient's Karakter i et Lystspil.

Allerede i en meget ung Alder begyndte han nemlig at more sig med at skrive Vers, og har selv paastaet, at han havde forfattet sit første Skuespil da han var 21 Aar gammel, men vi tillade os at betvivle Sandheden deraf. Hans hele Liv og Charakter berettiger os til ikke at tro, at han vilde betænke sig paa at krænke Sandheden for at ofre paa sin Forsængeligheds Alter. Desuden spillede Hufommelsen ham i de senere Aar ofte saadanne Puds, at vi kunne betvivle Rigtigheden af hans Opgivelse uden at kaste Skygge paa hans Sanddrubed. Vist er det, at intet af hans Skuespil blev opført førend 1672, da han offentliggjorde „Kjærlighed i Skoven,“ og i dette forekomme mange Bentydninger til Begivenheder, som først indtraf, efter at han havde fyldt sit 21de Aar, ligesom ogsaa den hele Tone deri viser, at det skriver sig fra en sildigere Tid.

Wycherley var saaledes over tredive Aar gammel, da hans første Skuespil kom paa Scenen. Det gjorde større Lykke end det for-tjente, og bevirkede en stor Forandring i For-fatterens Stilling. Hertuginde af Cleveland fastede sine Dine paa ham, og fandt Behag i hans Person. Denne ryggesløse Kvinde lod sig ikke nøie med Kongens Gunst, men havde en Skare Elskere af enhver Stand og Stilling fra Hertuger til Viniedansere. I Republikkens Tid begyndte hun sin sorgelige Bane, og endte den under Dronning Anne, med at ægte en ubetydelig Laps, Beau Sjelding. Det var ikke underligt, at hun blev indtaget i Wycherley. Han havde en majestætisk Figur, et sjeldent smukt Ansigt, elegante Manerer og megen Anstand. Han havde, som Pope senere sagde, Ud-seende af en ægte Aristokrat, det vil sige, et Udseende, der tydede paa virkelig Overlegenhed ikke paa en utilbørlig Følelse deraf. Hans Haar begyndte vistnok at graane meget tidligt, men i hiin Baryffernes Tid havde dette ikke Meget at betyde. Hertuginde beundrede ham, og lagde sine Følser for Dagen paa en Maade, der var almindelig i den udsøevende og skam:

løse Kredss, hvortil hun henhørte. I Circus, midt i Sværmen af elegante Damer og fine Herrer stak hun Hovedet ud af Vognvinduet og raabte til ham: „Sir, De er en Skurk, en nederdrægtig Person,“ og hvis Rygtet ikke lyver, tilspøiede hun et Skjældsord, som med større Sandhed kunde være brugt om hendes egne Børn. Wycherley gjorde hende sin Opvartning den næste Dag og bønfuldt hende med stor Opnøghed om, at sige ham, hvorledes han havde været saa uheldig at fornærme hende. Saaledes indledeedes et Forhold, hvoraf Wycherley sandsynligviis ventede sig store Fordele. En saadan Forventning var ikke urimelig. Et smukt ungt Menneſke ved Hoffet, Jack Churchill, havde kort før været saa heldig at finde Raade for Hertugindeus Dine en kort Tid, og havde faaet 4500 Pstrl. i Foræring af hende. Sandsynligviis havde hun selv erholdt denne Sum, som Belønning for en udvirket Benaadning eller Begunstigelse. Den forsynlige unge Mand udlante Pengene mod høie Renter og Sikkerhed i faste Eiendomme, og lagde derved Grunden til en af de største Privatformuer i Europa. Wycherley var dog ikke saa heldig. Favorit-

indens Fortjærlighed for ham var vistnok Gjenstand for almindelig Dmtale, og tredsfindstyppe. Nar senere fortalte gamle Folk, som kunde erindre hiin Tid, Voltaire, at Hertugindeu ofte sneg sig væk fra Hoffet til sin Elfers Bolig i Temple, forklædt som Bondepige med Straahat paa Hovedet, Træsko paa Fødderne og en Kuro paa Armen.

Wycherley var altfor stolt og lykkelig til at være diskret. Han tilregnede Hertugindeu det Skuespil, som havde givet Anledning til deres Bekjendtskab, og betjente sig i Tilagnelsen af Udtryk, som maatte bekræste det almindelige Rygte. I Whitehall ansaa man dog ikke saadanne Affærcer for Andet end Bagateller, ja Hertugindeu dristede sig endog til at indføre sin nye Yndling ved Hoffet. Den overbærende Konge, der tilstod sine Maitresser samme Frihed, som han tog sig selv, fandt Behag i sin nye Medbeilers Bæsen og Underholdning, og en Tid stod Wycherley endog i saa høi Gunst hos ham, at da Fyrsten fik at høre, at han laa syg af snigende Feber i sit Logis i Bow-Street, begav han sig til ham, sad længe ved hans Seng, raadede ham til at forsøge Foran-

bring af Lust og forærede ham en betydelig Sum Penge til Bestridelse af Reiseomkostningerne. Buckingham, som da var Chef for Livgarden tilhest, og havde været en af Hertugindens talrige Elskere, viste først Tegn til Jalousi, men skiftede derefter Sind paa sin sædvanlige Viis, hans Uvillie forvandlede til Yndest, og han ansatte Wycherley ved sit eget Regiment, samt skaffede ham ligeledes en Post ved det kongelige Huns.

Det vilde være uretsfærdigt mod Wycherley ikke at omtale en eneste af hans gode, ædelmodige Handlinger som tillægges ham. Det fortælles, at han ivrigt bestræbte sig for at faa Buckingham til at tage sig af den berømte Forfatter til Hudibras, som var nedsunken i Armod og Glendighed, tilsidesat og forglemt af en Nation, der var stolt af hans Geni, og af et Hof, som han kun havde tjent altfor godt. Hans Raade samtykkede i at tale med stakkels Butler, og et Møde blea aftalt, men uheldigviis gik netop et Par smukke Fruentimmer forbi, den letsængelige Adelsmand skyndte sig efter dem, og saaledes gik den gode Leilighed tabt.

Det var paa denne Tid at den anden Krig med Nederlænderne, den uhæderligste Krig, som England nogensinde har ført, fandt Sted. I hiin Periode ansaaes det aldeles ikke nødvendigt at give vordende Søofficerer en for deres særegne Fag passende Opdragelse og Uddannelse. Unge Mænd af høi Stand, som neppe vare istand til at staa paa sine egne Been, naar det blæste, toge Tjeneste ombord i Orlogsskibe, undertiden med Officeersbestalling, undertiden som Frivillige. Mulgrave, Dorset, Rochester og mange Andre ombyttede Spillehusene og det muntre Liv i London med en Sømands Besværlige Pligter og magre Kost, men hvor ukyndige de end vare i Alt, hvad der hørte til Orlogstjenesten, viste de dog i Kampens Time, at de besad det Mod, som sjældent mangler nogen engelsk Gentleman. Alle som havde nogen Indsigt i Sagen, erklærede imidlertid at Marinen led meget under dette System, idet Tjenesten gif flet ombord i Skibene og Søfolkene bleve smittede af Hoffets Laster, uden at tilægge sig dets fine Sæder. Men i denne Sag, som i enhver anden, der afgang af Yndlinges Interesser eller Luner, var Carl den Andens

Regjering aldeles døv for alle Forestillinger. Wycherley fulgte Strømmen. Han tog Tjeneste ombord i en Orlogsmand, deeltog i et Slag — formodentlig en af Træfningerne mellem Rupert og de Ruyter i Aaret 1673 — og skildrede efter sin Hjemkomst Begivenheden i et jammerligt Digt.

Omtrent paa denne Tid blev hans andet Stykke „Gentlemanden som Dandssemester,“ opført. Skjønt vistnok meget bedre end „Kjærlighed i Skoven,“ synes det ikke at have vundet samme Bisald som dette. Først blev det prøvet i Byens vestlige Deel, men vragedes og kom derpaa til Opførelse i Salisbury Court, uden at finde bedre Modtagelse der, thi i Prologen til „Hustruen fra Landet,“ udtaler Wycherley sig selv som „den Forfatter, der nylig havde lidt en saa stor Tort.“

1675 opførtes sidstnævnte Stykke og gjorde stormende Lykke. Fra et literært Synspunkt betragtet var Bisaldet ikke fuldkommen usfortjent, thi skjønt der gaaer en oprørende Hjerteløshed og Usædelighed gjennem det, maa man alligevel indrømme, at det er udarbejdet med Omhu og Flid og røber skarp Jagttagelsessevne.

„Den Ligesfremme“, en ligesaa umoralst og godt skrevet Komædie, kom paa Scenen i 1677. I Beagndelsen fandt Stykket mindre Naade for Publikums Dine, end for Recensenternes, men dets ubestridelige Fortjenester samt Lord Dorsets ivrige Understøttelse — og hans Indflydelse i den literære og elegante Verden var næsten ubegrændset — bevirkede at det tilsidst vandt almindelig Gunst.

Wycherleys Lykkestjerne, der nu stod i Zenith, begyndte snart at dale. Han havde endnu en lang Livsbane for sig, men den blev kun sorgelig og frembyder et høist piinligt Skue af Bancere, Lastefuldhed, ægtefabelig Splid, literære Nederlag og Pengesforlegenhed.

Karl den Anden ønskede at faa en dannet Mand til at lede sin naturlige Søn, Hertugen af Richmonds Underviisning, og udkaarede tilsidst Wycherley dertil. Fuld af Glæde over sin gode Lykke tog han til Tunbridge-Wills for at more sig, og medens han stod udenfor en Boglade, saa han en smuk Dame gaae derind og hørte hende til sin store Fryd spørge efter „Den Ligesfremme,“ som netop var udkommen. Han gjorde Bekjendtskab med Damen, der viste

sig at være Grevinden af Drogheda, en lystig
 ung Enke med en stor Formue. Hans Vid og
 smukke Advortes fængslede hende, og efter at
 han havde gjort Kour til hende i en ganske
 kort Tid, samtykkede hun i at ægte ham; men
 da Wycherley var bange for, at hans Gifter-
 maal vilde gribe forstyrrende ind i Kongens
 Planer, betræffende Hertugen af Richmond,
 overtalte han Lady Drogheda til at holde deres
 Ægteskab hemmeligt. Sagen blev imidlertid
 røbet. Kongen fandt Wycherleys Dpførsel baade
 taabelig og egenmægtig, og der var sandsynligvis
 ogsaa andre Grunde, som bidroge til at gjøre
 Monarken ugunstig stemt mod en Underjaat,
 hvem han nylig havde viist saamegen Gudest.
 Hertugen af Buckingham var nu falden i Unaade
 og sad indespærret i Tower; Wycherley skrev
 nogle Vers til sin fængne Beskytters Pris, som
 ikke kunde Andet end opbringe Kongen, hvis
 de kom ham for Die, og Hoffet unddrog For-
 fatteren nu aldeles sin Gunst. En elskværdig
 Hustru med en stor Formue vilde visselig af-
 givet rigelig Erstatning herfor, men Ulykken var
 at Lady Drogheda var et herskesygt, arrigt og
 i høieste Grad skinsygt Fruentimmer. Hun havde

selv engang væ et Hofdame i Whitehall, vidste godt hvor liden Vægt de fine Herrer lagde paa ægtefabelig Troskab og holdt følgelig sin flygtige Ægtefælle under det strengeste Opsyn. Den ulykkelige Digter fik Lov til at komme sammen med sine Venner paa et Vinhus ligeoverfor hans egen Bolig, men ved saadanne Leiligheder maatte Vinduerne altid staa aabne, paa det at den skinsyge Hustru, som sad paa Udkig paa den anden Side af Gaden, kunde overbevise sig om, at intet Fruentimmer var tilstede.

Lady Droghedas Død befriede Wycherley fra dette tryggende Nag, men en Række tægt paa hinanden følgende Ulykker nedbrød hans Helbred og hans Humør og ødelagde hans Formue. Hans Hustru troede at efterlade ham stor Rigdom og et smukt Gods, men han arvede i Virkeligheden ikke Andet efter hende end en ødelæggende Proces. Faderen hverken kunde eller vilde understøtte ham, og Enden paa det Hele blev, at han kastedes i Fleetscængslet, hvor han sad i syv lange Aar, som det syntes aldeles forglemt af den glimrende og livlige Kreds hvori han engang havde indtaget en fremragende

Plads. I sin Nød tiggede han den Boghandler der var bleven rig ved Salget af hans Bærker, om et Laan af 20 Rthl., men fik Afslag. Hans Skuespil holdt sig dog fremdeles paa Scenen og trak Tilskuere, som brøde sig saare lidet om Forfatterens Skjæbne. Endelig smilte Lykken atter til ham. En Aften da Jacob den Anden som nu var kommen paa Thronen, gik i Theatret, blev tilfældigviis „Den Lige Fremme,“ opført. Monarken fandt Behag i Stykket, og blev greben af Medlidenhed med Forfatteren, hvem han sandsynligviis erindrede, som en af de muntreste og smukkeste af Broderens Hofmænd. Han besluttede at betale Wycherleys Gjæld og tilstaa ham en aarlig Godtgjørelse af 200 Rthl. Denne Gævmildhed af en Fyrste som ellers ikke befattede sig med at belønne literær Fortjeneste, og blot higede efter at fremme sin Kirkes Interesser, vækker den Mistanke hos os, at den væsentlig hidrørte fra en anden Grund, det vil sige, at Wycherleys Gjenindtrædelse i den romersk-katholske Kirke fandt Sted paa denne Tid.

Ikke længe efter døde den gamle Wycherley og hans Søn, som nu allerede var en ældre

Mand, arvede Familiegodset, men hans økonomiske Stilling vedblev alligevel at være slet han var i meget stor Gjæld, Godset var gjort udisponibelt, og han stod paa en spændt Fod med den nærmeste Arving. Han synes i mange Aar at have spillet en gammel Libertiners be-
 drøvelige ynkværdige Rolle. Han var i Besiddelse af ødsle Livsvaner, men var for fattig til at tilfredsstille dem, og hans Hang til Udsvævelser var fremdeles lige stærkt, medens hans Helbred var nedbrudt og hans Kræfter svækkede. En haard Sygdom havde efterladt en mærkelig Virkning paa hans Hukommelse. Den synes haade at være unaturlig stærk og unaturlig svag. Naar Nogen læste høit for ham om Aftenen, fort før han gik iseng, havde han den næste Morgen Hovedet fuldt af hvad han havde hørt og nedskrev det Ord til andet, uden at huske Andet, end at det var hans eget Landsprodukt. I hans Digte forekom idelige Gjen-tagelser af de samme Strofer. Hans smukke Ydre bar Spor af Alderdom, Sygdom og Sorger, og han jørgede over sin tabte Skjønhed saa bittert, som om han havde været en u g Pige. Han betragtede aldrig det Portæt

som Lely havde malet af ham i en Alder af otteogthve Aar uden at sukke og mumle: „Quantum mutatus ab illo.“

1704 efter 27 Mars Taushed optraadte Wycherley paanyt som Forfatter og udgav et tyft Bind Digte, som dog aldrig senere er bleven udgivet. Nogle af disse Digte havde sandsynligviis gaaet Byen rundt som Manuskript, thi før den fuldstændige Samling udkom, forudsagde Kaffehusrecensjenterne, at den ingen Lykke vilde gjøre, hvorfor Forfatteren i en slet skrevet taabelig og egoistisk Fortale rev ned paa dem med skaanseløs Bitterhed. Hans nye Arbeide var imidlertid saa slet, at det berettigede til de ugunstigste Spaadomme. Stilen og Versifikationen ere under al Kritik og Judholdet saa usædeligt, at det havde været en Rochester's Ben værdigt. Der er alligevel Noget, som taler til Undskyldning for Rochester. Han var meget ung, da han krænkede Belansthændighedens Love og var vildledet af Tidens Mand og Tone. Men Wycherley var fire og tredfindsthyve Aar gammel, da han udgav disse Digte, og Folk havde forlængst ophørt at betragte Letsind og Amoralitet som nødvendige Egenstaber for Gentle-

mænd og vittige Hoveder. De fleste af de lo-
vende yngre Digtere, f. Ex. Addison, John
Philips og Rowe, beflittede sig paa en fin,
sømmelig Tone. Vi kunne neppe tænke os
noget jammerligere, end Billedet af en fræk, gammel
Belystning blandt en Antal sædelige, unge
Mænd.

Samme Aar, som den nævnte Digtsamling
udkom, havde Wycherley gjort et mærkeligt og
for ham meget vigtigt Bekjendtskab. En liden
bleg, skjæv Skrantning paa sexten Aar med
spillende, aandfulde Dine, havde skrevet nogle
Digte, som ifølge kyndige Dommeres Mening
lovede fremtidig Berømmelse. De vidndede vel
ikke om Fantasirigdom eller Originalitet, men
vare i enhver Henseende udmærkede fra Formens
Side. Den unge Digter blev indført i London's
første literære Kredse og følte sig i høi Grad
smigret ved at blive fremstillet for Wycherley,
Forfatteren til „Den Ligefremme,“ og til „Hu-
struen fra Landet.“

Det er særdeles interessant at følge Ud-
viklingen af Forholdet mellem Wycherley og Pope,
mellem de to Repræsentanter for den kommende
og den svindende Tidsalder, mellem Buckingham's

og Rochesters Omgangsfælle og Lyttletons og Mansfields Ven. I Begyndelsen var det unge Menneske henrykt over den navnkundige Forfatters Venlighed og Nedladdenhed og fulgte ham i Hælene lig en Hund fra det ene Kassehuus til det andet. Breve fulde af Hengivenhedsyttringer og væmmelig Sniiger verledes mellem begge Vennerne. Men dette hjertelige Forhold blev dog ikke af Varighed; skjønt Popes Skrifter ikke udmærkede sig ved megen Fiinhed, og han var aldrig nøieregnende betræffende sine Omgangsfællers Moralitet blev han tilsidst oprørt over at see en halvserdsindstyveaarig Olding fremtræde som Repræsentant for Restaurations-tidens Nyggesløshed og da han blev ældre og mere forstandig, fældte han en rigtigere Dom baade over Wycherley og sig selv. Han følte en fuldkommen berettiget Foragt for den gamle Herres Vers og gjorde sig ikke videre Umage for at skjule den. Paa den anden Side kunde Wycherley, hvor blind Egenkjerligheden end gjorde ham for hans saakaldte Digtes Mangler, ikke undlade at bemærke, at der var stor Forskjel paa hans egne og hans unge Bens Vers og han vaklede mellem tvende Følelser. Han

vilde gjerne have en saa duelig Meesters Hjælp
 til at file paa sine Rim, men fandt det ud-
 mygende at bede en ung Flødestjæg, som kunde
 have været hans Sønnesøn, om literær Bistand.
 Pope var villig til at hjælpe, men ikke til at
 smigre ham. Han gjorde sig den Uleilighed at
 gjennemlæse hele Niis af matte, haltende Vers
 og tilføiede adskillige vellydende og fjernefulde
 Strofer, som selv den mindst skarpsindige Læser
 strax maatte kunde skjelne fra Wycherleys, men
 troede ved denne Venstabsstjeneste at have er-
 hvervet sig Ret til at tiltale Forfatteren i en
 Tone, som han under almindelige Omstændig-
 heder ikke vilde tilladt sig at bruge mod en Mand,
 der var fire Gange saa gammel, som han. I
 et Brev til Wycherley erklærede han saaledes,
 at „de sletteste Digte maatte aldeles omskrives
 for at blive taalelige,“ og i et andet, at „de
 Steder, som han havde udstrøget, kun vare
 Gjentagelser af, hvad der tidligere var sagt.“
 „Jeg har vistnok,“ tilføiede han, „ikke skaaet
 dem, hvor jeg troede, at Strenghed vilde være
 gavulig, men paa den anden Side har jeg ikke
 læmlestet dem, hvor jeg fandt Amputation unød-
 vendig.“ Wycherley vedblev at takke ham for

denne haarde Behandling af hans Arbejder, der vistnok var til stort Gavn for disse, men tilsidst begyndte dog hans Taksigelser at faae nogen Lighed med Bebreidelser. Til sine andre Venner skal han have omtalt Pope som en Person, der vel ikke var istand til at forfærdige et Sæt nye Klæder, men havde en vis Dygtighed i at vende gamle Kjoler.

I sine Breve til Pope erkjendte han vel, at hans Digte i Henseende til Versebygningen havde underjaaet betydelig Forbedring, men udtalte sig i en ringeagtende Tone om denne Side af Digtekunsten og spottede dem, som kunde sætte Formen over Indholdet. Pope hævnedes sig øieblikkelig over dette Udbrud af Fortrydelse. Han havde nylig faaet tilsendt en Samling af Wycherleys Digte til Gjennemsyn og skikkede dem strax tilbage med den Betsed, at disse Digte vare saa fulde af Feil, at han ikke kunde rette paa dem, uden fuldstændigen at udfkæmme Manuskriptet. „Jeg er ligesaa bange for at skaane dem som for at fornærme dem ved altfor mange Rettelser,“ skrev han. Dette var mere end Kjød og Blod kunde taale. Wycherley forlangte sit Manuskript tilbage i et

Brev, som tydelig røbede hans Harm og glæde over, at blive et baade besværligt og lidet lønnende Arbejde kvit, efterkom Pope strax hans Begjæring, idet han, for at sige den gamle Herre en Behagelighed til Afsted, raadede ham til at omskrive sine Digte i Prosa, da Publikum vilde synes meget bedre om hans Tanker, naar han ikke forsøgte at fremsætte dem i bunnden Stil. Saaledes endte denne mindeværdige Korrespondance.

Wycherley levede flere Aar, efter at han havde brudt med Pope. Hans Liv endte med en Handling, der maaskee geraadede ham til større Skam, end nogen anden som han tidligere havde begaaet. Ti Dage før sin Død, i en Alder af 75 Aar, ægtede han nemlig en ung Pige blot for at skade sin Næve og viste herved, at hverken Tid, Modgang, hvad han kaldte sin Filosofi, eller nogen af de Religioner, hvortil han til forskjellige Tider havde bekjendt sig, havde lært ham Moralens første Grundfætninger. Han døde i December 1715 og blev bisat i Hvalvingen under St. Paulskirken.

Hans Enke ægtede ikke længe efter en Capitain Shrimpton, som saaledes kom i Besid-

delse af en stor Mængde Manuskripter. De bleve folgte til en Boghandler, men der var udstrøget og tilføjet saameget, at de vare næsten ulæselige og en literær Mands Bistand blev nødvendig. Theobald, Shakespeares Udgiver fik det Hverv at tyde dem og Resultatet heraf blev Udgivelsen af en Samling Digte og prosaiske Smaaarbejder, hvis Værd alene skyldes Popes Bistand.

Wycherleys literære Ny grundede sig blot paa hans Virksomhed som dramatisk Forfatter og hovedsagelig blot paa hans to sidste Skuespil. Han har fornemmelig sin Styrke i Dialogen, men det maa bemærkes, at han i sin Stræben for at faa denne let, livlig og pikant, glemmer at tage tilbørligt Hensyn til Charakterernes konsekvente Gjennemførelse. Forfatteren taler gennem de dumme og naragtige Personers Mund, som han fører frem paa Scenen, og han lader dem beskrive sig selv paa en saa træffende Maade, at de forsaavidt fortjene at sættes i Klasse med forstandige Mennekker eller vittige Hoveder. Vi ville anføre et Par Exempler herpaa. Der gives her i Verden Rare, som finde gamle Benner's Selskab kjedsommeligt og

altid ere paa Jagt efter nye Bekjendtskaber. En saadan Charakter afgiver et heldigt Snjet for en Komodiestrivers Pen, men det er taabeligt at lade en Person af dette Slags sige til sin Ven: „Jeg kan ikke nægte Dig Noget, thi skjønt jeg har kjendt Dig længe, holder jeg saa meget af Dig, som om Du var en splinterny Bekjendt.“ At Modeherrer altid have været en meget hjerteløs Klasse, er unægtelig, men sikkerligen har aldrig nogen af dem sagt til en ung Dame: „Vi ere vistnok ivrige Kurtisører og meget satiriske af os, men det skeer Altsammen kun for at vise vore Talenter, thi ligesaa lidet som vi ere begavede med pømme Følelser, er der nogen Dandskab hos os.“

(Sluttes.)

„Pressen.“

Ugeblad for underholdende Læsning
 32 Sider Skitser og Noveller, 32 Sider Roman, udgaaer hver Søndag, og tilbringes Abonnenterne for 4 Sk. ugentlig eller 3 Mk. Kvartalet. Abonnement modtages paa Expeditionskontoret St. Helliggeiststræde 5 samt paa de Kgl. Postkontorer.

Engelske Komedieskrivere under Karl den Anden.

(Efter Macaulay.)

(Sluttet.)

Wycherleys Skuespil siges at have kostet ham langvarigt og vedholdende Arbeide. Paa Originalitet kan han imidlertid ikke gjøre ringeste Fordring, thi der er neppe en eneste hel- dig Scene eller Charakter i hans Skuespil, som han ikke har stjaalet eller ialtfald laant Ideen til fra andre Forfattere. De bedste Scener i „Gentlemanden som Dandssemester,“ ere laante fra Calderons „Maestro de Danzar,“ ingenlunde et af den berømte kastillianiske Forfatters hel- digste Skuespil. Ideen til „Hustruen fra Landet,“ er tagen fra Molieres „Ecole des femmes,“ og „Ecole des mares,“ og til „Den Ligefremme,“ af samme Forfatters berømte Stykke „Le Mi- santhrope.“ Fidelia er stjaalet fra „Twelfth Night,“ men Kopien af Violas yndige Billede er i høieste Grad forsviuet.

Det Eneste, som er originalt hos Wycherley er hans Usædelighed. Det er i Sandhed mærkeligt at see, hvorledes Alt, som han kommer nær, det være nok saa reent og ædelt, faaer et smudsigt Anstrøg. Man sammenligne f. Ex. „Fruentimmerstolen“ med „Hustruen fra Landet.“ Agnes er en elskværdig, ung Pige, hvis Hjerte vistnok er opfyldt af Kjærlighed, men denne Følelse strider hverken mod Grens, Moralens eller Religionens Bud. Hun er af Naturen meget begavet, men en forkert Opdragelse har hindret hendes Evner fra at komme tilsyne, indtil en reen dydig Kjærlighed med Et bringer dem til at udfolde sig. Endvidere er hendes Elsker en Mand af Gode, der ikke er istand til at misbruge en saa fortryllende og uersaren Etablings tillidsfulde Omhed. I Wycherleys Hænder antager dette Forhold en ganske anden Character og bliver til en brødefuld Forstaaelse mellem en nederdrægtig londonst Belystning og en Landadelsmands taabelige Hustru.

Det samme see vi i „Den Vigefremme.“ Hvor mesterligen har ikke Shakespear forstaaet at bevare Violas Reenhed under hendes Forflædning. Medens hun vandrer om i Pagedragt

overdrages hun aldrig noget Hverv, som endog i den meest nøieregnendes Dine kan sætte en Plet paa hende. Hertugen sender hende til Olivia med et Kjærlighedsbudskab, men Sendelsen er af den hæderligste Beskaffenhed. Wycherley laaner Viola, og hun bliver strax en Koblerske af værste Slags. Manly er dog maaſkee den Charakteer, hvori Indflydelsen af Wycherleys eiendommelige Aandsretning kommer meest tilſyne. Moliere har i ſin Miſanthrop ſkildret en i Grunden reen og ædel Charakteer, der er bleven forbittret over at ſee al den Træſkhed og Ondskab, ſom gaaer i Svang i Verden under ydre Høfligheds Maſke. Ligeſom den ene Yderlighed afføder den anden, ſaaledes antager Alceſte en Maaleſtok for Godt og Ondt, der er ſtik modsat den, ſom Samfundet omkring ham anvender. Høflighed er i hans Dine en Laſt og de Dyder, ſom Paris's Lapse og Kofetter kaſte Brag paa, blive alſor uoelukkende Gjenſtand for hans Urefrygt. Han fortjener ofte Dadel og gjør ſig ikke ſjelden latterlig, men er dog altid et godt Menneſke, og den Følelſe ſom han vækker hos Gen, er Beflagelſe over at en ſaa agtværdig Mand ſkal være iaa uelſk-

værdig. Wycherley stræbte at kopiere Alceste, men har istedetfor afbildet en raa sanselig Character, en Mand med ubændige Lidenfaber, der troede at alle Andre vare ligesaa flette som han. Den mørke, bittere Brantenhed hos Misanthropen er ligeledes kopieret eller rettere farrikeret, men istedetfor at Alceste er god og retsindig, er Manly en ryggesløs, udsvævende Person og en feig Bedrager. Og for at sætte Kronen paa Værket staaer Wycherley i den Formening, at have skildret en i høi Grad adelig og fortræffelig Mand. Saa forvansket er hans moralske Sjælselse, at medens han fuldt og fast troede, at han skildrede en Personlighed, der var altfor god for denne Verden, fremstillede han i Virkeligheden den største Skurk, som findes selv i hans Skrifter.

Vi fælde en streng Dom over Wycherley idet vi sige, at det er en Lettelse at vende sig fra ham til Congreve. Dennes Værker er ingenlunde dadelstrie, og saavidt vi kunne dømme, var han hverken en varmhjertet eller høisindet Mand. Men idet vi vende os til ham, føle vi, at det værste er ovre, og at vi ikke længer

skulle beskæftige os med den nationale Smags og Moralitets laveste Standpunkt.

William Congreve blev født 1670 i Bordsley i Nærheden af Leeds. Hans Fader en yngre Søn af en gammel Familie i Staffordshire havde udmærket sig blandt Kavalererne uuder Borgerkrigen, og bosatte sig efter Restaurationen i Irland, hvor han nød Jarlen af Burlingtons Beskyttelse.

Congreve tilbragte sin Ungdom og Barndom i Irland, han sattes i en Skole i Kilkenny og sendtes derfra til Universitetet i Dublin. Det maa indrømmes, at han var en Elev, der gjorde sine Lærere megen Ære, thi hans Skrifter vise, at han ikke alene var hjemme i den latinske Literatur, men ogsaa havde et Kjendskab til de græske Digtere, der i hiin Tid ikke engang var almindeligt paa Kollegierne.

Da han havde fuldent sine akademiske Studier, tog han til London for at blive Advokat, og blev Medlem af Temple. Han lagde dog snart Retsstudiet paa Hylde, og levede udelukkende for Literaturen og Selskabslivet. En dobbelt Uergjerrighed besjælede ham, og traf ham snart til den ene snart til den anden Side.

Han var sig bevidst, at han havde en livlig Aand og en særegen Evne for findrig Kombination; hans behagelige aandrige Konversation, slebne Bæsen og gode Konnexioner, havde skaffet ham Adgang til de bedste Kredse, og han bigede baade efter at blive en berømt Forfatter og en af den elegante Verdens Koryfæer. Han var fuldkommen istand til at naa hvilketsomhelst af disse Maal, men kunde han naae begge? Var det ikke en Smule simpelt at være Forfatter, og kunde en literær Virksomhed forenes med en Verdensmands fornemme Magelighed? Var det aristokratisk at blande sig mellem Folk som boede paa Tagkamre i Grubstreet, prutte og tinge med Forlæggere, skjændes med Bogtrykkerdrengene og Theaterdirektører, blive applauderet eller udhyssset af Parterret, Loger og Gallerier? Skulde han opgive Udsigten til at blive sin Tids første Skjønaand, for at bevare, hvad han næsten satte lige saa megen Priis paa, nemlig sin Ansæelse i den fine Verden? Hele hans Liv er en uafbrudt Strid mellem disse to Tilbøieligheder. I Ungdommen havde Begjærligheden efter literær Berømmelse Overherredømmet, men efter som han blev ældre traadte den i Baggrunden for

den anden mindre ædle Higen, som tilsidst for-
trængte enhver anden Stræben hos ham.

Sit første Arbeide, en Novelle af ringe
Værd, udgav han under det antagne Navn
Cleophil. Hans næste literære Frembringelse
var „The old Bachelor,“ der opførtes 1693,
det staaer vistnok under hans øvrige Skuespil,
men ligesom disse udmærker det sig i høi Grad
ved en flydende, pikant og vittig Dialog. Stolt-
heden over at have skrevet en god Komædie stredes
hos Congreve med Skammen over at have gjort
Noget, der ikke sømmede sig for en Gentlemand
han paastod, at den blot var et Hastværksar-
beide, hvormed han havde moret sig i sine le-
dige Timer, og lod, som om han før gav efter
for enkelte Benners Forestillinger, der opfordrede
ham til at bringe Stykket paa Scenen. Dryden,
som var istand til at føle varm og ædelmodig
Beundring for andres Talenter — en hos For-
fatteren ualmindelig Dyd — saae Manuskriptet,
erklærede, at han aldrig havde læst et bedre
Skuespil, af et første Arbeide at være, og hjalp
Congreve med at indrette det for Scenen. In-
tet manglede for at gjøre dets Held fuldstændigt,
alle de bedste Skuespillere og Skuespillerinder

ved Drury-Lane, dengang Londons eneste Theater, optraadte i det, og „The old Bachelor,“ blev modtaget med stormende Bifald. Forfatteren fik derhos en solidere Belønning end Publikums Applaus. Montagu, som dengang var Skatkammerlord, gav ham strax et Embede og Løfte om en endnu mere indbringende Post, hvilken dog først blev ledig om mange Aar.

1694 havde Congreve forfattet nok en Komædie, „The Doubler Dealer,“ der bærer Præget af større Modenhed og Skjøn; den blev ligeledes opført paa Drurylanetheatret, men Publikum forargedes over tvende af de deri fremstillede Personers Karakter, og modtog i Begyndelsen Stykket med Mishagsyttringer. Kynsige Folk fældte imidlertid en meget gunstig Dom over det, som sædvanlig gik Massen over til deres Mening, som gave Tonen an i den literære Verden, og fandt snart Behag i „The Double Dealer,“ men saa yndet som „The old Bachelor,“ blev det dog aldrig.

1695 udkom „Love for Love,“ der baade i dramatisk Anlæg og Vid staaer høit over de to foregaaende Stykker. Det blev opført paa et nyt Theater, som Bitterton og nogle andre

Skuespillere, der ikke vilde finde sig i de Behandling, som blev dem tildeelt paa Drurylanetheatret, nylig havde aabnet i et Boldhuus i Nærheden af Lincolns Inn. Ikke i Mandens Minde havde noget Skuespil gjort saa megen Lykke, Skuespillerne vare saa berusede af Glæde at de skjænkede Congreve en Part i Theatret og han lovede til Gjengjæld hvert Aar at skrive et nyt Skuespil til dem, hvis hans Helbred tilod ham det. Først efter to Aars Forløb var dog hans næste Stykke særdigt, nemlig Tragedien „The Mourning Bride,“ den var et Arbejde, som gjorde sin Forfatter megen Ære, og vandt endog endnu mere Bifald end „Love for Love.“ Congreve erklæredes for sin Tids første saavel Lytspil- som Sørgepildigter, og dog var han ikke mere end syv og tyve Aar gammel. Med Undtagelse af Lord Byron har ingen engelsk Forfatter i en saa ung Alder været saa høit anseet af sine Landsmænd.

Paa denne Tid blev Congreve angrebet af en Modstander, om hvem vi maa forudskikke nogle Bemærkninger. Den engelske Nation havde nu paa det Nærmeste forvundet de demoraliserende Virkninger af den puritanske Strengbed,

om den religiøse Despotismes trykkende Nag og det i hiin Tid almindelige Hyfleri og Bigotteri bevarede man kun en dunkel Grindring, medens de sørgelige Følger af Restaurationstidens Ryggeløshed vare følelige og isinesaldende. Efter Revolutionen havde Hoffet ophørt at beskytte Usædelighed; Maria udmærkede sig ved streng Gudsfrugt og den kolde, barske, tause Wilhelms Overtrædelser vare ikke af det Slags, som faldt Publikum i Dineue. Skjønt den tvøisløse Mand, som havde grebet om sig efter Carl den Andens Tilbagekomst ikke længer billigedes hverken af Hoffet eller Folket, herskede den dog fremdeles paa visse Hold inden Samfundet, det vil sige, paa de Steder, hvor vittige Hoveder og Mænd paa Moden havde Tilhold, og fremfor Alt i Theatrene. Under disse Omstændigheder fremtraadte en stor Reformator, hvem vi, skjønt i mange Henseender af en ganske anden Mening end han, dog ikke kunde omtale uden Agtelse.

Jeremias Collier var en engelsk Geistlig, der havde faaet sin Uddannelse i Cambridge. Hans Evner og Kundskaber berettigede ham til at gjøre sig Forventning om med Tiden at opnaa den høieste Rang og Bærdighed, som Kirken

kan give sine Tjenere. Han var i Besiddelse af omfattende Lærdom, men havde alligevel blandet sig meget i Selskabslivet og hans Konversation siges at have været livlig og behagelig. Der gives faa Grene af Literaturen, som han ikke havde sat sig mere eller mindre ind i, men den gamle Kirkehistorie var dog hans Yndlingsstudium. Hvad hans religiøse Meninger angik hørte han til den Afdeling af den engelske Kirke, som staaer længst fra Genf og nærmest Rom. Hans Anskuelser angaaende episkopal Styrelse, religiøse Ordener, Sakramenterne, Kirkesædrenes Authoritet, Tilladeligheden af Schismer, kirkelige Ceremonier m. m. vare kun lidt forskjelligte fra Mr. Newmans og Dr. Puseys. I sin sidste Levetid nærmede Collier sig Katholismen end mere, blandede Vand i Vinen ved Nadverens Uddeeling, gjorde Brug af Olie, naar han meddeelte Syge og bad for Afsødes Sjæle. Hans Politik svarede fuldkommen til hans Religion. Han var en Høitory og ikke engang Biskoppernes Forfølgelse og Universiteternes Udplyndring kunde rokke hans Loyalitet. Medens National-Konventet var samlet, skrev han et lidenskabeligt Forsvar for den landsflygtige Konge, og blev

følgeligen arresteret, men hans Mod var ubøjelig og hans Standhaftighed urokkelig. Han vægrede sig ved at aflægge Sed til den nye Regjering, frasagde sig alle sine Embeder og stræbte i en Række heftige og ret godt skrevne Pamphleter at ophidse Folket mod de nye Styrere. 1692 blev han atter fængslet, da man mistænkte ham for at være indviklet i en forræderisk Sammensværgelse. Saa standhaftig var han, at det med Nød og Næppe lykkedes hans Venner at faa ham til at indvilge i, at de gik i Kaution for ham, og bag efter bebreidede han sig bitterlig denne Handling, fordi den havde Skin af Anerkjendelse af den bestaaende Regjering. Det varede heller ikke længe, inden han atter kom i Uleilighed. Sir John Friend og Sir William Barkins bleve satte under Tiltale og dømte tildøde for Højforræderi, fordi de havde udfastet en Plan til at myrde Kong Wilhelm. Collier var deres Sjælesørger, fulgte dem til Retterstedet, og lagde, førend de bleve henrettede sine Hænder paa deres Hoveder og gav dem Syndsforladelse ifølge den ham af Kristus selv overdragne Myndighed. Dette Optrin vakte stor Forargelse, og Torryer og Whigger forende

sig i at fordømme den anmassende Præsts Opførsel. Der var, sagde man visse Handlinger der vistnok maatte betragtes som Forræderi, men hvortil en Mand i urolige Tider kunde lade sig forlede af Iver, der gjorde ham Cre. Samfundets Sikkerhed kunde gjøre det nødvendigt at straffe en saadan Mand, men paa samme Tid maatte han snarere betragtes som juridisk end moralsk straffskyldig, og man havde Lov til at haabe, at den Overtrædelse, som han her ikke kunde faa Tilgivelse for, ikke vilde blive regnet ham til Synd hisset. Dette var dog ikke Tilfældet med disse to Mænd. De havde deeltaget i en Sammensværgelse, der gif ud paa lumskeligen at myrde en Mand, som, hvad enten han var deres retmæssige Konge eller ikke, i ethvert Tilfælde var deres Medmenneske. Mord maatte altid betragtes som en stor Forbrydelse, hvad enten Kong Jacob og hans Parties Grundfætninger betræffende en Regjerings Rettigheder og et Folks Pligter vare rigtige eller ei, og efter som det allerede var strafværdigt efter Grens og Moralens Love, maatte det vække den høieste Afsky hos Christi rene Brud. Kirken kunde ikke uden de mørkeste og sørgeligste Anelser see et

af sine Børn, som havde gjort sig skyldig i en saadan Brøde, gaa angerløs og ubodsfærdig over i Evigheden, thi man indrømmede ikke, at disse Mænd havde udtalt nogen Erkjendelse af sin Synd. De havde muligviis under fire Dine yttret Anger for sin Sjælesørger, og i saa Tilfælde havde han Myndighed til at tilsige dem Syndsforladelse i Enrum, men inden han gjorde det offentlig burde en offentlig Syndserkjendelse været udtalt. Ingen havde hørt dem yttre nogen saadan, men Tusinde saae Collier lægge sine Hænder paa dem og tilsige dem fuld Syndsforladelse. Den Slutning, som hans Uvenner uddroge af hans Dødsførelse, var at han ikke betragtede Sammensværgelse mod Kong Wilhelms Liv som nogen Synd. Mod denne Slutning nedlagde han en voldsom, og forhaabentlig oprigtig meent Protest. Colliers Handling frembragte stort Røre. Biskopperne udstedte en Fælleserklæring hvori de skarpt dadlede den meddeelte Absolution, og Generaladvokaten indgav Klage for the Court of Kings Bench. Collier besluttede ikke at fremstille sig for en Ret, som havde faaet sin Myndighed af en Usurpator, og frøb følgerigen i Stjul. Han blev erklæret

fredløs, men man lod Sagen dø hen, og efter nogen Tids Forløb fik han Lov til at fortsætte sine literære Syssler i al Stilhed. Senere gjorde man oftere Forsøg paa at røkke hans Troskab ved Tilbud om Rang og Rigdom, men til ingen Nytte. Han levede omtrent 30 Aar efter denne Begivenhed, men da han døde henimod Slutningen af Georg den Førstes Regjering var den udstædte Fredløshedserklæring endnu ikke taget tilbage.

Vi billige visseelig hverken Colliers politiske eller religiøse Meninger, men kunde alligevel ikke tro Andet end at han var en saa retsindig og frygtløs Mand som nogensinde har levet. Skjønt lidenskabelig og ofte stivsinnet, vrang og paa-staaelig, synes han at have været en ualmindelig rimelig og ædelmodig Modstander, aaben, ligefrem, altfor højsinnet til at benytte sig af smaalige Fordele og fuldkommen fri for personligt Nag. Der var heller ikke det svageste Anstrøg af Ondskab hos ham. Og det maa indrømmes, at hvor forkerte og forkastelige hans Meninger om religiøse og politiske Anliggender end vare i sig selv, saa gjorde de ham fortrinlig

skiftet til at optræde, som den daværende engelske Literaturs Reformator. Den i Pressen og paa Scenen herskende usædelige Aand, vare som allerede bemærket, en Tilbagevirkning af Puritanismen. Streng, alvorlig Prælater, havde kun været altfor tilbøielige til at see i gjennem Fingre med ivrige og dygtige Budsforvandedes Udskælfser, der gjorde Rundhoveder og Presbyterianer latterlige. Hvis en Whig hævede sin Røst mod de meest yndede Forfatteres Tone, maaltbandt man ham strax med de Ord: „De er en af dem, som stønne over at høre et Skriftsted citeres i Spøg, men beriger sig ved at plyndre Kirker, som gysse over en Tvetydighed, men halshugger Konger.“ I hiin Tid vilde Forsøg paa at indføre en bedre Aand i vor Literatur, løbet uheldigt af for de Allerfleste, men da en Mand som var en fanatisk Tilhænger af den episcopale Sag, og havde paadraget sig Forsølgelse paa Grund af sin Hengivenhed for Stuarternes Dynasti, fremtraadte som Sømmelighedens Forkjæmper, var Slaget allerede halvt vundet.

1698 udgav Collier et Værk, hvori han drager tilfælt mod den usædelige og ryggesløse

Mand, som var blevet raadende i Englands
 dramatiske Literatur. Hans Bog, som nu læses
 mindre end den fortjener, gjorde da den udkom
 stor Opsigt. Dens Feil ere alligevel hverken
 faa eller ubetydelige. Forfatterens Afhandling
 om det græske og latinske Drama støtter ikke
 hans Paastand, og vilde i vore Dage erklæres
 for barnagtige, endog af Lærde af anden Rang.
 Hans Dadel er heller ikke altid besvøiet og skjøn-
 som; de Forfattere, hvem han angriber, havde
 begaaet saa aabenbare og grove Brud paa Vel-
 anstændighedens Love, at han snarere svækkede
 end styrkede sin Sag ved at anke over tvivl-
 somme Forseelser. Han var alligevel saa uklog
 foruden de store og virkelige Feil, at omtale
 Bagateller, som enten vare uskyldige eller om
 end ikke fuldkommen tilladelige, dog havde Side-
 stykker i Forfatteres Bærker, der havde vist Mo-
 ralitetens og Religionens Sag store Tjenester.
 Saaledes dadler han Congreve, hvis virkelige
 Synder vare mange og grove, fordi han bruger
 Ordene: „Martyr,“ og „Inspiration,“ paa en
 letfindig Maade, som om en Erkebiskop ikke
 havde Lov til at sige, at en Taler havde hente
 sin Inspiration fra Druesaften og at en Alder

mand var en Martyr for Gigten. Udbertiden skjælnes han heller ikke mellem Forfatteren selv og de af ham fremstillede Personer. Blandt Andet dadler han Vanbrugh, fordi han lader Lord Foppington fremkomme med en foragtelig Uttring om Gudstjenesten, skjønt det er indlysende, at Vanbrugh ikke bedre kunde vise sin Uerfrygt end ved at lade Lord Foppington udtale sig med Forragt derom.

Der gaaer endvidere gjennem Colliers Værk en altsor stor Partiskhed for hans Stand. Han fordrer ikke alene, at man aldrig skal tillade sig at spørge eller spotte over Standen overhovedet, men vil ikke engang indrømme, at nogen Uttring eller Handling af en geistlig Mand kan forekomme latterlig eller bør vække Morskab. Og det er ikke alene for den engelske Kirkes Tjenere, at han fordrer dette Privilegium, men ogsaa for katolske Geistlige og Dissenterprædikanter, ja Brahminer samt Jupiters og Baals Præster skulde endog vises samme Hensyn. Dryden irettesættes, fordi han lader Mustien i Don Sebastian vaase og lee, fordi han er uhøflig mod Thiresias. Mærkeligst er dog det Sted, hvor Collier udtaler sin Harm over nogle uerbødige

Bemærkninger om Kalvin Mpis og hans Hiero-
phanter af Kassandra i Drydens Cleomenes.
Udtrykket „græsædende og drøvtugende Gud,
kunde ikke forarget Memphis's Præster mere,
end det forargede dette Medlem af den episco-
pale Kirke.

Trods disse Feil har, som sagt, Bogen
store Fortjenester. Vi see i den Skjemt paa en
passende Maade blandet med Alvor, alle de
Baaben, som Satiren afgiver, har Collier deri
anvendt mod sine Modstandere, han angriber
dem snart med de fineste, meest bidende Sar-
kasmer, snart med djero Humør. Paa den an-
den Side har han i kraftige og veltalende Ord
givet den Harmeluft, hvilken han som Christen
og sædeligt Menneske følte over disse Forfatte-
res Landsfostre.

Vi have neppe seet noget Bærf saa rigt
paa Udbrud af den Veltalenhed, som kommer
fra Hjertet og gaaer til Hjertet. Det kan endog
synes, at en heroisk Land gaaer gennem det.
For tilfulde at skatte dets Værd, maa vi erin-
dre os Forfatterens særegne Stilling. Han var
en Torn i Magthavernes Dine, og havde den
ene Halvpart af sin Tids Skribenter mod sig,

da han i Moralens, den sunde Forstands og gode Smags Navn traadte i Strancken mod den anden Halvdeel. Hvor stærke hans politiske Fordomme end vare, syne han at have lagt dem tilside ved denne Leilighed. Han forglemte, at han var en Tilhænger af Kong Jacob, og tænkte blot paa sine Pligter, som engelsk Borger og Christen. Mogle af hans skarpeste Angreb vare rettede mod Værker, som Torypartiet havde hilset med Jubelraab, og som havde tilspøiet Whiggerne dybe Saar. Det gjør næsten et begeistrende Indtryk at see, hvor uforfærdet denne eensomme, fredløse Mand storme frem mod Sjender, som hver for sig vare frygtelige Modstandere og kunde synes uimodstaaelige, naar de vare forenede, han uddeler rungende Slag til Høire og Venstre, til Bycherley, til Congreve og Banbrugh, træder den jammerlige D'Ursey under Fødder, og hugger med al sin Styrke efter Drydens høie Hjelmbuff.

Colliers Bog gjorde forbausende Virkning. Nationen var ganske paa hans Side, men man betvivlede ikke, at der blandt den talrige og stærke Skare, som han havde udfordret, vilde findes en Kjemper, som optog Handsken. Den

almindelige Mening var, at Dryden vilde træde i Skranken, og man ventede en haard Dyst mellem de to Kjæmpere. Det var velbekjendt, at den store Digter var dybt krænket, og han havde viist, at han mesterlig forstod at bruge ethvert literært Angrebs- og Forsvarsvaaben. Men Samvittigheden slog ham, og han tog ikke til Gjenmælc. Senere hen i Fortalen til sine Fabler, beklagede han sig vel bittert over den lidte Behandling, men indrømmede dog aabenhjertigt, at Colliers Dadel i det Hele taget var beføiet. „Hvis Collier er min Fjende,“ sagde han „saa lad ham triumfere. Hvis han er min Ven — og jeg har ikke givet ham Anledning til personlig Uvillie — saa bør han glæde sig over min Anger.“

Congreve vilde handlet flogt i at følge Drydens Exempel, men han var taabelig nok til at prøve paa at forsvare sig, og kom, som man maatte vente, slet derfra. Ogsaa Vanbrugh, Dennis og Settle toge til Gjenmælc, men Collier blev den Seirende. Følgen var, at en stor og hurtig Forandring foregik med næsten enhver Green af vor Skjønliteratur; en ny Slægt af Forfattere og Skjønaander opstod, som over-

Hovedet behandlede de Baand, der holdt Samfundet sammen med Agtelse og Ærbødighed, og hvis Synder mod Sømmelighed og god Tone vare smaa og lette i Sammenligning med den Skoles, som blomstrede i de sidste fyrretyve Aar af det 17de Aarhundrede.

Striden med Collier hindrede sandsynligviis Congreve fra at holde sit Løfte til det nye Theaters Eiere. Først 1700 indleverede han sit næste Arbeide „The Way of the World,“ der er det grundigst gennemtænkte og bedst skrevne af alle hans Skuespil. Alligevel faldt det igjennem, og Forfatteren, som i Forveien led af de ham af Collier tilførte Saar, segnede under Bægten af dette nye Slag. Han besluttede aldrig oftere at fremtræde for et Publikum, der var saa fuldkommen blottet for Smag, og tog Afsted med Theatret for stedse.

Han levede otte og tyve Aar til, men lod sig nøie med den literære Berømmelse han havde opnaaet. Saalænge hans Syn tillod ham det læste han meget, skrev af og til en kort Artikel eller et ubetydeligt Digt, men synes aldrig at have tænkt paa noget større Arbeide. Den Sam-

ling af Smaarbejder som han udgav 1710 har ikke synderligt Værd, da blev snart glemt.

Den Navnkundighed, som han havde indlagt sig ved sine Skuespil i Forening med hans behagelige Bæsen og underholdende Samtale, var tilstrækkelig til at sikre ham varig Anseelse i Selskabslivet. Om Vinteren bevægede han sig i Londons bedste Kredse, og Sommeren tilbragte han ialmindelighed paa Ministres og Lords pragtfulde Herresæder. Baade literære Misundere og Partigjængere respekterede den Nølighed, som han frivilligen havde valgt, skjønt saadanne Folk i hiin Tid ikke pleiede at agte Noget. Han erklærede at høre til det Parti, som hans Belynder Montagu, da Lord Halifax, stod i Spidsen for, men han havde høflige Ord og smaa Begunstigelser for Personer af enhver Farve, og Følgen var, at alle Partier talte godt om ham.

Hans Kaar vare i mange Aar meget knappe. Det Embede, som Montagu havde givet ham, var lidet, og satte ham blot istand til at leve nogenlunde sorgfrit, og da Toryerne kom til Storet, antog man, at han endog vilde miste denne ubetydelige Post. Men Harley, som in-

genlunde havde ifinde at følge Otktoberklubbens Udryddelsespolitik, og med alle sine Feil havde oprigtig Agtelse for literære Størrelser, bad den for en Fremtid bekymrede Digter være ganske rolig.

Den Overbærenhed, som vistes Congreve, havde han ikke kjøbt ved Fjæielighed, der kunde give Whiggerne Anstød. Han havde det sjeldne Held at dele sine Benners Triumf, uden at have deelt deres Prøvelser. Da det hannoverske Huus kom paa Thronen, fik han rigelig Andeel i det Parties gode Lykke, med hvilket han var forbundet. Det Embede, som for tyve Aar siden var blevet ham lovet, blev ledigt, og hans Indtægt steg til det i hiin Tid betydelige Beløb af 1200 Lstrl. Imidlertid vedblev han at iagttage den Sparsomhed, som han ifølge Swifts Udtryk havde lært, da han var saa fattig, at han havde ondt ved at afsee en Shilling til de Portører, som var ham til Lord Halifax. Skjønt han ikke havde Nogen at spare sammen til, vedblev han at lægge tilside, idetmindste lige saameget, som han forbrugte.

Alderdommens Skrøbeligheder indfandt sig tidligt hos ham. Han havde i rigt Maal nydt

Bordets og Bagerets Glæder, leed meget af Bodogra, og naar han var fængslet til sit Bærelse, kunde han tilsidst ikke længer fordrive Tiden med Læsning, da han fristede den tunge Skjæbne at miste sit Syn. Han maatte jaaledes søge al sin Tidzfordriv i selskabelige Glæder og hans Livlighed og behagelige Bæsen gjorde ham til det Sidste velkommen overalt.

Al yngre Forfattere blev han ikke betragtet som en Medbeiler, men som en Lærd. Han havde forladt deres Arena, prøvede aldrig Styrke med dem, og roste deres Bestræbelser. Hvor stor Agtelse han nød, sees bedst deraf, at Pape tilegnede ham sin Oversættelse af Iliaden, en Artighed, som enhver Hertug i Riget vilde været stolt af at modtage. Dr. Johnson beundrede høilig den uafhængige Mand, som Pape lagde for Dagen ved denne Anledning. „Han forbigik Statsmænd og Lorder, og tilegnede Congreve sit Bærf, og viste derved en Høimodighed, som vilde fortjent endnu mere Roes, ifald den Udkaarne havde været ligejaa dydig, som han var villig. Hvorfor just han skulde nyde denne store Ære, er ikke muligt nu at faa at vide.“ Det er unegteligen umuligt at komme til Bis-

hed om Grunden hertil, men man kan dog gjætte sig til den. Mænd af de forskjelligste politiske Meninger havde billiget og begunstiget Oversættelsen af Iliaden, og den Digter, som havde modtaget lige store Gunstbeviisninger af Whigger og Toryer, kunde ikke dedicere sit nye Bærk til en af det ene Parties Ledere uden at fornærme det andet, og det blev saaledes nødvendigt at vælge en Mand, som paa engang var nøitral og anseet. Congreve nød stor Anseelse baade i den literære Verden og i den aristokratiskke Kreds, stod paa en venstabelig Fod med Mænd af ethvert Parti, og ved at vælge ham fornærmede Bøpe hverken Ministre eller oppositionelle Ledere.

Jo ældre Congreve blev, desto stærkere blev den ovenfor omtalte Fordom mod literær Navnkundighed hos ham, og tilkiøst taalte han neppe at man i hans Nærværelse roste hans Skuespil. Voltaire, paa hvis Sjæl Begjærligheden efter literær Berømmelse gnavede lig en hungria Udv, blev under sit Ophold i England halv forbauset og halv ærgerlig over Congreves besynderlige Grille. Denne frabad sig paa det Bestemteste at blive stillet i Klasse med Forfattere, erklærede

at han blot havde skrevet sine Skuespil for sin egen Fornøielse, og bønfuldt Voltaire om at betragte ham som en almindelig Gentlemand. „Hvis De ikke havde været Andet end en almindelig Gentlemand, vilde jeg ikke indfundet mig hos Dem,“ sagde Voltaire.

Congreve var ikke begavet med varme Følelser. Han var ugift, og i de Forhold, hvori han til forskjellige Tider stod til adskillige Skuespillerinder, havde formodentlig hans Hjerte ingen Deel. Af disse var hans Forbindelse med Mrs. Bracegirdle den meest bekjendte og langvarigste. Denne henrivende Skuespillerinde, som i mange Aar var Londonnerues Afgud, hvis Skjønhed havde givet Arledning til saamegen Forstyrrelse, og hvem Jarlen af Scarsdale havde tilbudt sin Haand, opsogte sig med overordentlig Taft og Forsigtighed under de vanskeligste og meest kildne Omstændigheder. Congreve var en Tidlang hendes ivrige Beundrer og fortroligste Omgangsven. De foretoge lange Ridetourer i hinandens Selskab, og spiste til Middag sammen; Nogle sagde, at hun var hans Elskerinde, og Andre, at han havde ifinde at ægte hende. Til sidst fik en anden rigere, fornemmere og stoltere

Skjønhed ham loffet fra den deilige Aktrise. Henriette, Datter af den store Marlborough og Grevinde af Godolphin, havde ved Faderens Død arvet hans hertugelige Rang og den største Deel af hans uhyre Formue. Hendes Mand var en saa ubetydelig Person, at Lord Chesterfield jagde om ham, at han blot indfandt sig i Overhuset for at saa sig en Lur, og ligesaa gjerne kunde sove paa den venstre, som paa den høire Side af Uldsjæcken. Mellem Congreve og Hertuginde opstod et særdeles varmt Venskab. Han havde fast Plads ved hendes Middagsbord, og bistod ved Arrangementet af hendes musikalske Soireer. Den gamle Hertuginde, der var bleven ueens med Datteren, som med alle Andre, paastod at der fandt et utilladeligt Forhold Sted mellem Denne og Congreve, men Publikum i Almindelighed deelte ikke denne Mening, og antog at en fornem Dame uden Skade for sit Rygte kunde udmærke en berømt og aandrigh Mand, der var nær de Treds, og en affældig, værkbruden, udlevet, blind Olding.

Sommeren 1728 blev Congreve tilraadet at bruge Badet i Bath. Paa en Kjøretour under sit Ophold paa dette Sted væltede Bognen

med ham, og han fik derved en indvortes Beskadigelse som voldte hans Død. Han blev transporteret til London i en meget farlig Tilstand, klagede altid over heftige Smerter i den ene Side, og døde næstfølgende Januar Maaned.

Han efterlod 10,000 £strl., som han havde sammensparet af de indbringende Embeder, hvilke han i sine senere Aar havde beklædt. Johnson erklærer, at hans Formue burde gaaet til Familien Congreve, som dengang var yderst trængende, men den gamle Herre havde oprettet et Testamente, ifølge hvilket Alt, hvad han efterlod, med Undtagelse af 200 £strl. til Mrs. Bracegirdle og en lignende Sum til Mrs. Jellot, gik til Hertuginde af Marlborough, i hvis uhyre Formue dette Legat var som en Draabe Vand i Havet, og neppe vilde været nok til at bestribe Omkostningerne ved hendes Huushold i tre Maaned.

Hertuginde lod sin Ben begrave med en Pomp og Pragt, som sjelden havde fundet Sted ved nogen Skribents Liigbegjængelse. Liget laa paa Parade og blev bisat i Westminster Abbedi; Ligklædet bares af Hertugen af Bridgewater, Lord Cobham, Jarlen af Wilmington,

som havde været Formand i Overhuset og senere blev første Statskammerlord samt af flere andre høitstaaende Mænd. Hendes Naade købte for den Sum, som den Aldøde havde testamenteret hende, et kostbart Halsbaand af Diamanter, hvilket hun stadigt bar til Grindring om ham og viste, saafremt Rygtet taler sandt, sin Sorg over ham paa mange forunderlige Maader. Der fortælles nemlig, at hun lod forarbejde en Statuette af ham, der bevægede sig ved skjulte Fjeldre og daglig stod paa hendes Bord, samt at hun anskaffede sig en Borddukke, hvis Fødder Lægerne daglig maatte lægge Plaster paa og indgnide med Salve, ligesom de havde gjort ved stakkels gamle Congreve, naar han havde Anfald af Podogra. Hun lod reise et Monument over ham i Westminster Abbedi med en af hende selv forfattet Gravskrift, og Lord Cobham hædrede ligeledes hans Minde ved et Gravmæle, der imidlertid er yderst uheldigt.

Munkens Skriftemaal eller Livet i Madrid.

Portene i Madrid vare lukkede. Den blændende Pragt og det elegante Toilette som de rigere Indvaanere hver Dag bar til Skue paa de brede Fortouge var ophørt, og de muntre Klokkers Rimen var for længe siden forstummet. En stor og pragtfuld Procession forsamlede sig i den tidlige Morgenstund ved det smukke Kloster; det var en Nationalfest, og den høieste spanske Adel tillod paa den Dag den simple Befolkning at blande sig mellem dem, for at Alle kunde være med og høitideligholde Dagen. Selv de forvorne Røvere lagde Deres sorgløse Munterhed for Dagen, ved uden videre at vise sig ved denne Høitidelighed, og under deres Høvdings Anførsel blande sig i den brogede Brimmel, uden Frygt for at blive greben af en eller anden Gendarm. Det var en Scene af Folkelivet som kun Spanien og ingen anden Nation kan fremvise.

Den tidlige Morgenslund fandt mig paa Beien til den prægtige Bygning, der er beliggende paa Mauranares høit over Tagus, den udødelige, speilklare Flod. Den brogede Scene ved Siden af den rolige Strøm var saa storartet, at dens Lige neppe kan paavises mange Steder; og da Solen kastede sine glødende Straaler over Landskabet, syntes Vandet i Floden at være bestrøet med en Strøm af det klareste Lys. Ikke en Bølge krusede dens Overflade, og Roerkarlenes Arer drev ikke længer de smaa Baade frem. Dybets Beboere morede sig paa Overfladen, og viste i Dag, at de vare Bølgernes Beherskere.

Kirken var overfyldt, men ved en god Benfit jeg Afgang gjennem Munkenes Gang.

Dens indre Pragt og Størrelse var af et næsten overvældende Indtryk, glimrende Perler rigt sammensatte med orientalske Edelstene vare omhyggeligt anbragte rundtomkring, og glimrede med prægtige Farver. Rigt og kostbart Purpur bedækkede Chordrengene, og Nonnernes Klædebon var som besaaet med de reenste Diamanter.

Mit Blik vandrede fra det Ene til det Andet, og fæstede sig tilsidst paa de forskjellige Ansigter. Glæde og Sorg kunde man læse deri, Forbrydelser, feige Handlinger af usle Riddinger lyste ud af de blodbestænkede, skinnelige Ansigter der blandede sig mellem den livlig bevægede Scene. Munkene fremviste et smukt Billede, — en heel Studie for en Maler.

En iblandt Dem, en bedaget Olding, hvis vaklende Skridt sagde mig, at han vandrede paa Gravens Rand, tiltrak sig min Opmærksomhed. Hans sølvhvide Haar hang i lange, tynde Loffer ned over hans Skuldre, hans store alvorlige Dine vare ofte fyldte med Taarer, og hans forrigfulde Ansyn sagde tydeligt, at Lidelser havde været hans Lod. Min Ven, der mærkede den Interesie jeg begyndte at nære for den gamle Munk, lovede at tilfredsstille min Nysgjerrighed med Hensyn til hans tidligere Historie, og begyndte som følger: —

„Fader James, det Navn under hvilket min bedagede Ven er kjendt, blev født i Toledo. Sine Ungdomsaar tilbragte han hjemme i Rydelse af alle de Bequemmeligheder jordist Rigdom kan forskaffe. De bedste Lærere bleve

antagne for at lede hans Underviisning, og under deres Ledelse fik han snart Ry som en dygtig og begavet Discipel. Da han blev ældre var han den Første ved vor berømte Universitet og opnaaede de hieste Ugesbeviisninger."

"Paa den Tid blev han dødelig forelsket i den rige Don Lonzuals yndige Datter, Duena Maria, men hans Følelser bleve ikke gjengjældte af den unge Dame, skjønt han blev anseet for den meest elskværdige Cavaleer i Toledo.

Hans Liv forandrede sig pludseligt, og han blev Høvding for Røverne mellem Bjergene, en blodtørstig og hævnjerrig Bande. Han svor at Maria skulde blive hans, selv uden Præstens eller Biskoppens Billie. Hans Kammerater vare altid paa deres Post, og ventede kun paa en gunstig Leilighed, for at bortføre den unge Pige og skjønt Don Lingular bevogtede sin Datter med en Faders hele Omhyggelighed, var det dog ligesom han havde en Forudfølelse af hvad der vilde hændes hende om nogle faa Dage."

"Hele Toledo blev sat i Bevægelse ved den forfærdelige Nyhed, at Duena Maria var bleven røvet fra sit Leie i Nattens Mørke, og ført bort med Magt, hvorhen vidste Ingen. Hendes

Forældre vare ude af dem selv af Fortvivlelse, og troede, at de aldrig vilde faa deres elskede Barn at see igjen. Venner og Bekjendte søgte at trøste paa bedste Maade; men Broderen svøer at Intet uden Hevn kunde formilde Familiens Sorg."

"Maria blev bortført af sin forsmaaede Elsker til en af hans befæstede Huler mellem Bjergene, og der, — trods hendes fortvivlede Bønner, at han dog for hendes Moders og hendes døende Søsters Skyld vilde sfaane hendes Ære, — besmittede og vanærede hendes Navn for bestandig. Den følgende Aften fik hun Lilladelse til at vende tilbage til sine Forældre, der modtog hende med al mulig Æmhed. Men hun sygnede hen lig en knækket Blomst, og før Sommeren var omme, var hendes Sjæl ikke mere paa Jorden."

"Bed hendes Gravhøi svøer hendes Broder Hevn, og de lynende Dine, sagde tydeligere end Ord, at en frygtelig Gjengjældelse ventede den elendige Usling."

"Har gif hen. I en Kløft mellem Bjergene høit over den skummende Tagus mødtes Broderen og Uslingen, et dødeligt Had lignede

ud af begge Dine. Den rasende Broder kunde ikke længer styre sin Harm, og raabte:

„Sturt, forsvær Dig, jeg vil dræbe Dig, som Du kunde være en Hund, og kaste dit Nadsel i den rivende Strøm.“

„Et Dieblit betragtede Røverens sin Modstander, og begyndte derpaa Kampen under de forfærdeligste Forbandelser. Den mørke Skov gjenslød af det flirrende Staal, og kun de vilde Fugle vare tause Bidner til den blodige Scene. Kampen var kort, og Broderen faldt, — Modstanderens Sværd gjennemborede hans Legeme. Med en Eed slyngede Røveren Liiget over Kladden af en Afgrund, og Tagus vuggede det bort i sin kolde, vaade Favn.“

„Forældrene overlevede kun deres Søns Død en kort Tid. De vidste for hvilken Daand han var falden; og skjønt den grusomme Ugjerningsmand havde tilintetgjort deres jordiske Lykke, var dog deres sidste Bøn, at Gud vilde tilgive ham som De havde tilgivet.“

„Tiden spandt sit Net af Nar, Erindringen om den blodige Ugjerning blev fortrængt ved andre maaskee ligesaa uhyggelige. Men Morderens Samvittighed kunde ikke faae Ro, Quena Marias blege Skygge viste sig altid for ham

og sukkede over sin myrdede Gæ, men bønfaaldt ham tillige at søge Tilgivelse hos Himmelen før det var for silde. Hun talte om Himlen, om deres Lyksalighed, de Mange som vare blevne forløste fra det jordiske Fængsel ved hans usle Forbrydelser."

"Han kom til Madrid, skristede de forfærdelige Begivenheder i sit sørgelige Liv, blev Munk og gjør nu Bod uden at klage det mindste. Han bliver kaldt den gudsfrygtige Mand i Spanien, og det er ofte Forældres Ønske, at deres Børn maa blive saa gode som Fader James." —

Jeg saae ham knæle i Bøn til Gud, og det var som om en Straalefrands sneede sig om hans surede Pande. For min Sjæls Dje rullede hele hans Liv forbi. Hans lykkelige Barndomsdage, de forfærdelige Gjæringer han i sin Ungdom havde øvet, og saa Oldingen der søgte Forbarmelse ved Frelserens Kors Med Tusinders Bøn forenede sig ogsaa min, om Himmelen's Betsignelse for den fromme Munk, og af Raade for Jesu Christi Skyld Arv blandt de salige Aander, naar hans Dine lukkede sig til den sidste lange Slummer.

Mit gaadesfulde Eventyr i Mantua.

(Efter det Engelske.)

Det var en Aften sidst i October 18** en Time før Midnat, at jeg befandt mig omtrent alene paa et Værelse i et af de almindeligste Hoteller i Mantua. Værelset var rummeligt, og dets Størrelse syntes forøget ved Mangelen paa Beboere. En Mand øiensynlig kun med ringe Fordringer, isørt en simpel Dragt og hvis hele Udseende var langt under hvad man var vant til at see paa det Hotel, var mit eneste Selskab.

Kloffen slog, og det mindede mig om at den kun manglede et Kvarteer i den Time, der efter almindelig Tro er forbeholdt Spøgelse og andre urolige Aander. Den Fremmede havde endnu ikke talt, heller ikke jeg følte nogen særegen Tilbøielighed til at bryde Tausheden, tilsidst begyndte den Ubekjendte saaledes:

„Jeg syntes Sir, at i det Møde der fandt Sted i Aften, var De tilbøielig til at slutte Dem til den Mening Signor Ripari forsvarede.“

Der var Noget i hans hele Maade at være paa, og det Udtryk hvormed han talede, der stod saa langt over hvad man kunde vente efter hans Udseende at dømme.

Jeg svarede bekræftende.

„Den Slutning hvortil De kom, bragte Dem altsaa ikke til at troe paa en hensovet Sjæls jordiske Nærværelse, eller idetmindste paa et saadant Væsens Magt til at lade sin Nærværelse tilkjende for menneskelige Skabninger, som f. Ex. for Dem selv?“

„Jeg vil ganske vist ikke gjøre mig skyldig i,“ gjensvarede jeg, „at fremsøre en bestemt Paastand mod et saadant Gjengangerbesøg skulde ligge udenfor Mulighedens Grændser. Imidlertid troer jeg dog det vilde blive noget vanskeligt ved Exempel at godtgjøre det.“

„Ganske sandt!“

„Idet Tilfælde,“ gjensvarede jeg „maa Spørgsmaalet jo være afgjort; thi ved andre Midler end ved Beviser, kunde saadanne Sætninger ikke afgjøres?“

„De anseer imidlertid dog ikke Kjendsgjeringer der alene bevises deraf, som den eneste Kilde til Tro?“

„Nei ganske vist, Troen maa hidrøre fra talrige Marsager; for Exempel fra Erindringen om hvad der er bleven viist os ved Erfaring.“

„Det er ganske paa de samme Grundsaetninger jeg støtter min Tro om en synlig Nær-værelse af de hensovede Sjæle.“

„Saa er De en Troende! Men De er ganske vist ikke gaaet frem i Erfaring?“

Der gled ligesom et Smil over hans Ansigt da han besvarede mit Spørgsmaal med:

„Hvorfor ikke?“

Jeg stirrede forbauset paa ham.

„De har da staaet i en Forbindelse med Mandernes Verden?“

„Ja jeg har.“

„Naar — hvor — hvorledes?“

„Fortællingen vilde blive trættende,“ svarede han, „hvis De har Lyst, skal De lære at kjende, saa meget som jeg veed.“

„Det vil sige, De besidder den Magt, at kalde hine gaadefulde Væsener frem for Deres eget eller andres Syn?“

„Kom og see,“ var hans Svar, og idet han reiste sig fra Stolen, syntes han at lave

sig til at gaae. Han tøvede Noget, som om han ventede paa at jeg skulde ledsage ham.

Jeg lod som om det morede mig, og jagde, at min Tro paa hans Magt var ikke saa stærk, at den skulde bringe mig til at forlade Huset saa seent paa Natten.

„De har Ret,“ svarede den Fremmede; „det bliver silde, det er allerede over Midnat. De vil uden Tvivl forblive her, og jeg vil derfor sige Dem Farvel,“ og med et meget høfligt Blik var han borte, før jeg kunde søge at forhindre det.

En besynderlig og urolig Misfor nøielse greb mig; jeg blev ærgerlig over at jeg havde ladet ham gaae, og beklagede at jeg havde ladet en saadan Leilighed gaa ubenyttet bort til at udvide mine Kundskaber med Hensyn til Grændserne for en synlig Verden. Det kan synes forunderligt, — og det er ogsaa senere forekommet mig saaledes: Jeg vidste at jeg nærede ingen Tvivl om hvad den Ubekjendte havde paastaet som vist; derimod ansaae jeg det ikke selv som en Ting hvis Existens kunde stadfæstes, men betragtede det hele som en Sandhed der maatte troes, men ikke kunde bevises. Imidlertid havde

jeg dog kun hans blotte Ord en jaa forunderlig og høist utrolig Tale. Han var en Fremmed for mig, og vor Forbindelse havde sit Udspring fra et af de almindeligste Sammenstød i Livet — et Møde paa et Kaffehuus, imidlertid troede jeg dog ubetinget hvad jeg havde hørt.

Jeg gif tilfængs, — sove kunde jeg ikke. Efter nogen Tids Forløb, som det forekom mig, en uendelig lang Tid, bemærkede jeg et svagt Skin paa Himmelen. Jeg sprang op, fra mit urolige Leie og klædte mig paa, og efterat have vækket Opvarteren for at lukke mig ud, styrtede jeg ned paa Gaden.

Jeg travede afsted om i Staden med hurtige Skridt, undersøgende hvert Ansigt jeg mødte for at søge — skjønt forgjæves — den Fremmede fra Hotellet. Jeg skammede mig over min egen Ligegyldighed, at jeg ikke havde spurgt ham om hans Navn, og skyndte mig tilbage til Hotellet for at spørge Opvarterne om de ikke kjendte det. De vidste det imidlertid ligesaa lidt som jeg; de erindrede kun en enkelt Gang at have seet ham; men med Hensyn til hans Navn eller enhver anden Omstændighed der kunde lede mig paa Spor, vare de aldeles

ubekjendte. Jeg spiste i al Hast min Frokost, og begyndte igjen paa min Vandring.

Tilfaldt da min ivrige Søgen næsten havde gjort mig rasende af Utaalmodighed, løb jeg paa Nogen ved et Hjørne paa en af de offentlige Pladser, og da jeg for at gjøre en Undskyldning saae op, fandt jeg at mine Anstregelser endelig vare blevne kronede med Held.

„De er ikke den Første,“ sagde den Fremmede halvt smilende, og syntes aldeles overbevist om at han var Gjenstanden for min Søgen, „der flittigt har forsket efter Noget, som til enhver Tid laae aabent for ham.“

Jeg følte, jeg veed ikke hvorfor, en Skamfuldhed ved at tilstaa Grunden hvorfor jeg havde opsogt ham. Jeg fortalte ham Historien om min Vandring, og vi gik videre sammen medens Samtalen faldt paa andre Gjenstande.

„Og saaledes,“ sagde han tilfaldt, da der opstod en Pause i Samtalen, „er De staaet op før Daggrøn, og har løbet til langt ud paa Natten for at finde en Mand, med hvem, naar han blev funden, De Intet havde at afgjøre, uden at fortælle hvor flittig De havde søgt efter ham.“

Jeg rødmede og begyndte at fremstamme en Undskyldning; han smilte hver Gang han talte, og dette forøgede kun min Forvirring.

„Undskyld mig,“ sagde jeg, „jeg har ogsaa en anden Ting at tale med Dem om.“

„Jeg beder Dem tilgive min Frihed; men gjorde vi ikke bedst i at afgjøre den Sag uden Ophold. De tillader mig at spørge om, af hvad Beskaffenhed den omtalte Gjenstand er?“

„For at sige Sandheden,“ svarede jeg, „jeg har tænkt meget siden jeg sidst saae Dem, paa den Gjenstand, der den Aften interesserede os begge saameget.“

„Oh! Nu erindrer jeg det; det var om de Dødes Gjenkomst — om Spøgelsler. Jeg gjorde Dem dengang et Tilbud, som De afflog,“ sagde han.

„Det er vel for sildig at benytte mig af det nu? — Min Forseelse kan vel ikke gøres god igjen?“

„Haa een Betingelse.“

„Nævn den.“

„Det er: Naar De har set, hvad jeg har at vise Dem, maa De ingen Spørgsmaal gjøre angaaende min Hemmelighed. Jeg forlanger

det," tilspøiede han, „mere for Deres egen Skyld end for at tilfredsstille et Lune jeg selv kunde have. Jeg ønsker ikke at skjule en Kundskab, hvis Kjendskab kan gavne Verden; den Løn jeg i Almindelighed høster er snarere Forbandelse end Belsignelse."

Den Maade hvorpaa han talede, bragte mig uvilkaarlig til at fatte en fordeelagtig Mening om Manden. Jeg følte mig overbevist om, at han meente det ærligt. Jeg afslagte det forlangte Løfte, og idet han tog mig under Armen, spadserede vi sammen til det Huus, hvor han boede.

Han førte mig ind i et lille Værelse, net men ikke elegant meubleret. Et Bogskab af anseelig Størrelse, med Hylde, velforsynede med Bøger af et ærværdigt Udseende, var det meest iøjensaldende mellem Bohavet. Der var Intet som forraadte at en Embedsmand eller Haandværker boede her, der var Ingen Stillen til Stue af Kunstværker. Intet uden hvad enhver privat Mand kunde eie i sit Huus.

Vi forbinde saa naturlig Tanken om Mørke og Balget af Midnattens Time med den Tid, Pressen. 2 Kv.

da VANDERNE have Lov til at færdes, at jeg blev meget forbausset da min Ledfager efterat vi havde siddet lidt spurgte, om jeg havde bestemt den Persons Navn jeg ønskede at see. Jeg meddeelte ham mine Tanker. Han svarede: —

„Alle Tider ere lige gode for mig, og en aandelig Tilværelse kjender ikke Forskjel paa Dags eller Mørke. Vi vil derfor tilside sætte den Grund, sig naar de ønsker at jeg skal opfylde mit Løfte, og imidlertid kunde vi fordrive Tiden med at eftersee nogle af mine Yndlings Forfattere. Med disse Ord aabnede han Glasdørene for sit Bogskab.

Han talede om Forfatterne som vi bladrede i med Indsigt og Forstand. Jeg var henrykt over hans Bemærkninger, og havde næsten forglemt hvad der førte mig derhen, da de mørkerøde Solstraaler der tittede gennem de høie Vinduer mindede mig om at det snart var Aften. Jeg skammede mig over at have tøvet saa længe, maaskee for at blive anset som tvivlraadig igjen. Jeg lukkede Bogen, som jeg holdt i min Haand, og saae paa min ubekjendte Vært. Et Blik var nok for ham.

„Lad det saa være nok,“ sagde han, „nævn en bestemt Person, og den Baagjældende skal vise sig.“

Vi vare naaede til Maalet, et farligt følte jeg. Den Fasthed jeg for et Dieblisk fiden havde smigret mig med at besidde, forsvandt aldeles da Tiden nærmede sig, der skulde sætte mig i Forbindelse med et Bæsen fra den anden Verden, et Bæsen, jeg havde kjendt og elsket høiere end nogen Anden paa Jorden. Jeg følte en frygtelig Bægt knuge mit Bryst, mine Læber bleve kolde og skjælvede, det var som om hele min Sjælsstyrke næsten forlod mig.

Min Ledsager bemærkede min Forvirring, og bad mig opstætte Forsøget, eller hvis jeg ønskede det, da at opgive det Hele. Jeg afflog at vente længer, og idet jeg samlede al min Kraft, løsnede de Baand, der bandt min Tunge, og udtalte den Dødes Navn.

Ah! Jeg sagde hendes Navn, og hun sad for mig, som da hun vandrede her paa Jorden — ligesaa skjøn, og hine Dine saa dybe blaae hvor veemodigt sticrede de ikke paa mig med det straalende Blik, jeg kjendte saa godt fra den Tid da hun var midt iblandt os i hele sin Ung-

dom og Deilighed. Jeg forsøgte forgjæves at berøre hendes Haand, for at føle om hvad jeg saae virkelig var min — jeg tør ikke udtale Ordet — eller kun en Drøm — et deiligt skuffende Syn. Hun smilte, det var et sørgmodigt Smil; Dinene lyste, hendes Læber bevægede sig, — hun talte! Jeg hørte igjen hendes Stemme, ude af mig selv raabte jeg hendes Navn, det fortnede for mine Dine, alle mine Lemmer skjælvede som i Feber, kun et Dieblif drak mine Dren den himmelske Lyd af den dyrebare Stemme, saa styrtede jeg til Jorden uden Bevidsthed om hvad der senere skeete.

Til sidst kom jeg til mig selv igjen, og forlod Bærelset, jeg gik ned i en stor, smuk Have der næsten omgav hele Huset. Jeg lænede mig til et Limontræ, og lod Blikket glide rundt i den fredelige Natur. Mine Tanker vare laugt borte ved andre og mere lykkelige Tider; det var alvorlige, men ikke bittere Følelser der bevægede mit Hjerte. Et dyrebart Billede var kaldt frem for mig, og det var umuligt andet end at det maatte vække mange smertelige Erindringer i min Sjæl. Af disse Drømmerier blev jeg udrevet, ved at høre Lyden af Fodtrin der

bestandig kom nærmere. Det var en af Husets Tjenestefolk, som afleverede mig et Brev; jeg læste som følger: —

„Jeg har viist Dem hvad jeg havde lovet Dem; erindrer De nu til Gjengjæld deres Forpligtelse. Det er ikke umuligt at vi igjen kunde mødes paa andre Steder. Hvis det skulde skee saa høst, at De har ikke Ret til at gjøre noget Spørgsmaal. Tal intet Ord til Noget om dette, glem hvad De har seet, og vær tilfreds dermed.“ —
Deres Ven.

Jeg var misfornøiet og urolig. Jeg spurgte efter ham, men kunde ingen Steder faae hans Navn at vide, hvad han var, eller hvilket Land han egentlig tilhørte.

Jeg forlod kort efter Mantua og vendte tilbage til England. Angaaende de nærmere Omstændigheder med Hensyn til min besynderlige Ven og mit gaadefulde Eventyr er jeg endnu lige uvidende.

Røverkroen.

(Et Reiseeventyr.)

„Sir, undskyld mig, men jeg ønskede at tilbyde Dem min Beskyttelse. Jeg troer vi ere faldne mellem en Flok Tyve og Røvere.“

Jeg havde slumret uroligt næsten en Time, og var vaagnet netop nu, da Mr. Leslie traadte hurtigt ind i Værelset, og henvendte det besynderlige Spørgsmaal til mig.

Jeg var den Dag tilfældig stødt paa en ældre Herre (Mr. Leslie var hans Navn) og hans Datter Gertrude; en ung Dame af et smukt Udseende, ikke fyldt 18 Aar endnu, og da de skulde samme Vei som jeg, var det meget naturligt at vi bleve Rejsefæller.

Vi havde gjort Holdt ved en Kro, der laae noget borte fra Landeveien. Hele Opvartningen var langt bedre, end vi kunde have ventet efter det forfaldne Ydre at dømme, og til vor store Tilfredshed fik vi hver sit Væ-

relse, skjøndt de alle vare lave Kamre oppe under Taget.

Det Værelse der var anvist mig, var overmaade lille, hele Bohavet var en net Seng med tunge, grønne Gardiner, et lille Bord med et Lys i en Stage og to Stole. Alle Tingene vare holdte i en god Stand, og overordentlig rene; men Sengen var, til min store Forundring stillet mod Væggen nærved Døren.

„Hvad har De opdaget?“ spurgte jeg hurtigt.

Han rakte mig et sammenrullet Stykke Papiir, paa hvilket følgende Ord vare skrevne med en simpel Haandskrift. —

„Jim jaae tre Reisende der spadserede den gamle Bei for en Time siden. Efter al Sandsynlighed vil De være i Dit Huus noget efter at det er blevet mørkt, og Du maa see at beholde Dem i Nat. Forsøg ikke at gjøre det af med Dem før jeg kommer, jeg tænker nok at kunde være der lidt over Midnat.“

„Tom Seyton.“

Vi overveiede i al Rothed hvorledes vi bedst skulde handle i denne betænkelige Stilling men uden at kunne komme til noget Resultat.

Jeg lod Fader og Datter være alene i nogle Diebliske, medens jeg ganske sagte listede mig ned af Trapperne. Da jeg havde naact Stuen nedenunder, stjal jeg mig gjennem en lang, smal Gang, som jeg ikke før havde bemærket, og kom tilsidst til en Dør, der førte ind til det Bærelse, hvor jeg vidste at Værtens Familie var samlet med vore gode Venner, der undte os det saa godt, at de vilde bringe os over i den anden Verden.

„Naa Tom, hvad er det saa din Hensigt at gjøre med Gjæsterne?“

Det var vor Værts Stemme, der henvendte sig til den nylig Ankomne.

„Hvor har Du gjort af Dem?“

„Jeg gav den gamle Herre og Pigen de to Bærelser tilvenstre, og den unge Fyr tog det ene tilhøire.“

„Det Bærelse, Du gjorde saa net istand sidste Uge?“

„Ja.“

„Godt, naar det er Tilfælde, skal det ikke blive noget vanskeligt Arbeide at gjøre det af med dem. Saasnart Du hører Knaldet af min Pistol, maae Du og Jim være ved Haanden,

for at trænge ind i den Gamles Bærelse og tage Vare paa ham."

"Men naar nu alle de Andre komme til ved al den Hurlumhei?"

"Naar Klokken er tolv, vil De sove fast nok."

Der manglede kun tretten Minutter i den angivne Tid, og jeg skyndte mig derfor at komme op af Trapperne igjen.

Jeg gik først ind i mit eget Bærelse, hvor jeg fandt at den „nette Indretning“ jeg havde hørt tale om nedenunder, blot bestod i et lille firkantet Hul i Muren lige bagved min Hovedpude, netop saa stort at en Pistol kunde stikkes igjennem det, — en meget let Maade at stille et Menneſke af med Livet.

Efter at have gjort denne Opdagelse, opſøgte jeg Mr. Leslie og hans Datter.

"Jeg troer næsten det vilde være det bedste ſagde jeg, at enhver af os blev i ſit eget Bærelse. Hvis vi møde Dem ſamlede, medens Seyton har ſin ladte Pistol i Haanden, vil en af os ſikkert blive dræbt. Kunde jeg derimod lægge noget i den farlige Seng, der kunde foreſtille mig, og paa den Maade ſaae Seyton til

at spille sit Skud, er jeg vis paa jeg snart ville kunde faae Bugt med Skurken, og komme Dem til Hjælp. Hvad synes De om min Plan?

„Jeg billiger den aldeles, og er henrykt over Deres Idee. Jeg fører en Baryk med mig som kan komme Dem til god Nytte, naar De skal forsærdige den Person De talte om. Tag den, den staaer ganske til Deres Tjeneste.“

Det tog ikke lang Tid, at fylde Barykken tilstrækkeligt med Sengklæder, og ordne den i en passende Stilling paa Hovedpuden ligesom den lille Abning. Efter at have besørget det saae jeg ved Waanesskinnet paa mit Uhr, det manglede fem Minutter i tolv.

Tausheden begyndte at blive forfærdelig ængstende, endelig opdagede jeg at Gardinerne bevægede sig en Smule til Siden. Der blev et Diebligs Taushed, og dervaa lød et høit Knald. Jeg havde Landsnærværelse nok til at bøie mig forover, og udstøde et Suk ligesom en døende Mand. Strax efter blev Døren aabnet, og den Mand, der kaldte sig Seyton kom ind, endnu med Pistolen i Haanden. Uden den ringeste Mistanke nærmede han sig Sengen, men imidlertid havde jeg grebet en lang, tung Stang af

Træ, som efter al Himelighed ved et reent Tilfælde er kommen til at staae op mod Muren, og da han var naact indenfor en pa sende Afstand, sprang jeg til, og med et eneste velrettet Slag kastede jeg ham til Jorden.

Alt dette havde kun varet nogle faa Dieblikke, og det var neppe tilende før jeg hørte Knaldet af en anden Pistol, i den Retning hvor Mr. Leslie's Bærelse var beliggende. Uden at tøve længer, for at forvise mig om hvad Virkning det temmeligt voldsomme Slag havde havt paa den endnu bevidstløse Tom Seyton, skyndte jeg mig afsted for at komme mine Rejsesæller tilhjælp. Mr. Leslie var ifærd med at brydes med Jim, medens Bærten laa paa Gulvet haardt om end ikke farligt saaret.

Jim gjorde fortviølede Anstrængelser for at faae en lang Kniv ud af Beltet, medens Mr. Leslie opbød alle sine Kræfter for at forhindre det. Han var modig og aandsnærværende, men jeg kunde see at hans Kræfter toge hurtigt af. Jeg tøvede ikke med strax at faae Striden standset, ved igjen at meddele et velrettet Slag af min forsvarlige Knippel.

Efter at have forivarlig bundet Barten og hans Kammerat med stærke Reb, og overladt Mr. Leslie til sin Datters Beskyttelse, vendte jeg tilbage til mit Værelse hvor Seyton var bleven liggende. Han var netop kommen til sig selv igjen efter det Slag jeg havde givet ham, der, som jeg ganske rigtig formodede, havde bedøvet ham en Tid, og jeg fik neppe Tid til binde ham, før han blev saa vel, at han kunde gjøre nogen videre Skade paa os.

Jeg erfarede senere, at Mr. Leslie havde overtalt sin Datter til at forblive rolig i sit Værelse, indtil hun med Sikkerhed turde vove sig ud, og derpaa stillet sig tæt hen ved Døren med den ene Pistol han bestandig bar i sin Haand. Ved en Feiltagelse angreb Barten og Jim ham ikke saasnart som Seyton affyrede de Pistoler paa min Duffe. Da de viste sig havde Mr. Leslie fyret paa den Første, og Tilfældet vilde at det skulde være Barten, derpaa havde Kampen begyndt med den anden Skulf.

Vi forbleve i den gamle, uhyggelige Kro Næsten af Natten, og sendte strax den følgende Morgen Dyrigheden Underretning om det Passerede.

Misceller.

Maler Opie's store Beskedenhed.

Den berømte Maler Opie gjorde, da han næppe var voren fra Drengalderen, og ernærede sig ved Dagleierarbeide, Forsøg i Malerkunsten. Hans Talent vilde formodentlig være blevet skjult for Verden, havde ikke Dr. Wolcott hørt Tale om denne unge Maler. Han opsogte ham og spurgte ham: hvorledes han var kommen saaledes i Naabet hos Landalmuen. „Bed et Værtshuusskilt,“ svarede Opie, „paa hvilket jeg havde malet Hertug William; ogsaa gjør jeg Stjerner og maler Billeder til de Papisdrager hvormed Drengene lege.“ Wolcott ønskede at see nogle af Opies's Arbeider. De vidnede om meget naturligt Anlæg, og Doctoren sagde: „Jeg raader Eder til at male Portraiter, det betaler sig bedre.“ — „O, det har jeg allerede gjort,“ gjenmælede Opie: „jeg har malet vor Nabo, ligesom ogsaa Forpagteren med Kone og

alle deres Børn." — „Dg hvormeget fik I derfor?" Nu ja, Forpagteren sagde: „man maa opmuntre Geniet," og gav mig en halv Guinee. — „Ei, det burde han idetmindste have givet Eder for hvert Billede." — „Gud bevares, det maatte jo bringe Folkene til Bettelstaven," udraabte Dpie trohjertet, og hans beskedne fordringsløse Sind ahnede ikke, hvilket Navn han vilde erhverve sig i England.

Den formeente Stratenrøver.

Da tre Forpagtere en Aften rede fra Markedet i Ipswich til Hjemmet, aftalte Tvende af dem, at ville skræmme den Tredie, idet den ene skulde overfalde ham som Stratenrøver. Nu foregav En, at han skulde tidlig hjem, og jog derfor i fuldt Spring iforveien. Den, der ville spille Røverens, overlod en Mand paa Landeveien sin Hest, vendte sin Frakke for at gjøre sig ukjendelig, og gif da løs paa sin Ben, idet han i en barsk Tone raabte: „Hvor er

Eders Penge, Karl?" — Forpagteren troede virkelig, at han havde en Stratenrøver for sig, og gav ham derfor et saa træffende Svar med Bidskesskiftet, at den formeente Røver styrtede bevidstløs til Jorden, efter hvilken Heltedaad den Overfaldne skyndte sig at ride derfra. Ikke længe efter kom Nogen forbi, der hjalp den stakkels Ex-Røver paa Benene. Men den Mand der skulde holde Hesten, var reden Poffer i Bold. Foruden Tabet af Dyret, og foruden de mørbankede Lemmer, maatte han endnu betale en Postvojn, paa hvilken man kjørte ham hjem.

Den flyvende Stratenrøver.

Saaledes kaldte man den bekjendte Beirøver Hawkes. — Engang red han paa Landeveien til Urbridge, han var godt paaflædt og havde en smuk Hest. Her mødte han en fattig Landmand, der sagde til ham: „De skal ikke ride denne Vej; jeg er nyligen blevet plyndret

af tvende Gavtyve, der ikke kunde være ret langt borte." — „Hvad har man taget fra Eder?“ spurgte Hawkes. „Ti til tolv Schilling,“ svarede Daglønneren, „jeg havde surt fortjent dem i mit Ansigts Sved, og havde haabet, dermed at ernære Kone og Børn i en Uge.“ „Tag denne Pistol i Eders Haand, sæt Eder her bag ved paa Hesten og viis mig Tyvene!“ — Landmanden sprang op paa Hesten, og snart naaede man begge Skjælmene. Da stege de af. Hawkes spurgte Spidsbuberne, om de ikke skammede sig for at stjæle fra en fattig Mand, og kastede en af dem til Jorden, imedens Bonden greb fat paa den Anden. Hawkes tog nu Alt, hvad de havde, fra dem, tildækkede dem rigeligen med Brygl, og gav den fattige Landmand Byttet. Han svang sig paa Hesten, og sagde til den taknemmelige og høist forbausede Bonde, han skulde tænke paa den flyvende Stratenrøver.

„Huuslige Scener“

efter

„Les drames invicibles“

af

Frederik Soulié.

Oversat af C. J.

Paa sjette Sal i et prægtigt Huus, der ligger i Chaussee d'Antin, boede for nogle Aar siden en ung Mand ved Navn Marc Antoine Rigonau. Det var et stærktbygget, ungt Menneske med et rødt, rundt Ansigt, blaa, fremstaaende Dine, en lidt opstaaende Næse med udspilede Næseboer, firsebærrøde og fremstaaende Læber, kort sagt et Ansigt, der vilde have været et sandt Udtryk af Lykke og Tilfredshed, hvis ikke den lave Bande og hans Haar, der var saa stride, at de kun kunde bæres naar de vare friserede a la Børste, havde givet hans Bhy: siognomi et smudsig og misundeligt Bræg og antydede mere Gaardnakkehed end Forstand.

Marc Antoine var Skriver i Finantsministeriet og tjente 1800 Francs om Aaret. Han nydedes dermed, men han var ikke fornøjet dermed. Som Finantsmand havde han lært alle Statsbudgettets Skuffelser at kjende, og han vogtede sig for dem i sit private Liv. Derfor havde han ingen consolideret Gjæld, hvis Renter skulde betales fra Termin til Termin, ingen svævende Gjæld, som man aldrig skylder, fordi man altid skylder den, det vil sige, man laaner for at betale, hvad man skylder. En Rubrik især havde han udslettet af sine Regnskaber, som en af Finantsoperationernes meest bedragerigste Drømme, det var Rubrikken „uforudseete Indtægter.“ Marc. Antoine havde 1800 Francs, han gjorde kun Regning paa 1800 Francs, eller, rettere sagt, han regnede dem kun for 1700 Fr. for det Tilfældes Skyld nemlig, at den kommende Pensionslov skulde formindske hans Gage eller nøde ham til en eller anden Assurance Operation. Han levede tarveligt for at kunde klæde sig bedre, og da han var meget forsigtig i alle sine Bevægelser, kunde hans Klæder endnu være anstændige, medens Andre, som gesticulerede mere vilde have ødelagt dem for længe siden.

Rigonneau tillod sig aldrig at strække sine Arme og Been i nogen overdreven høi Grad eller at række sig mageligt, undtagen naar han var befriet for ethvert Klædningsstykke, der kunde lide Havari ved altformegen Frihed i Bevægelserne, men det maa man dog tilstaa, saa holdt han sig ogsaa skadesløs, og det var med de meest phantastiske Gebærder, at han ledsagede følgende Udbrud:

„Kun 1800 Francs i Gage, og det med Bevidstheden om at bære hos sig Spiren til alle store Tanker.“

Spiren til alle store Tanker, det vil sige, egentlig talt, Ønsket om at kunne tilfredsstille sin Higen efter alle Livets luxuriøse Nydelser.

„Alt, vedblev Marc Antoine, hvor det er sørgeligt at være fattig, medens man seer lutter Rigdom og Lykke i sit Naboskab. Der er nu f. Ex. Hr. Crivelin og Fru Crivelin paa første Sal; de ere rige, Alt smiler til dem, alle Mennesker smigrer dem — ja, de ere lykkelige.“

Her stampede Hr. Rigonneau i Gulvet.

„Dersom jeg blot, vedblev han, var i Hr. Domens Sted, som beboer hele anden Sal i dette Huus, jeg skulde anderledes gjøre Brug

af min Formue. Men hvorum Alting er, han er lykkelig paa sin Viis, da han, skjønt det staaer ham frit for at vælge sit Opholdssted, dog bliver hjemme, medens jeg, fattige Djævel jeg maa nægte mig Alt. Iøvrigt selv om han ikke havde Formue, nyder han dog Anseelse og Ære -- ja, i Sandhed han er lykkelig."

Efter disse Beflagelses Udbrud trampede Rigonneau i Gulvet. Derpaa kom nye Udbrud; alle Husets Beboere, baade Kaffjetmageren, som boede i Boutikken paa høire Side af Indkjørselsporten, og Conditoren paa venstre Side vakte Rigonneaus Misundelse; han gjennemgik hele Listen paa Husets Beboere, og det varede længe inden han blev færdig, thi det var et stort Huus, og der var mange Beboere. Lakaier, Hunde og Heste myldrede i Gaarden; Rjettene regn lugtede af Træfler og Fasaner, og paa Trappen, som han om Morgenen gik ned ad for at hente sin Mælk, mødte han nydelige, slanke Kammerjomfruer, parfumerede med deres Fruers Essentier. Hans Støvler, som han selv havde pudset med megen Møie, forekom ham sorte og stygge i Sammenligning med Kammerjenuernes lakerede Stø. Herfskabet's Lykke

oprørte ham igjennem Tjenerstabet. Om Aftenen, naar han lyttede til de smukke Toner, der udgik fra Concertsalen eller hørte den glade Tummel fra Dandsesalen, naar af og til et loffet Hoved, smykket med Blomster, eller en let og smidig Kvindefikkelse viste sig i det aabne Vindue, da berusedes Marc Antoine i denne Atmosphære, der aandede Glæde og Fornøielse, han aabnede sine Læber og indsugede i lange Drag denne balsamiske Luft, han udbredte Armene for at favne disse guddommelige Skikkelser; men af, det var kun Skygger, som han omfavnede, og gradevis kom han i dette Kaseri, der bragte ham til at stampe i Jorden og knytte Hænderne.

En Aften, da Rigonneaus Forbittrelse havde naaet sit Hødepunkt, hørte han det banke paa sin Dør, og strax efter traadte en Fremmed ind paa hans Værelse. Det var en Mand paa omtrent 60 Aar, med høi, skaldet Pande, og indsvøbt i en vatteret, stiftet Sirtses Slaabrok omtrent som vore Bedstemødres stufne Seuge-tæpper. Denne Mand havde et skarpt og gennemtrængende Blik, et fiint ironisk Udtryk, hvori dog blandede sig megen Godmodighed.

„Nabo,“ sagde han til Rigonneau med en blid og venlig Stemme. „Enhver er Herre hos sig selv. Jeg har ikke været tilstede ved Bastillens Indtagelse, og jeg har ikke deeltaget i Julirevolutionen uden jo at erkjende dette store politiske Princip. Men der gives Grændser for enhver Frihed, thi ellers gjør den Indgreb i Andres Frihed. De har Ret til at skriæ, men kun til en vis Grændse; thi jeg har Ret til at sove, og dersom deres Frihed tilintetgjør min, bliver den Frihed de nyder, Tyranni og min Slaveri, hvilket strider mod Principet i de to Revolutioner, som jeg før næv-
nede.“

Marc Antoine havde Lyst til at blive vred, men Naboen gav ham ikke Tid og vedblev:

„Føvrigt gjør jeg ikke Fordring paa No for mit Bedkommende, det er for deres Naboerske Jomfru Jeana's Skyld. Jeg har seet hende komme bleg og lidende hjem i Aften, træet af Arbeide, hendes Dine vare opsvulmede og røde af Taarer, og hun har nu lagt sig, stakkels Barn, i Haab om at sove en Smule. Jeg beder dem Nabo, for hendes Skyld, for-

dette fjære Barns Skyld, studøer deres Theaterroller paa en lidt mindre højrøstet Maade."

"Hvad behager?"

"Føvrigt," vedblev Naboen, "idet han paatog sig en competent Mine," jeg har seet Talma, og tro mig, det var ikke ved Gebærder og stærke Skrig, at han frembragte den største Effect. Som for Exempel i „Manlius," — han løstede kun Tømmelfingeren og saare til Siden, da han fremsagde disse to Verslinier:

Fra Capitoliets svimlende Tinder
Styrkede brat jeg de stormende Fjender.

og Salen rungede af Bifaldsraab. Tro mig min Herre, en god Declamation.

"Men min Herre, jeg er ikke Skuespiller."

"Ah! vedblev den gamle Mand, de er alt-
saa Advokat?"

"Nei heller ikke."

"De er for ung til at være Deputeret, men hvad er de da siden de skriger saaledes uden Anledning?"

Marc Antoine betænkte sig et Dieblif og svarede endelig:

„Jeg er fattig, min Herre, de Riges Lykke gjør mig forstemt, og jeg morer mig paa min Viis.“ Naboen betragtede Rigonneau med Interesse; der viste sig paa Oldingens Ansigt først et ondskabssfuldt Træk, som dog snart gav Plads for et velvilligt Smil. Han tog en Stol og sagde til Rigonneau i denne venlige men myndige Tone, som Alderen og Dverbærenheden giver: „Ah, de er fattig, altsaa ulykkelig. Lad os passiare et Dieblif sammen Nabo. De veed at vi Fattige i Almindelighed ere liberale; jeg er lykkelig, og jeg vil give dem, hvad de mangler, jeg vil jøre dem deelagtig i min Lykke.“

„Og hvorledes vil de bære dem ad dermed, Nabo? Thi hvis mine Jagttagelser over deres Baner ikke skuffe mig, boer de ene.“

„Ja.“

„De arbeider fra Morgen til Aften?“

„Ja.“

„De gaaer sjældent ud?“

„Ja.“

„Hvor er da deres Lykke, og hvad kan de give mig?“

„Intet, men det vilde allerede være Meget, om jeg kunde befrie deres Hjerte for Et og

Andet, det er Misundelse, som fortærer dem og bringer deres Ungdoms Glæder til at visne som en Orm i Træets Hjerte."

"Jeg misundelig!" sagde Marc Antoine og rødmede.

"Lad os see, unge Mand, er de gift?"

"Nei."

"Elsker de da?"

"Nei."

"Har de Familie, som . . ."

"Jeg er Forældreløs."

"Har de Gjæld?"

"Nei."

"Ingen Kone, altsaa ingen Børn; ingen Elskerinde, altsaa ingen Rivaler; ingen Familie, altsaa ingen Baand; ingen Gjæld, altsaa ingen Rykkere; Summa Summarum, de er fri for alle de Plager som hjemsjøge Menneskeheden. Naar de altsaa er ulykkelig, og deres Ulykke ikke kommer af ydre Grunde, der ere naahængige af dem selv, maa der være indre Grunde, der maa søges i deres Natur. Grunden er Misundelse."

"Dg selv om saa var," svarede Rigonneau, selv om jeg misundte alle mine Omgivelser's Lykke, hvad Ulykke vilde der være deri?"

„Ulykken bestaaer deri, at de lider af et Døde, som de ikke behøver at lide af, hvilket er i høi Grad ufornuftigt.“

„Na,“ svarede Rigonneau. „jeg kalder ikke det ufornuftigt, at ønske sig Formue og Lykke.“

„Det er ufornuftigt at ønske sig Sorg, Fortvivlelse, uophørlige Pinsler og bestandig Uro.“

„Almindelige Phraser, kjære Nabo, tom Trøst, naar den kommer fra en Fattig, men uforskammet Spot, naar en Riig fører dette Sprog.“

Naboen syntes at tænke sig om, og efter nogle Diebliffes Taubed. sagde han til Rigonneau.

„Nu vel, svar mig frimodigt, hvem misunder de her blandt deres Dmgivelser, i hvis Sted vilde de være?“

„I hvis Sted,“ svarede Marc Antoine, „der er ikke Een her i dette Huus, som ikke er lykkeligere end jeg; men siden det staaer mig frit for at ønske, og man ikke stjæler fra sine Naboer ved at drømme sig deres Eiendom til, troer de da ikke, at jeg hellere vilde være i Crivelins Sted end i mit eget?“

„Virkeligt?“

„Ja for Pokker, sidste Uge kunde jeg ikke jove om Natten for Larm fra de Fester de gav, Gaden mylrede af de prægtigste Equipager, de meest fornemme og anseete Navne bleve udraabte med Steentorrost ved Salondøren. De, som ankom, vare utaalmodige efter at komme ind, og de, som tog bort, beklagede at Festen var forbi. Paa Trappen, som jeg Sneise Gange løb op og ned af for at forjage min bittre Stemning, hørte jeg paa hvert Trin: Hvilke elskværdige Folk, hvilken Munterhed; man seer hvor lykkelig de ere: Andre sagde deres Datter skal giftes med Greven af Formont. Hvilket skjønt Egtekab, Ungdom, Skjønhed, Rigdom og Anseelse paa begge Sider; de ere lykkelige, men de fortjene det ogsaa.

„Ah! sagde Naboen, Alt dette har de hørt paa Trapperne?“

„Javist.“

„Men Alt dette er Intet mod Herligheden indenfor. Overalt Glæde, Latter og Lykønsninger. Man skulde blot have seet den glædedrukne Grev Formont, Udeles og Crivelins tilbageholdte Fryd, de Blikke, som hemmeilgt bleve udverlede, de Gamles blide og velvillige

Smil, naar de opdagede disse Bliffe og drømte om deres egen Ungdom; Faderens Stolthed og Moderens Kjærlighed, medens Begge triumpherede og henrykte ved deres Datters Lykke. Det var et Tableau, fortryllende Kloften Tolv, Et, Tre, endog Kloften Fem; men ved Daggrø gik Tæppet ned, Comedien var forbi, og Tragedien beayndte."

"Ah!" sagde Marc Antoine, "skulde Hr. Crivelins Formue kun være et Skin, skjuler han som saa mange Andre sin Ruin med Gjæstebud og Festmaaltider?"

"Nei."

"Er hans Kone maaskee ikke den, hun bør være?"

"Det er den bedste Kone af Verden."

"Skulde hans Datter have begaaet et Feiltrin?"

"Det er en Engel i Dyd og Keenhed."

"Men hvad i al Verden, hvad er det da?"

"En god Handling, kun en god Handling som i femten Aar har været forglemt, og som nu pludselig viser sig for dem under Stikkelse af en hæslig Tigger med gult, rynket Ansigt, som afrystede sine Pjalters Smuds paa de for-

gylde Meublers Silkebetræf, som for et Die-
blik siden de dandsende unge Piger neppe be-
rørte med deres Kniplinger og Flor."

"Jeg forstaaer dem ikke."

"Saa hør mig da. Denne Mand, som
var isørt et smudsigt Liberi, var forbleven hele
Natten i Tjenerværelset. I en saadan Skare
af Sakaiers havde han undgaaet at blive seet af
Husets Tjenere; men efterhaanden som Salene
og som Følge heraf Tjenerværelset bleve tomme,
lagde man Mærke til ham og betragtede ham
med et mindre velvilligt Blik; men Skjælmen
pleiede kun sin Magelighed desto mere, og strakte
sig end mere uforstammet paa Bænkene. Ende-
lig toge de sidste Gæster afsted, og den smudsige
Sak. i blev endnu paa sin Plads. Til sidst
spurgte man ham om, hvorfor han blev."

"Jeg venter min Herre, Hr. Eugen Ligny."

"Der er ikke flere Fremmede," svarede man.

"Jeg siger jo; spørg eders Herre, han vil
nok finde ham."

Tjenerne bleve vrede, men Lømmelen blev
mere høirøstet, saa at Hr. Crivelin viste sig i
Døren til Tjenerværelset og spurgte om Grunden
til denne Støi.

„Det er denne Mand,“ svarede Kammer-tjeneren, „der vægter sig ved at gaae, under Paaskud af at vente paa sin Herre.“

„Og hvad hedder denne Herre?“

„Den, som jeg søger, svarede den ubekjendte Lafai, hedder Eugen Liang, og jeg gaaer ikke før jeg faaer talt med ham.“

Næppe havde han udtalt disse Ord, før Crivelin seer forfærdet paa ham, han blegner, vakler, det er med Nød og Næppe at han kan beherske den Forvirring som overvælder ham, at han kan befale Tjenerne at bortfjerne sig og indbyde den Ubekjendte til at følge sig. Sædvanligviis komme de smaa Ulykker de store Catastropher til Hjælp. Et Huus, hvor der nylig er givet et Bal paa fem hundrede Personer, er sædvanligviis ikke i bedste Orden. Dørene paa vid Gab give et frit Indblik i de indre Værelser. Hr. og Fru Crivelin havde kun forbeholdt sig til egen Afbenyttelse deres Datters og deres eget Soveværelse. Dørene til alle de andre Værelser stode aabne. Fru Crivelin var under sin Kammerjomfrues Behandling, da Hr. Crivelin kom og bad hende gaae et Dieblik ind til Datteren og overlade

ham Bærelset paa Grund af en Samtale af yderste Bigtighed.

„Ah! sagde hun leende, jeg vædder at det er Hr. Formont, som forfølger dig; men det er virkelig godt for Forelskede ikke at sove. Lad ham komme igjen siden.“

„Nei det er ikke det; det er en jeg beder dig gaae, indtil jeg kommer og underretter dig . . .“

„Men i Himlens Navn, hvad feiler du,“ udbrød Fru Crivelin, „du er bleg, dit Ansigt er fortrukket, hvad er der iveien?“

„Intet, min Kjære, Intet; men lad os være ene, jeg beder dig.“

Fru Crivelin gav efter, hun gik ind i sin Datters Bærelse, opfyldt af en Uro, som snart meddeelte sig til Datteren; thi Adele sov ikke, da hun saa Moderen træde ind, udsurgte hun hende, og ved Synet af Fru Crivelins Skræk og Uro blev hun selv ængstelig og skjælvede af Frygt. Hvad skulde disse to ullykkelige Damer som vare indelu fæde i det snevreste og meest affides liggende Bærelse, tro om denne saa uventede, saa besynderlige Conference, der gjorde Hr. Crivelin saa bestyrtet.

Adele troede Jules død, Fru Crivelin indviklede sig i en Labyrinth af urimelige Formodninger. Hør nu hvad der foregik i det Bærelse, hvor Hr. Crivelin havde lukket sig inde med den smudsige Sakai.

„Du har altsaa kjendt mig igjen Eugen,“ sagde denne Mand til ham.

„Du her! sagde Hr. Crivelin, du levende.“

„Medens du troede at jeg var død, det er morsomt ikke sandt? Hvad skal man sige, det forholder sig nu engang saaledes. Lad mig bringe et Glas Biin og en Skive Stinke, saa skal du see, at jeg er intet Spøgelse.“

„Hør Jules, det er ikke derfor du er kommen, tal! tal dog Ulykkelige!“

„I de sex Timer, jeg har været i dit Tjenerværelse har jeg hverken faaet Vaadt eller Tørt, giv mig Noget at spise og drikke.“

„Hvad vil det sige?“

„Skaf mig Noget at spise og drikke. Naagaa selv og hent Noget, hvis du er bange for at dine Tjenere skulde blive skidne ved at varte mig op.“

Crivelin bøjede Hovedet og gik ud. Et Dieblif efter kom han ind igjen med et Fad,

som han satte for den ubehagelige Gæst, idet han sagde:

„Tal nu, hvad vil du Jules?“

Den saakaldte Jules gav sig pligtstyldigst til at spise og begyndte saaledes:

„Hør Eugen, hvad du for sytten Aar siden skrev mig til:“

Du seer Jules, dine Daarskaber have havt det Resultat, som jeg sagde dig forud. Fra Norden er du gaaet til Feil, fra Feil til Forbrydelse, og nu tynger en vancerende Dom paa dit Hoved. Benyt dig af Friheden nu, da du er undsluppen af Fængslet, flygt bort, — flygt bort, men flygt bort ene. Slæb ikke et Barn som nylig er bragt til Verden, med dig i den omflakkende Existents, som du er nødt til at skjule i den nye Verden. Lad mig beholde din Datter, den samme Time, hvor Ulykken ramte dig, ramte den ogsaa mig, min Datter ligger for Døden. Dersom Gud bevarer hende, skal hun være din Datter en Søster, dersom Gud tager hende fra os, skal Marie indtage hendes Plads hos os. Jeg sender dig hermed en tilstræffelig stor Sum til senere paa din Flugt at

skaffe dig Midler til at erhverve en anstændig Formue.

„Har du ikke skrevet det til mig?“

„Det er sandt,“ svarede Hr. Crivelin.

„Otte Dage efter,“ vedblev denne Mand, „reiste du til Italien med de to Pørn, begge knapt to Aar gamle. Du reiste for at hente din Kone, som havde været nødt til at forlade dig, for at modtage det sidste Farvel fra sin Moder, der laae for Døden i Neapel. Du havde ægtet hende mod hendes Families Ønske, og denne adelige Familie havde forbudt dig at vise dig i Familien. Naar din Evisgermoder var død, kunde du vende tilbage for at hente din Kone. Hvad mig angik, sca efterlod jeg, for bedre at sikkre min Flugt, et Brev paa Bredden af en Flod, og fortalte heri, at jeg ikke vilde overleve min Skam. En Maaned efter din Afreise modtog du Esterretningen om min Død. Paa samme Tid døde din Datter i Ancona, og du bekjendtajorde hendes Død under det Navn du dengang bar. Dernæst fortsatte du din Reise, idet du lod alle Fremmede, hvem du mødte, kalde Barnet med din Datters Navn, henrykt over Barnets Ynde, Skjønhed og Omhed imod

dig. Du reiste langsomt, da du med Frygt imødesaae det Dieblif, da du skulde sige din Kone at din Datter var død. Da foer pludselig en Tanke gjennem dit Hoved. Din Kone, ledsaget af sin Broder Hr. Crivelin, var reist tre Maaneder efter Adeles Fødsel, da Adele altjaa endnu var i den Alder, hvor Ansigtet forandrer sig med hvert Aar. Marie, en Datter af Jules Marjilly, hvem du troede død, kunde Marie ikke i Moderens Dine erstatte denne Adele, der var tabt for dig. Din Kone var syg, Efterretningen om hendes Datters Død kunde maaske dræbe hende, du bestemte dig til at bedrage hende, Marie Marjilly blev Adele Ligny.

„Da du kjender saa godt den Følelse, som har ladet min Handling,“ sagde Hr. Crivelin, „kan du saa regne mig den til Laist?“

„Jeg dadler Intet,“ svarede Drukkenbolten, „jeg fortæller,“ han drak to Glas Biin og vedblev:

„Din List lykkedes Fortræffeligt, Udsaldet overgif selv dine Forventninger, ikke alene din Kone blev henrykt over denne yndige og vakkere Pige, ogsaa hendes Onkel, Hr. Crivelin, som ikke kunde tilgive dig, at du var bleven

hans Svoger, elskede dette Barn, og otte Dage efter efterlod han Barnet hele sin Formue og gjorde sig til dets Formynder, paa den Betingelse, at du skulde føie hans Navn til dit. Saaledes vendte du da tilbage til Frankrig under Navnet Eugen Ligny de Crivelin."

"Men jeg bedrog Ingen, jeg har aldrig fornægtet mit Navn."

"Det er du ude af Stand til, du har kun faaet den Bane at udelade Ligny og lade dig falde Crivelin; og da jeg kun faae Gange i min Ungdom havde hørt dette Navn nævne, kunde jeg aldrig være falden paa, at den rige Hr. Crivelin var min fordums Skolekammerat Eugen Ligny, hvis jeg ikke i disse Dage havde seet opslaaet paa Meierigaarden i min Egn en Bekjendtgjørelse om, at der lystes til Ægteskab for Frøken Adele Ligny de Crivelin med Grev Bertrand de Formont. Det var ved Synet heraf, at jeg spurgte mig selv, hvorledes Adele, der var død i Ancona kunde leve i Paris."

"Det er en Løgn!" sagde Hr. Crivelin, som heri faae et Middel til at undslippe denne grusomme Forlegenhed.

„Min gode Mand,“ sagde Gavtyven til ham, „spil ikke en Rolle, som du ikke kan. Jeg reiste igjennem Ancona Dagen efter din Datters Død, og alle Menneſker der, talte om din Fortvilelſe. Iøvrigt kunde man vel om fornødent finde Documenterne igjen. Hør derfor paa mig med Nøilighed.“ Skjælmen drak en anden Flaſke ud og vedblev: „Du forſtaaer nok at naar man først er paa Sporet, var din Roman let at lave. Du havde ſat min Datter iſtedetſfor din egen, og nu er du maaskee kommen ſaavidt, at du ganſke troſkyldigt har overbeviift dig ſelv om, at det er dit Barn.“

„Ja! ſagde Hr. Crivelin, det er mit Barn min Datter, mit Haab, min Lykke Lad ſee, hvadønſker du, hvad forlanger du?“

„Lad os formulere Spørgſmaalet rigtigt, for at komme til god Forſtaaelse,“ ſvarede Gavtyven.

„For det Førſte har du ſtaalet mit Barn en Forbrødelſe, ſom Loven har forudſeet, dernæſt for at ſaae Døklens Arv, har du produceret et Fødselsbeviis, ſom du har anvendt paa min Datter, medens Beviſet for din Datters Død beſandt ſig i Ancona, endelig har du be-

tjent dig af et falskt Navn for at lade Lyse til Egteskab for den foregionne Frøken Ligny de Crivelin. Dette er uomtvisteligt, lad os anstille en Sammenligning: For at have benyttet mig af en anden Underskrift en min egen er jeg bleven dømt til femten Mars Tvangsarbeide. Jeg er ulykkelig og vanæret, og jeg skylder kun Formodningen om min Død, at jeg endnu ikke er i Fængslet. Du derimod, for at have betjent sig falskeligen af et authentisk Document for ved Hjælp af dette Document at have berøvet de lovlige Arvinger en umaadelig stor Arv, du er riig, hædret, du svømmer i Overflødighed og Fester; dette er ikke retfærdigt."

"Men hvad har du til Hensigt, Ulykkelige, vil du berøve mig Adele? Glendige, og hendes Moder, thi min stakkels Kone er hendes sande Moder, vil du da dræbe hende? O, jeg vilde foretrække at sige Sandheden, Domstolene vilde lade mig beholde hende, jeg er vis derpaa."

"Det vil vise sig. Men Spørgsmaalet er endnu ikke udtømt, der er endnu et vigtigt Punkt, Hr. Crivelins Testamente er affattet til Gunst for Frøken Adele Ligny, dersom jeg nu kan bevise, at Arvingen ikke er den rette Person, øde-

lægger jeg hende, dig, ødelægger jeg eder. Det er en Dumbhed, som jeg ikke har Lyft til at gjøre. Iøvrigt er jeg altfor god en Fader til at begaae en saadan Grusomhed for Intet. Men du veed, at det er et Mundheld hos retskafne Folk, at en Velgjerning aldrig er spildt; i Kraft heraf vil jeg gjøre mig til din Velgjører. Denne Formue, som jeg kunde berøve eder Alle, overlader jeg Eder, det er som om jeg skjænkede den til Eder; denne Lykke som jeg kunde tilintetgjøre med eet Ord, vil jeg respectere, det er, som om jeg skabte den; din Kone, som vilde dø, ved denne Opdagelse, skjænker jeg Livet, det var som om jeg reddede hende fra at drukne eller fra at brænde inde, denne kjære Pige, hvis Forhaabninger jeg vilde knuse, tillader jeg at ægte sin Elsker, giver min Datter til en Mand med et hæderligt Navn, af adelig Familie; i Sandhed man kan ikke være mere retskaffen, mere velgjørende, det svømmer over med Velgjerninger, og saasom man siger, at en Velgjerning aldrig er spildt, giver du mig en Million."

"En Million, retfærdige Himmel!" udbrød Crivelin."

„En Belgjering kan ikke være spildt,“ sagde Gavtyven.

„Men du glemmer,“ svarede Hr. Crivelin, „at jeg kan sende dig i Fængsel.“

Forbryderen reiste sig op; hans Mund skummede og hans Dine vare blodige.

„Ingen Trudsel af den Slags, eller jeg bringer dig til at bede om Naade paa dine Knæ, jeg tvinger din Kone og mit Barn til at kysse Skarnet paa mine Støvler. Jeg giver dig to Timer til at betænke dig i, om to Timer er jeg her igjen.“

Og strax gik Skjelman sin Vej.

„Det er en sørgelig Historie,“ sagde Rigonneau.

„O, svarede Naboen, det er kun Begyndelsen; thi ved Siden af dette Bærelse befandt Moderen og Datteren sig, hvem en af disse gode og hengivne Tjenere, der aldrig undlade at sige dig, hvad der kan være dig ubehageligt, havde underrettet om, at Hr. Crivelin havde indeluffet sig med en Mand, der aldeles saae ud som en Morder, og som gjorde disse gode, skikkelige Folk i Tjenerværelset saa bange. Denne barmhjertige Underretning i Forbindelse med

den Uro, som Fru Crivelin havde bemærket hos sin Mand, fik hende til at lytte efter, hvad der blev sagt i Bærelset ved Siden af."

Ved at see Fru Crivelin skjælve paa det Boldsomste, ved at høre hendes halvkvalede Skrig gav Adels sin ogsaa til at lytte efter, og begge To erfarede paa samme Tid den skrækkelige Hemmelighed, der ventede dem begge To, der sagde til Datteren: det er ikke din Moder og til Moderen det er ikke din Datter.

Det var Grunden, hvorfor Hr. Crivelin da han traadte ind i dette Bærelse, fandt begge paa Knæ, grædende, hulkende, idet de frampagtigt holdt hinanden omfavnede; thi Fru Crivelin begræd ikke mere det døde Barn, som hun neppe havde kjendt, hun begræd det Barn hun havde opdraget, som hun elskede saa høit, og som hun havde elsket igjen med hellig Kjærlighed. Først da begyndte Tragedien ret med sine Taarer, med sine hjerteskjærende Udbrud. Og i de otte Dage, dette varer, min Herre, er Alt Taarer Fortvivlelse og Rædsel i dette Huus. Og midt i denne Ulykke maatte de Ulykkelige være tilstede Dagen efter ved et prægtigt Middagsgilde hos Hr. Formont, for at denne ulykkelige Hem-

melighed ikke skulde skinne igjennem, maatte disse tre Ulykkelige, som de misunder, gaae derhen. Man tilskrev deres usædvanlige Blegghed og Alvor, den glimrende Fæst, de havde givet igaar, og lykønskede dem i denne Anledning; man drat Skaaler paa deres Sundhed, paa de to Gæstefolks uforanderlige Lykke, og de maatte smile med Taarer i Dinene, med Fortviøvelse i Hjertet.

„Men hvilke Strid havde de gjort, og hvad ville de gjøre,“ sagde Rigonneau.

„En stor Pengesum har bortkjernet Forbryderen. Men han kan komme igjen; thi om uogle Aar er hans Straffetid udløben, det vil sige, at fordi han i tyve Aar har levet som Undvegen vil han være ligesaa fri som den, der i ligesaa lang Tid har levet i Lænker, og da vil han ikke mere tale med den Mand's Tilbageholdenhed, der frygter for sig selv, han vil være uindskrænket Herre over denne Familie.

Om Dagen lever denne ulykkelige Familie tvungen af sin sorgelige Skjæbne, saaledes som den maa leve, for at man Intet skal ahne, medens den om Natten udgyde bittre Taarer. Ved Arnens Fld, hvor de samle sig under hebe Taarer, tilsværger de hinanden aldrig at for-

lade hinanden indbyrdes. Men det er endnu ikke Alt, min Herre. Adèle elsker Hr. Formont, hun elsker ham fordi han er retskaffen, ædelmodig, opfyldt af de bedste Følelser og herligste Egerstaber, fordi hun er stolt af at være elsket af ham, og netop fordi hun elsker ham med denne ædle og kyndste Kjælighed, vil hun ikke bedrage ham, hun vil ikke have, at en skøn Dag hendes Mand skal see denne Forbryder, skal see denne Elendige opdrække som sin Svigerfader.

Adèle vil ikke ægte Hr. Formont.

Men hvad skulle vi gjøre, hvad skulle vi sige," udbrød Hr. og Fru Crivelin.

"Da det er for min Skyld, at i lige saa grusomt," svarede denne Engel af en Datter, tilkommer det ogsaa mig at tage paa mig den Bæmære og den Smerte, som vil følge med Bruddet.

"Og hun har holdt Ord, min Herre. I otte Dage har nu dette yrdige Væsen gjort sig Umage for at vise sig uartig, kold og lunefuld. Hun ægger med bittere Ord den Brede, som hendes Kulde fremkalder, hun spotter de Taarer som hun lader rinde, hun leer ad sin Elfers

fortvivlede Klager. Men, som jeg har jagt dem, den Time kommer, hvor Comedien er forbi, og hvor Tragedien begynder, og da falder hver Smerte, som hun har forvoldet, tifold tilbage paa hende selv. Hvormange bittre Taarer udgyder hun ikke for hver Smerte, som hun har foraarsaget, hvilke hjerteskjærende Smertensudbrud lader hun ikke høre for hvert Suk, som hendes Elsker har udstødt. Om Dagen lider hun ved at skulle bedrøve, og om Natten lider hun fordi hun alt har bedrøvet. Men det er endnu ikke Alt. Hr. og Fru Crivelin see deres Datter svinde hen Dag for Dag, see hendes Kræfter gaae tilgrunde i den Kamp, som hun kjæmper imod sin Billie, mod sin Kjærlighed, mod den Smerte, som hun foraarsager og som hun føler. Imorges har Lægen truffet hende angreben af hidsig Feber, nu er hun syg. I Verdens Dine er det Intet, en nervøs Upasselighed, som hun snart vil komme sig af; i Verdens Dine er Crivelins Familie lige lykkelig. Og nu de, Herre, som bearbejder Muren med deres knyttede Næver, fordi di-se Lykkeliges Glæde tynger paa dem og gjør dem forstemt, ønsker de endnu denne Families Glæde, unge Mand?"

O, i denne Stund vilde de gjerne bytte deres rige Bærelser, deres Equipage, deres Millioner med deres Kvistværelse, deres Paraply og deres attenhundrede Frane.

Jeg har sagt, troer jeg, at Rigonneau havde en lav Pande og børsteagtige Haar, og jeg har tilføjet at dette gav ham et haardt Udtryk; Udtrykket lpi ikke, da han ikke kunde nægte Ulykken, vilde han retfærdiggjøre den, og hvorledes?

„Min Tro, sagde han, dersom de ere ulykkelige saa fortjene de det ogsaa.“

„Bah,“ sagde Naboen.

„Naar man handler saaledes, og derefter modtager sin Straf, saa er det logisk. Jeg beklager dem, det er Alt, og jeg vilde visseligen ikke være i deres Sted. Jævriat har deres Ulykke kun været afhængig af et Tilfælde, der ligesaa godt kunde være udeblevet, og i saa Tilfælde vilde Intet have forstyrret deres Lykke. See der er nu for Exempel Hr. Domen, han har visseligen begaaet mere end een dum Streg i sit Liv og af den Slags, som Verden sædvanligviis ikke tilgiver. Nu vel, fordi han er rig, fordi han er talentfuld og har et Navn, bliver der seet igjennem Fingre med Alt. Man be-

undrer, man roser selv det, som vilde være en Skjændsel for enhver Anden; han er lykkelig og jeg seer ikke, hvad der skulde forstyrre hans Lykke. I detmindste ikke det, at hans falske Stilling blev opdaget, thi han roser sig netop heraf og bærer den saa aabenbart tilfue; at man næsten kunde kalde det Ufor skjammethed."

(Sluttes.)

„Pressen.“

Ugeblad for underholdende Læsning

32 Sider Skitser og Noveller, 32 Sider Roman, udgaaer hver Søndag, og tilbringes Abonnenterne for 4 Sk. ugentlig eller 3 Mk. Kvartalet. Abonnement modtages paa Expeditionskontoret St. Helliggeiststræde 5 samt paa de Kgl. Postkontorer.

„Sunslige Scener“

efter

„Les drames invicibles“

af

Frederik Soulié.

Oversat af C. J.

(Sluttet.)

„Ah!“ sagde Naboen, „de misunder ham, men de er ikke den Gæste, som gjør det. I Sandhed han har søgt Værelse og Formue i Kunstene, og han har fundet dem deri. Han elskede en Kone, som var gift og bortførte hende dristigt fra hendes Mand, og hvad der er mere dristigt er, at han tvang denne Mand til at tie ved at true ham med at aabenbare alle de modbydelige Smudsigheder, hvormed denne Mand har stødt en yndig, god Kone fra sig og tvunget hende til at hengive sig til en Anden. Men han er ikke bleven staaende herved, han har taget denne Kone under sin Beskyttelse, han har erklæret hende, at han elskede hende, at han til-

bad hende, at han havde Grefrygt for hende, og Verden respecterede denne Kone, fordi hun gjorde det; hun kan ikke indgyde saadanne Hjælpelser uden at fortjene det, siger man, lidt efter lidt er dette Forhold blevet taalt af Alle, ofte endog beundret. Hr. Domen er rig, naar han aabner sine Salonner, kappes Paris's største Kunstnere, de største Celebriteter om at faa Adgang. Reiser han, bliver han modtaget som en Konge, man feterer ham, lykønsker ham og hans Kone tager Halvdelen af denne Hæder, denne Lykke."

"Nu vel min Herre," sagde Rigonneau, "de ere altsaa lykkelige, skulde jeg mene, og de maler vist ikke deres Lykke med for stærke Farver."

"Deres Lykke," sagde Naboen med en Tone fuld af Bitterhed, "deres Lykke," gjentog han, "af ja, Overfladen er smilende, forgyldt og glimrende. Men sønderriv dette Slør, træng igjennem det Ydre og saa vil de finde det blødende, smertelige Saar."

"Hvorledes det, hvorledes det, spurgte Rigonnaeu med Hestighed."

"De sagde nyligt, at kun et Tilfælde var Skyld i Hr. og Fru Crivelins Ulykke, og at

dersom dette Tilfælde ikke var hændet, vilde de have været lykkelige uagtet deres urigtige Handling, at naar dette Tilfælde forsvandt, naar denne Marsilly døde, vilde Lykken atter tilsmile dem: det er muligt. Men i denne Hr. Domens og hans skjønne Maitresses Fru Montes's Lykke er Ulykken en stadig Gæst, som ikke nogenfinde forlader dem og aldrig vil forlade dem. Den sidder tilbords med dem, stiger med ind i deres Bogn og vaager ved deres Hovedgærde. Den er tilstede hver Time hvert Dieblit i deres Liv. Hovmodet bedækker med sin Purpurkappe de to Offeres Saar, men det bløder bestandigt.

„Det er smukke Phraser, sagde Rigonneau, meget smukke Phraser, men uden personlig at kjende Hr. Domen seer jeg mange Personer, som næsten altid ere hos ham, og som det vist vilde falde meget vanskeligt at sige, hvori hans Ulykke bestaaer. Tvertimod, det er hvert Dieblit Beundrings Udbrud over den uhørte Lykke der ledsager ethvert af hans Foretagender. Hvorfor er han da ulykkelig?

„Han er ulykkelig i enhver Henseende, det er ikke een Ulykke, som de maaskee mener, nei Alt er een Ulykke for ham.“

„Kubel da.“

„Og det Frygteligste for ham er, at Ulykken kommer til ham baade gjennem de laveste og de høieste Døre.“

„Bah.“

„Hør mig: En Dag blev han inviteret til et Bal med Fru Montes hos nogle Venner, som vare trænge ind i denne Forbindelses Hemmelighed, men havde tilgivet den og følt Mod nok til at beskytte den i Verdens Paasyn. Fru Montes træder ind, tager Plads uden at Noget tilkjendegiver det mindste Mishag fra Nogens Side. Man danser, men da Contradansen er forbi, tog de to Damer, som sadde hver paa sin Side af Fru Montes ikke mere deres forrige Pladser igjen, og hun besandt sig i et aabent Rum udsat for Alles Blikke. Ballet vedbliver, Ingen engagerer hende, Damen benytter ikke den Lærdom man har givet ham og hans Kone og engagerer hende selv til en Contredans; der er Ingen, som føler sig stødt derover, men det Par, som stod ligeoverfor ham, lod som

om de havde taget Feil af Pladsen og listede sig ganske sagte til Siden. Den Fornærmelse kom fra en ung Kone, som havde havt over tredive Elskere, men hvis Mand var tilstede. Endelig, hvis ikke et ungt Menneske paa atten Aar, der førte et Barn paa femten Aar ved Haanden, og som ikke saae Andet end et Par Dandsende ligcoverfor sig, dersom disse to Uskyldige ikke havde været tilstede, vilde Hr. og Fru Domen have staaet der forladte og forsmaaede.

Troer de ikke, at dette Bal, som syntes dem en Triumph, er bleven betalt grusomt dyrt?

„Og var det bestandig saaledes?“

„Nei vistnok ikke, Kæbo, og Ingen af dem vilde have taalt denne Skjændsel to Gange, men var det ikke nok at have taalt den en Gang for uophørligt at frygte den? Da var det, at Fru Montes fik Smag for dette Liv, som kun er en Landflygtighed, hun selv paalægger sig. Domen elskede hende og Domen vilde forskaffe hende et saa behageligt Hjem som muligt; Mændene kom der Skareviis, men Konerne holdt sig borte. Nogle Mænd havde det Mod at føre

deres Konec derhen, nogle Faa, som havde for-
 staet at vurdere den sande Værd og Hengiven-
 hed, som der fandtes selv i denne skyldige For-
 bindelse. De vovede det engang, men de vo-
 vede det ikke to Gange."

Og nu min Herre da engang Gjæringen i
 deres Eistents var begyndt, blev Alt værre og
 værre. Dersom en Ven gaaer forbi dem paa
 en Spadseretour uden at see dem, saa er det
 ikke fordi, han ikke har seet dem, men fordi
 han skammer sig ved at hilse paa dem. Er en
 Tjener uforstammet hjemme, er han det kun,
 fordi han føler at have Ret til at haane en
 Kone, som ikke bærer sin Mand's Navn. Møder
 en Mand paa de Keiser jeg før har talt om
 Hr. Domen med sin Kone ved Armen, og siger
 til Hr. Domen at han er stolt af at have mødt
 en saa berømt Billedhugger, som kan rivalisere
 med en Thorvaldsen og en Canova, og bukker
 nu denne Mand, som ikke kjender Domen fra
 anden Side end som Kunstner, for hans Kone
 og lykønsker hende til at bære et saa berømt
 Navn hvad skulde de saa svare? Skulde de be-
 tro denne Fremmede deres Stilling, deres Hi-
 storie hele deres private Liv? Skulle de tie?

Dg den følgende Dag vil denne Ubekjendte rose sig af at have mødt Hr. og Fru Domen, han vil indbyde dem til sig, han vil fetere dem, indtil en af disse Snyltegjæster som kun leve af at fortælle Anecdoter om Andre, vil fortælle ham, at han har taget Feil og at Hr. og Fru Domen ikke ere for hinanden hvad de give sig Skind af. Det vil være en ny Proscription kun med den Anklage mere, at de have løiet. Dog have de gjort Alt for at være saa oprigtige i deres Feil som muligt, for at Ingen skulde tage feil. Troer de, at det kan kaldes at leve.

„Om, det er fortrædeligt nok, men der gives Dpreisninger, for det Første er Hr. Domen vel seet overalt.“

„Men han udelukker sig selv fra Alt. Beed de, at han har givet sine Tjenere Ordre til at bringe sig alle sine Breve hemmeligt, thi det kunde hælde sig, at der deriblandt befandt sig en Invitation med hans Navn alene, og Fru Montes vilde da have den Sorg at see sig udelukket; og dersom hun erfarer denne sin Mand's Ordre, dersom hun erfarer, at man skjuler for hende de Breve, som han modtager, troer de

da, at hun i første Dieblif vil opdage den Hengivenhed og Opmærksomhed, som søger at spare hende for en Sorg. Hun vil see en Hemmelighed, en Intrigue, en ny Kjærlighed deri, hun vil blive skinsyg. Og har hun ikke Ret dertil? Ikke at Domen er letsindig, er ubeständig, men fordi hun veed, at han lider, at han er ulykkelig, fordi hun veed, at da han kun hjemme finder Gensomhed, Sorgmodighed, Klager, maa han andetsteds søge Glæde og Udspreddelse, som er nødvendigt for den, der arbejder strængt og uophørligt, thi han arbejdede uden at unde sig Hvile, for dog idetmindste at bedække med Luxus den elendige Tilværelse, som han førte.

Sæt nu at Skinsygen kommer til og gjøres deres Tilværelse endnu utaaleligere. Det vil da ikke længer være en uafbrudt men dog rolig Smerte, det vil være Skrig, Fortvivlelse, Raseri, Trusel om Selvmord, Had til Livet. De elske hinanden min Herre, og de tilsværge hinanden ikke at give efter for denne Verden, som knuser dem med saamegen Ligegyldighed. Hun vil, at Domen atter skal vise sig i nogle af disse Aftenselskaber og han samtykker.

Men medens man modtager ham som en Reisende, som Ingen mere kan gjøre Regning paa, og saaledes lader ham mærke baade det, som han forlader, og det som han vil finde igjen, hvorledes gaaer det saa den stakkels Kone? Hun venter, hun lider, hun gaaer op og ned i sit Værelse, der nu forekommer hende tomt og øde. Spørg hende i en saadan Stund, om hun ikke hellere vilde bo paa deres Kvistkammer uden at eie en Stilling, men med en Naal, hvormed hun kunde fortjene sit Ophold. Kommer han tidligt hjem, finder han hende i Taarer, som hun endnu ikke har havt Tid til at afvidske; kommer han seent hjem, finder han hende vred; thi, siger hun, det er nu ikke længer en Bligt, som han opfylder, men en Fornøielse, hvori han har glemt sig selv. Jeg har sagt dem det, af alle Ulykker er denne den frygteligste, den har ingen Historie, fordi den ingen Begivenheder har, det er ikke Tilintetgjørelse af en Formue, ikke et Barns Død, det er ikke en Ulykke, som rammer, knuser og gaaer forbi, det er een Lidelse til enhver Time, hvert Minut. Denne Tilværelse bliver ikke forstyrret ved disse voldsomme men bekjendte Sygdomme

som nedslaa, dræbe, eller hvoraf man kommer sig; den bliver fortæret af en skjult Lidelse, som man ikke kan faa fat paa, som intet Navn har, som spotter alle Lægemidler; jeg siger dem at det er Helvede og Fordømmelse paa Jorden.

„Nu vel, svarede Marc Antoine,“ jeg indrømmer, at de ere ulykkelige, men tillad mig at benytte mig af deres Sammenligning. De har sammenlignet deres Ulykke med en af disse skjulte og grusomme Sygdomme, som spotte Lægekunsten. Hvem bliver angrebet af disse Sygdomme? Nerveuse, forkjælede, let modtagelige Mennesker. Disse to Folk lide af en moralsk Nervesvækkelse, det er hele Sagen. Hvis man overhovedet vilde gaae tilbunds i denne Slags Undersøgelser, vil man ikke finde et Menneske, som efter deres Mening er lykkelig.

„Ivertimod, der er Folk, som Intet mærke, Intet føle, som Intet elske.“

„Og hvem ere disse Folk.“

„Raboens Ansigt formørkedes, og han svarede med en uhyggelig Latter: Det er de Døde.“

Marc Antoine blev angst, og medens der et Dieblif herskede en næsten høitidelig Tausked,

hørte man gennem den Bræddevæg, der adskilte Rigonneaus Værelse fra Naboværelset, en Støi, som om et Menneske faldt om paa Gulvet, dernæst lange, kvalte Suk.

„Det er vor Naboerfke,“ udbrød Rigonneau.

„Ja,“ sagde Naboen, idet han traf paa Skulderen, „hun sukker.“

„Men der foregaaer noget Usædvanligt, mærker de denne Kullugt?“

„Jeg kjenner den,“ sagde Naboen uden at røre sig.

„Hun gjør en Ulykke paa sig selv.“

„Det er ikke min Mening.“

„Det er et Selvmord.“

„De seer altsaa at . . .“

„O, lad os ile til.“

„Lad hende hellere have sin Billie, hun har uidentvivel sine Grunde til at handle saaledes.“

„Rigonneau kastede et harmfuldt, rasende Blik paa sin Nabo, denne traf paa Skuldrene og lo Rigonneau op i Dinene. Hvad denne angik, da løb han til Juanes Dør og sprængte den med et Fodspark. Rigonneau befandt sig

midt i en kvælende Ruldamp. Et hvidt Legeme laa paa Gulvet; han bukkede sig, tog det i sine Arme, bar det ind i sit Værelse og lagde det paa sin Seng.

O, hvor Juana var smuk saaledes, endskjøndt hendes Læber næsten vare violette, og et let Skum viste sig i Mundvigene.

Den unge Pige havde lagt sig efter at have antændt det skjæbnsvangre Fyrbækken, hun havde pyntet sig med sin smukkeste Hue og isørt sig sit fineste og hvideste Linned, ligesom hun ogsaa kom ligesaa Badet, hun havde drevet Kofetteri med Døden, den smukke, lille Kofette, og Døden var kommen for med Graadighed at lægge sin iskolde Haand paa sin smukke Bruds nøgne Barm; men lykkeligviis kom Marc Antoine itide, og han saae denne rene, hvide Pande opklæres, disse fløielsagtige Dine aabnes og igjen lukke sig med Forundring, han saae hendes Læber bevæge sig for at indsuge den friske Luft, som han lod tilstrømme hende gennem de aabne Binduer og Døre, han saae hendes Barm hæve sig under de lange Mandedræt, der førte Livet tilbage.

Hvor hun var smuk, men lad os sige det strax, i det første Dieblif tænkte Rigonneau ikke paa Alt dette, han betragtede hende kun med Ængstelse for at see Livet vende tilbage hos den Ulykkelige.

Endelig kom det Dieblif, da Livet fuldstændig var vendt tilbage i dette Regeme. Juana vilde spørge, man befalede hende Tausshed, hun vilde staa op og flygte, men i samme Dieblif blev hun Manglerne i sin Paaklædning vaer og rødmede, og endnu skjønnere skjulte hun sig af egen Drift i den Seng, hvorpaa hun var bleven lagt.

Da kom Taarerne.

Taarerne, denne Dug, som falder fra Hjertet og et Dieblif bringer det No, ligesom en Regnbyge, der udgaer fra en Uveirssky, og som et Dieblif gjør Himlen klar og gjennemfigtig, indtil det Dieblif, da Solen igjen tager denne Regn for at danne en ny Uveirssky deraf ligesom Hjertet tilbagefalder sine Taarer til ny Fortvivlelse.

Saaledes var Naboens Poesie, medens han saae Juana sove ind, udmattet af Anstrængelse og Taarer. Rigonneau betragtede hende ogsaa

men ikke som han saa hende nu, indspøbt i Lagener op over Hovedet, men som han saae hende i det Dieblif, han ikke betragtede hende da hun laae udstrakt paa hans Seng: Kun dækket af (de kjender det andet Vers) og denne Grindring stillede sig for ham saa skjøn, saa levende, at uagtet al den Kjedsomhed, som Naboens Historier havde foraarsaget ham, Lysten paakom ham til at udspørge Naboen angaaende den unge Pige, som han havde frelst.

„De, som kjender alle Folk i dette Huus,“ sagde han til ham, „de maa vide, hvem denne Juana er, og fremfor Alt, hvad der har drevet hende til denne forfærdelige Gjerning.“

„Hvad hun er,“ sagde Naboen, idet han betragtede hende med en foragtelig Mine, „og hvad der har bragt hende til at dræbe sig selv, hvad skulde det gavne at underrette dem derom?“

„Sang hun ikke i Morges som en Lærke, idet hun glad trak sin Naal, og fløi ned, af sine sex Stager som en Fugl der flyver ned fra Himlen, let, smilende og straalende af Ynde og Glæde? Hvad hun er, og hvad der har bragt hende til at dræbe sig selv, det er atter en af

disse skjulte Sorger, der indvirker paa Enhvers Tilværelse, togende og skjærende som en Landpine, som ikke viser sig, og dog piner dig ihjel. De vilde sør ikke tro derpaa."

"Men, svarede Rigonneau, nu giver Resultatet mig Troen ihænde."

"Na, sagde Naboen, de kan sige hun er vanvittig."

"Anseer de mig for en Dumrian eller for en kold Egoist, saadan som de; thi de sagde nylig til mig: Lad hende have sin Billie; men uden Tvivl har de antaget disse Klageudbrud for Spøg, ikke sandt?"

"Nei aldeles ikke, jeg var kun en Smule omhyggelig for hende og maaskee for dem med."

"For mig, sagde Rigonneau, hvad skal det sige?"

Naboen's Dine lyste med en næsten overnaturlig Glands, derpaa svarede han:

"Fremtiden vil svare for mig. Hør nu i faa Ord, hvad de vil vide:

Denne Juana er en simpel Arbeiders syvende Barn, syvende Barn i en talrig Familie

et syvende Barn, som kom 10 Aar efter alle de andre Børn, et syvende Barn, som følgelig blev modtaget med stor Ubillie, baade af Store og Smaa, baade af Faderen og Moderen.

Min unge Ven vedblev Naboen, Intet er saa helligt og smukt som den faderlige og moderlige Kjærlighed, men netop, fordi disse Følelser ere de mægtigste i Naturen, bliver man grusom og ond, naar man bryder med dem.

Det, som dette Barn har maattet lide af sin Families Haardhed, vilde bringe deres Hjerte til at bløde; Mangel paa Føde og Klæder, Kulde, Hunger, Alt har man ladet hende bære. De seer hende nu stor og smuk, i Besiddelse af denne fyldige Skjønhed, som forkynder en Udvikling af alle Ungdommens Kræfter; nu vel alt dette har været Magerhed og Glendighed; ti Aar gif, før hun befriede sin Familie for den uventede Byrde, der var paalagt den.

Endelig fattede en Søster til Moderen Medlidenhed med Barnet og tog det til sig for at ernære det. Det var en tyk, velnæret Slagterkone, forfængelig og pralende. Juana vandt i denne nye Tilværelse al den Fordeel, som Dreymørbrød og gode Bedekoteletter ere istand til

at bringe, det vil sige Udviklingen af en riig
 physisk Natur, men Sjælens Føde, Landens
 Næring manglede hende endnu i denne Fami-
 lie. Der blev ikke henvendt andre Ord til hende
 end Bebreidelser for det Lrød, for det Rjød,
 som hun spiste, og læg vel Mærke til, Nabo,
 at denne Pige var af Naturen udrustet med
 alle Egenskaber for at vise sig taknemmelig.
 Men man kvalte alle disse gode Følelser hos
 hende. Hun fattede Had til Alt, som omgav
 hende, og hun blev femten Aar gammel uden
 at have fattet noget andet levende Ønske end
 det, at kunne hævene sig paa alle Mennesker.
 Det er nu et Aar siden, hun var dengang 18
 Aar, at hendes Tantes Død gav hende sin Fri-
 hed. Hendes Tante efterlod hende kun een
 Lærdom, nemlig den, at med Penge har man
 Alt, selv Ret til at svigte alle sine Pligter. At
 blive riig, var saaledes hendes eneste Tante,
 hendes hele Tragten, da hun var bleven sin
 egen Herre. Hun skyndte sig ikke for at naae
 sit Maal, hun ventede kun en god Leilighed, og
 hun lyttede kun til de Forslag, som en stod
 Formue, i Forbindelse med Løfte om Ægteskab
 stillede. Om hun har været usorgsigtig nok til

at stole paa Løfter og nu ikke har Mere at give den, som ikke vil indfri sine Løfter til hende, eller om hun har stolet saa stærkt paa sine Indigheders Magt at hun har stødt ham tilbage ved sin Knibsfhed, der elskede hende høit nok til at ville ægte hende, det veed jeg ikke, men Sandheden er, at han vil gifte sig om otte Dage."

Naboen havde neppefuldendt, før en gammel Herre, hvis Klædedragt vidnede om hans høie Stand, smykket med Orslegionens Kors, traadte ind og spurgte efter Juana. Hvilken Overraskelse, det var en af de rigeste Finantsembeds-mænd i Frankrig, som vilde tale med Juana. . . . Man pegede paa Leiet, hvorpaa hun hvilede og fortalte, hvad der var passeret. Finantsembedsmanden bad om at vække hende og lade dem være ene. Naboen traf sig tilbage, men Marc Antoine, som tænkte, at han var hjemme, forblev af Frygt for at den smukke Juana skulde undslippe ham under hans Fraværelse. Smidlertid lovede han dog at høre saa lidt som muligt efter hvad der blev sagt, med den skumle Plan at høre Alt. Hør nu hvad Rigonneau opsnappede:

„De har skrevet et Brev til min Datter, for at sige hende, at Hr. Belmont, hendes Tilkommende, bedrog hende, at han elskede dem, og at han havde lovet dem at gifte sig med dem.“

Stemmen tabte sig i en utydelig Mumlen saa at Rigonneau ikke kunde opfange de enkelte Ord. Et Dieblisk ester vedblev Stemmen:

„De har været nærvæd at dræbe min Datter, hun er nu sengeliggende, dødsygg og vil ikke høre tale om dette Ægteskab.“

„Det er min Hævn,“ sagde Juana.

„Men denne Hævn rammer Folk, som ikke have tilføiet dem noget ondt, ikke sandt? Jeg ønskede dette Giftermaal, men min Datter vil ikke samtykke deri, før den samme Haand, der har skrevet dette skjændige Brev, vil skrive et Andet for at erklære det for et Døsspind i den Hensigt at skade Hr. Belmont.“

„Aldrig,“ skreg Juana i en bestemt Tone. Atter mumledes der.

„Aldrig,“ gjentog Juana i en mildere Tone.

Pludselig, som om en pludselig Tanke foer igjennem hans Hjerne, betragtede Oldingen Marc

Antoine, atter hvidskedes der mellem Juana og Oldingen. Juana lod fra Tid til anden et bestemt „Nei“ undslippe sine Læber; men pludseligt kaster hun et megetsigende, yndigt Blik paa Mignonneau, bøier Hovedet og tier. Comedien var nu færdig, hør nu, hvorledes den blev spillet:

Herren bortffjernede sig idet han sagde til Mignonneau: „Tak, min Herre for deres Omhu for dette yndige Barn. Hele vor Familie, som nærer Interesse for hende, vil være dem taknemmelig for deres gode Handling, og vi ville være lykkelige over at kunne belønne dem for deres Godhed.“

Efter disse Ord lod den ærværdige Olding dem være ene.

Lad os foretage en Recapitulation. Stykket var begyndt om Mandagen, lad os gaae til:

Lirsdag: „O Juana,“ sagde Marc Antoine, „tænkter de endnu paa at dø.“

„Jgaar ønskede jeg det; thi jeg troede ikke paa ædelmodige og uinteresserede Hjertes.“

„Men nu troer de derpaa?“

„Har de ikke frelst mig uden at
kjende mig.

Onsdag:

„Det er Intet at have frelst
deres Liv, min Lykke vil bestaa i
at forsone dem med Livet.“

Torsdag:

Der er ingen Forsoning mulig
for blødende Hjerter, kun en øm Til-
bøielighed kan tilveiebringe Forso-
ning, og jeg har ingen Venner.

„Jeg vil være dem en Ven.“

„Jeg har ingen Familie.“

„Jeg vil være dem i Families
Sted.“

Fredag:

„Efter hvad der er passeret, vil
de foragte mig.“

„Jeg beundrer dem og agter dem.“

„Jeg troer aldrig, de vil kunne
elske mig.“

„Jeg elsker dem allerede som en
Affindig.“

„Som en Affindig, ja de har
Ret, thi hvortil vil det føre.“

„Til at hellige mig til deres
Lytte.“

Løverdag: „Min Lykke vil jeg kun finde i et lovligt Egteskab, og de vil aldrig ægte mig.“

Søndag (efter en Nats Betænkning): „Naar de vil, er mit Navn deres.“

Da det sidste Ord var udtalt, dette Ord: jeg vil ægte dem, underrettede man Marc Antoine om, at han vilde faae en riig Medgift og den fornemme Herres Beskyttelse, som han havde seet.

„See nu er Touren til mig at blive riig, at nyde Anseelse og Agtelse,“ udbrød Marc Antoine. Tre Uger efter modtog han sin Udnævnelse til første Fuldmægtig, Juanas Haand og en Medgift paa 40,000 Franc.

Kun en Ting formørkede denne skjønne Dag, nemlig Efterretningen om Frøken Crivelins Død. Efter Gjæsternes Mening var Adele død af Brystsyge, kun en Stemme modsagde denne Forklaring, det var Naboens, som Mignonneau havde inviteret til Bryllupsfesten.

„Nei,“ sagde han, „det er Enden paa en af disse huuslige Scener, som Samsundet skjuler saa mange af.“

„Huuslige Scener,“ hvad vil det sige, „udbrød man fra alle Sider.“

„Det vil de snart faa at vide,“ sagde Naboen; „læg vel Mærke dertil, idag begynder en ny.“

Ingen forstod ham, ikke engang Rigonneau. Men sex Maaneder derefter, da Fru Rigonneau nedkom med en Søn, og otte Dage efter dennes Fødsel, da Ministerens Søn mod Rigonneaus Villie blev Fadder til Barnet, og tre Maaneder efter denne Begivenhed, da Rigonneau, som imidlertid var avanceret til Contoirschef og var decoreret med Kreslegionens Kors, mødte sin Kone ved Ministerens Søns Arm, da først mindedes Rigonneau Naboen's Ord og indrømmede, at han havde Met i at sige: Idag begynder en ny huuslig Scene.

Et Optrin imellem den engelske Gesandt og den persiske Minister.

Der var bleven affluttet en Contract imellem den engelske Gesandt i Persien og den befuldmægtigede Minister Mirza Scheffi, hvori fandtes en Artikel, hvis definitive Fastsættelse Gesandten troede at maatte overlade til sin Regjering. Han havde overgivet den af ham undertegnede Contract til Ministeren, som havde et egenhændigt undertegnet Exemplar i Haanden, for at tilstille Gesandten det. Paa engang lagde han dette fra sig, begyndte atter at omtale den uafgjorte Artikel, og vilde absolut have denne bragt i Rigtighed, førend Contracten blev sendt til England til Ratification. — „Der opstod en lille Ordstrid,“ — fortæller nu Gesandten, — „som jeg saasnart som muligt ønskede at ende, da Ministeren ganske uventet, men maaskee til Lykke for mig, forglemte sig i den Grad, at han sagde: „Kommer De maaskee herhid, for at bedrage os?“ Denne Talemaades Udtryk lyde

i Persien saa grove, at man ikke godt kan oversætte dem paa Dansk. Jeg tog strax det paa Tæppet liggende Exemplar, gav det til Herr Morier (Gesandtstabssecretairen), stod op og sagde til den gamle Minister: „Du gamle, dumme Wesel, drifter Du Dig til at bruge slige Ord imod mig, som repræsenterer Kongen af Englands Person i dette Bærelse? Var det ikke for den Agteljes Skyld, som jeg nærer for Din Hersker, Kongen af Persien, saa vilde jeg slaae Dit Hoved mod Muren, saa Hjernen sprøitede ud, ifald Du har nogen.“ For at give Trudselen nogen Sandsynlighed, stødte jeg ham imod Bæggen, udslukkede Lysene, saa at det blev ganske mørkt i Bærelset, og red tilbage til mit Huus, uden at en Perser vovede at standse mig. Her begav jeg mig strax til mit Bærelse, som var inde i Gaarden, og lod den ydre Port tillaaelse. Neppe havde jeg sat mig ned, førend nogle Personer hamrede paa Porten, jeg gik hen og spurgte, hvem det var og hvad de vilde. De svarede at de kom fra Mirza Scheffi, havde medbragt en af mig underskrevet Contract og skulde bringe den af Ministeren underskrevet tilbage. Jeg sagde at jeg nu havde Andet at

bestille, og at de skulde sige deres Herre, at det ikke hastede før næste Dag, og maaskee forandrede Mirza Scheffin sin Mening til den Tid. Herpaa bleve de næsten rasende og skrege, at de ikke turde komme tilbage uden Contracten, saafremt deres Hoveder var dem kjære. Jeg svarede, at naar de endnu længer opholdt sig derudensfor og gjorde Støi, vilde jeg heller ikke fare lempelig med deres Hoveder. Den næste Dag udbad jeg mig en Privataudience hos Kongen af Persien, forklarede hele Tingen for ham, og han loe saare derover; dog meente han, jeg skulde ikke være kommet i Brede over disse Ord, der vel nok kunde fornærme Europæere, men som man i Persien kunde sige selv til de fornemste Stormænd. Mirza Scheffi var nærværende derved. Om Aftenen var jeg tilstede ved hans Megris eller Lever og denne Høflighed syntes at have bragt hele Sagen i Forglemmelse hos ham."

Brudedandsen.

Tvende fattige Folk, Mand og Kone, arbeidede en Dag i deres lille Ager, der laae ved Landeveien. Og de gravede og harvede fra den tidlige Morgen indtil Middag uafbrudt; og da nu Middag kom, havde de rigtignok megen Sult, men kun lidet Brød. Da sagde Konen sukken: „Ak Gud! hvormed have vi dog forsyndet os, siden det gaaer os saa slet?“ Manden, der altid var i godt Humør, og en lystig Fætter, sagde derimod: „Vi have vel ikke gjort Andet, end glemt at danses vor Bryllupsdands. Hvad mener Du, Anne Marie, om vi endnu indhentede det Forsømte?“ Og før end hun fik Stunder til at svare, havde han hende omkring Livet, og dreiede hende rundt, saa hun selv tilsidst maatte lee derover. Men da det var noget ujevnt paa Ageren, gik de ud paa Veien, og de dansede der saalænge Langengelsk, til de bleve svingle og dumpede begge i Grøften. Der laae de. . . , og Manden loe, og Konen skjændte over den

gale Brudedands. Men da de nu stode op bemærkede Manden en Pengepung, der var fuld af det røde Guld. Da raabte Manden Hurra! som om det var paa Bryllupsdagen. Imidlertid kom en fremmed Kjøbmand paa Veien, og han spurgte Egteparret, der nu atter harvede og gravede, om de ikke havde fundet en Pengepung. Manden fattede sig strax og svarede: „Na jo, dengang, da vi dandsede Brudedandsen.“ Herpaa sagde Kjøbmanden: „Saalænge er det ikke siden, at jeg har tabt den,“ og gik videre. — I det, som nu følger paa, ere Historiefrieverne uenige. Nogle paastaae, Bonden kom frem med Pungen, fik en god Belønning for sin Ærlighed af Kjøbmanden, ophjalp sine Omstændigheder ved Douceuren, og blev siden en holden Mand; Andre derimod mene, at han beholdt Pengene og Pungen ovenikjøbet, men at der hverken var Lykke eller Held ved det uretsfærdige Mammon, saa han snart var fattigere end tilforn, og tillige havde tabt sit muntre Sind. -- Den gunstige Læser maa nu tro, hvad der synes ham at være det Bedste.

Dovenskab undskyldt med Aupartiskhed.

Dovenskab er aldrig flittigere, end naar den vil finde paa Udveie til Selvforsvar. Herom en lille Historie!

En ung Adelsmand havde den Bane (lige-
som mange Andre, baade Adelige og Uadelige)
at blive liggende i Sengen til Høit op ad Dagen.
Nogle af hans Venner, der ikke vare slige Ri-
sovere, gjorde ham ofte Bebreidelser, og for-
talte ham bestandigen, at Morgenstund havde
Guld i Mund, og mere saadant gammelt Baas.
Da svarede han engang: „J maa ikke tro, jeg
ligger ørkesløs, af nei! jeg har en meget vigtig
Sag at afgjøre. Enhver Morgen, saasnart jeg
flaaer Dinene op, træde tvende Skikkelser hen
for mit Leie: Strængheden staaer til Højre,
Mildheden til Venstre. Den Første tager da
Ordet og siger: „Staa op, Din dovne Krop!
det er paa Tiden. Du har sovet længe nok.
Op, dit Arbeide venter paa dig!“ — Derpaa
siger den Anden: „Bliv liggende kjære Søn!

Det er tidsnok endnu! Arbeidet kan vente; det løber ikke fra dig. Und Dig kun lidt Hvile min Bedste." — Atter tager Strængheden til-
 orde: „Menneskets Liv er kort, og Kunsten er lang. Tiden løber. Vær en Mand og gaae freidig til Dit Dagværk." Herpaa den Anden:
 „Hvilen er sød, og Arbeidet er suurt. Vær ingen Nar, men vug Dig kun en Stund endnu paa de bløde Puder!" Saaledes snakke de nu Begge frem og tilbage en lang Tid; og jeg, hvad skal jeg gjøre? Jeg beklæder en Dommers Embede; laaner begge Parter Dre, holder hverken med den Ene eller med den Anden, men forholder mig rolig, indtil Striden er forbi. Da staaer jeg op. — Nu sig man mig, om jeg er doven, eller om jeg vilde kunde bibeholde min Neutralitet, naar jeg handlede anderledes?"

„Pressen.“

Ugeblad for underholdende Læsning
 32 Sider Skitser og Noveller, 32 Sider Roman, udgaaer hver Søndag, og tilbringes Abonnenterne for 4 Sk. ugentlig eller 3 Mk. Kvartalet. Abonnement modtages paa Expeditionskontoret St. Hellig-
 geiststræde 5 samt paa de Kgl. Postkontorer.

Kongehjerte.

(En sand Begivenhed.)

I Thyland i Nærheden af Thisted levede en Huusmand Morten Jensen, aldrig havde nogen kunnet sætte en Plet paa ham; stille og arbejdsomt hengik hans Liv, i Omsorg for en svagelig Kone og tvende smaa Drengbørn.

Han var af sine Forældre opdraget i Guds- frygt og Retskaffenhed, men han var ikke meget begavet af Naturen, enfoldig som han var, syntes han, naar han eensomt syslede ved sit ofte mere end mæisommelige Arbejde, at han af Gud var gjort stor Uret, ved at være stillet

jaa lavt i Samfundet. Ofte spurgte han sig selv, hvorfor mon du er bleven jaa ringe, hvorfor er du fordømt til selv at lide og see dine Kjære lide Mangel paa Livets første Fornødenheder, medens Herremanden, der Intet har udrettet og Intet udretter, svælger i Overflod og Bellevenet.

Dog var det et Spørgsmaal, han aldrig fik besvaret, thi han var meget indesluttet, og ei engang for sin trofaste Hustru Marie, yttrede han slige Tanker.

Liden gif hen, Aarene kom, Alderdommen begyndte at indfinde sig og med den Arbeidskraftens Aftagelse; da kom der en streng Vinter, ingen Fortjeneste for den Fattige, Konen blev syg af Mangel og Sorg, Børnene kunne kun erhverve Lidet eller Intet.

Hvor den stakkels Morten Jensen kom hen og bad om Hjælp, fik han korte Svar eller Skuldertræk hos den Rige; Den Fattige, der var ligesaa uheldigt stillet som ham og hans,

kunde ei heller hjælpe, dog der var Medfølelse. Den, der selv føler Armodens Tryk, har dog i Almindelighed et deeltagende Ord til sine Ulykkesfæller.

Saaledes henflæbte Familien en lang og kummerfuld Vinter. En Dag, hvor de lange og kummerfulde Timer tilbragte i Kulde og Sult snege sig sørgelige hen, fik Fortvivlelsen Overhaand; han gik til sin rige Nabo Herremanden, bad og tryglede om Brød til sin syge Kone og til sine 2 sultne Børn, men han blev bortviist med Haan, her kommer alt det forsultne Paf, og troer at jeg skal tage af mit og give Dem.

Ha! ha! han bad kun om Noget af den Føde jeg gav mine Jagthunde, som om en god Jagthund for mig ikke var mere værd end en ussel Bondesnold.

Saaledes var Herremandens Monolog, da han var ene; han tænkte ikke paa, at Gud talte den Fortvivledees Taare, og for dem skulle den

rige Mand paa Dommens Dag gjøre Regnskab.

Da Morten Jensen stod ene, og da han troede sig forladt af Gud og Menneſkene, blev han en Tyv, han ſtjal 2 Faar paa den rige Mandſ Mark, gav ſin ſyge Kone og Børn at ſpiſe, blev opdaget, — fængſlet — og dømt til Slaveriet.

Bitter og dyb var Sorgen i den fattige Hytte, mender hjalp hverken Bønner eller Klager, ſtakkels Morten Jensen maatte ſkilles fra ſin fortvivlede Kone og ſine 2 Børn, thi den rige Herremand paastod, man maatte opſtille et Exempel paa, at ſaadant Tyvepak ikke var Overbærelſe vær; han tænkte ikke paa, at det var Mandens Kjærlighed til ſin Kone, Faderens Omſorg for ſine ſultne Børn, der havde drevet den ſtakkels, eller ſkikkelige Morten Jensen til at blive en Tyv.

Nu blev Morten transporteret til Kjøbenhavn, lænket med Jern om Haand og Fod,

stemplet som et af Samsfundets Udskud; stille og taalmodig bar han sine Lidelser, han bar dem jo for Kone og Børn, bar dem som et Sonoffer for sin Brøde; naar han om Dagen arbeidede, da vare Tankerne ikke saa mørke, men om Aftenen naar han med sine Ulykkesfæller blev indesluttet i det dengang uhyggelige usunde Opholdssted for de ulykkelige Slaver, Stokhuset, hvor der Side om Side var en Baas til Slaverne, Luften trykkende og lummer, da kom Angren over hans Gjerning, da bad han inderlig til Gud om Tilgivelse for sin Synd, om Styrke for sine Børn til at bære Skjæbnens Tilskikkelser og til at modstaa Fristelserne.

Saaledes gif 8 Aar. Sjælden eller aldrig hørte han fra sine Kjære, Børnene voksede op, — men Alle skyede Slavens Sønner —; thi det var jo en afgjort Sag, at Tyvens Børn ogsaa maatte betragtes med mistænkelige Dine.

Kun Een saae dybere i Sagen, det var deres gode Præst, og endnu mere de milde,

fromme Præstekone; naar Byrden var den stakkels Moder for svær, var det altid hende, der kom den stakkels Kone til Hjælp med Raad og Daad; mangen Vinteraften gif hun selv til den fattige Hytte og bragte Trøst og Hjælp, milde Ord hvalede den forrigfulde Kone. Formaninger og Opmuntringer styrkede de stakkels Dreng, saa de med freidigere Mod traadte ud i Livet, for selv at virke og arbeide for deres Underhold.

Da skeete der pludselig en Forandring i Tingene; Sørgebudskabet lød trindt over Land, Kong Frederik den 6te er død, men Sorgen havde en lægende Balsam, thi hans Eftersfølger var den over hele Danmark elskede Christian den 8de, — den for sit kjærlige Hjerte, for sin Klogskab bekjendte Mand — til hans Godhed satte nu den forrigfulde Kone og Moder sit Haab. Han kunne atter bringe Ro i hendes Sjæl, han kunde benaade hendes stakkels Mand, thi hun havde altid hørt, at naar Kongerne besteg deres Throne, lode de Naade gaa for Ret.

og benaadede de Forbrydere, som vare værdige til Friheden.

Men nu var Spørgsmaalet hvorledes skulle det skee; ja vi maa tale med vor Præst og vor kjære Præstefrue, thi der vidste de, de vilde finde Raad og Hjælp.

Følgen deraf blev, at den trofaste Hustru, der aldrig i de 8te lange Aar engang i Tanterne havde bebreidet stakkels Morten Jensen sin Forfeelse, det var jo for hendes og Børnernes Skyld det var skeet en Dag vandrede hen til Præstegaarden i Følge med sin ældste Søn der nu var 18 Aar.

Efter lang Talen frem og tilbage, udbrød Sønnen: Af Hr. Pastor, af kjære Moder! lad mig gaae, jeg vil bede og bønfulde Kongen til han giver vor Fader fri, at du atter kan blive glad.

Det blev da saaledes, Sønnen Christen, en lang trofaldig Bondetjens, begav sig med et Brev fra Præsten til en Ven af ham i Kjøbenhavn.

Hvormange Nidmygkelfer, hvormange bitre Taarer fældet i Løn paa denne Reife af den ærlige, trofaste Søn, veed kun den, der tæller den Fattiges Suk og Taarer.

Efter en lang og møisommelig Vandring, ankom Christen til Kjøbenhavn; hans første Vandring var til den Ben, til hvem Præsten havde medgivet ham Brev, og den Mand, var en Mand med Hjerte og Sind paa det rette Sted. Da Christen talte om at gaae til sin ullykkelige Fader, sagde Manden, det synes jeg ikke om, min gode Christen, bliv og see om du muligen kunde være saa lykkelig at bringe din stakkels Fader Friheden. I Morgen vil vi tage ud til Kongens Lystslot Sorgenfrie og der vil Gud give dig, den gode Søn, de rette Ord til at bevæge Kongens Hjerte.

Den næste Dag vandrede Christen til Kongen og da den enfoldige, trofskyldige, raske Bondekarl kom til det deilige Sorgenfrie, gik igjennem Haven omgivet af Rosenduft og Fuglesang —

udbrød han: Det er vist som der staaer i min Bibelhistorie om Paradisets Have. —

Da han saae de galonerede Tjenere, troede han det var fornemme Herrer, bukkede sig dybt og ydmygt for dem, men de saae med ringeagtende Medlidenhed paa den Fattige.

Endelig kom en gammel hvidhaaret Herre hen til ham og spurgte, hvem vil du tale med min Søn?

Med Kongen! svarede Christen.

Det er umuligt nu min Søn, thi Kongen skal strax ride ud.

Af Herre, hjælp mig, udbrød den bedrøvede Christen: Jeg sølle Staffel er vandret saa mangen tung Miil for at faae Kongen i Tale.

Er det saa vigtigt min Søn, da veed jeg intet bedre Raad at give dig, end at du venter til Kongen kommer og stiger til Hest her ved Trappen. Tal du kun frit ud min Søn, vær ei bange, Kongen er naadig og god imod enhver af sine Undersaattere.

Med Angst og Bæven ventede stakkels Christen, hvor inderlig bad han til Gud, at hans Gang maatte vorde velsignet, hans Bøn blive hørt.

Da kom nogle Tjenere tilsyne, Kongens stolte Hest blev ført frem, og han selv den høie kongelige Skikkelse med det milde, venlige Smil, viste sig paa Trappen.

Jngen, selv den stakkels bedrøvede Christen kunde tvivle om at det jo var Landets Hersker. Majestæten tronede paa hans Bænde. Det er den Mand, tænkte Christen, for hvem du bør bøje dig i Støvet.

I det Kongen vilde stige til Hest, faldt hans Nie paa den sittrende Christen; vil du tale med mig Søn, sagde Kongen mildt og huldsaligt.

Da faldt stakkels Christen paa sine Knæ — fremraakte sin Bønsskrift — og udbrød med bevæget Stemme: Naade Høiærværdige Maje- stæet! Naade for min stakkels Fader!

Hvad har han da gjort, og hvorfor er han Fange?

Høierværdige Majestæt! Tag mig sølle Staffel ikke min Dristighed ilde op, men min sølle Fader er fra Jylland, han er i Fængsel i 8 Aar, og han har taget Herremandens Faar fordi at vor syge Moder og tvende Børn Intet havde at spise. —

Naa, Naa! Herregud, saa han tog et Faar fra Herremanden, (nei, Høierværdige Majestæt, han tog Lo.)

Hørt over Christens Uerlighed, sagde Kongen, jeg kan ikke give din Fader frie, men gaae til Dronningen. Hils hende fra mig, og bed hende, hun kan give ham frie.

Guldsalig rakte han sin Haand ud og Christen kastede sig igjen for Kongens Fødder og trykkede et Kys paa sin Konges Haand, saa trofast, saa inderligt, at da han slog Dinene op for endnu engang, skjøndt blændet af Taare, at see sin Konge, da saae han ogsaa Taarer i

Kongens Dine, som milde og hulsalige hvilte paa ham, den ringe, bedrøvede Staffel.

Kongen sagde Noget til den hvidhaarede, gamle Herre, der vendte sig, tog Noget ud af sin Tegnebog og gav Christen 20 Rd. Saa riig havde staffels Christen aldrig været, maatte Gud nu give ham Mod til at tale sin Faders Sag for Dronningen, da kunde han den Staffel endnu haabe engang at see sin Moder, den kjærlige Sjæl glad.

En Tjener, Christen syntes det var en meget fin Herre og bukkede ydmygt for ham, fulgte ham op af Trappen ind i en Sal, saa den sølle Christen nær havde tabt baade Næse og Mund; endelig udbrød Tjeneren: vent her!

Noget efter kom en mild, elskelig, gammel Kone, og venligt sagde hun:

Du vil tale med vor gode Dronning, følg mig min Søn, luffede en Dør op, og Christen

stod blændet og undseelig for den høie Dame, uden at kunde sige et Ord.

Dronningen, den elskelige, gode Kone, saae hans Frygt, tiltalte ham med milde og venlige Ord, spurgte ham om hans Grinde.

Da udbrød Christen: Al tilgiv en sølle Staffel; han fortalte nu sin sørgelige Historie, og endte med at Kongen havde sagt, at Dronningen kunde give hans Fader frie.

Da hvidskede hun „det ligner min elskelige Gemal: Byrderne tager han, Glæderne vil han give mig; har Kongen sagt jeg kan, saa faaer jeg vel at sige Ja! — gaee du nu trostig til din Fader, min Søn, og forkynd du ham i din Konges Navn, at han er frie, det fortjener du trofaste Sjæl for al din Nøie. —

Christen stod undseeligt og ventede, da spurgte atter Dronningen med Mildhed: er der mere der ligger dig paa Hjertet Søn.

Bliv ikke vred svarede Christen, men vil deres Høierverdighed ikke give mig det med et

Var Ord, det er dog saa godt at kunne sige til den der er over min Fader — see det er fra hendes Høiærværdighed Dronningen. —

Den høie Dame smilte, og sagde, du har Ret, skrev Noget, gav Christen det og ønskede ham Guds Belsignelse.

Før Christen ret havde kunnet fremstammet sin Tak og besindtet sig, var han atter ude hos den gamle, venlige, gode Dame. Hvorledes Christen var tilmode da han atter efter 8 lange kummerfulde Aar saae sin Fader, behøver jeg ikke at skildre en Læser med Følelse. —

Vel og lykkelig bragte han sin gamle Fader til deres fattige Hjem, og maaskee fra intet Sted i Danmark, blev der sendt varmere Bønner for Kongeparret til Gud, end fra Morten Jensens Hytte paa den jydskede Hede. —

H. W. M.

Iduards Omvendelse til Høgtstanden og Vandring paa Frierfodder med sin Fætter Jacob.

(Efter August Mahlmann.)

„Hvor her er godt at være!“ sagde jeg til mig selv, da jeg havde indrettet mit nye Logie. „Her har Du Alt, hvad Du kan ønske Dig: et eget Huus; smukke, lyse Bærelser; smagfulde Meubler; en herlig Udsigt til den meest fortryllende Egn i Verden, og en Stilhed trindt om Dig, der lover Dig den skjønneste Opmunt-ring til at arbejde.“

„Ja, her er godt at være!“ udbrød jeg atter glædedrukken, da jeg den første Morgen traadte hen til Vinduet med min Pibe, og saae den deilige Egn liggende foran mig i Baardragt. Vel tilmode gik jeg til mit Arbejde, og midt i de tørreste Forretninger kastede jeg et Blik ud i det Frie, og hentede mig ny Kraft og nyt Mod. „Giv mig! — her kan jeg undvære

Menneskene med deres Daarskaber. Mine Bøger skulle gjøre mig Selskab. Iblandt disse store Afspøde vil jeg glemme de Levendes Latterligheder. Mit Huus skal, midt i Verdens Hvirvel, være en rolig Oe, hvor man kun levee for Videnskaberne og Gratierne." — „Ille terrarum mihi praeter omnes angulus ridet," sagde jeg med min Ven Horats, og sang:

„Her, i stille Eensomhed,
I Naturens dybe Fred:
Menneskenes Gjøglespil
Stedse jeg foragte vil.

I min lille Verdenskrog,
Vil jeg læse Viisdoms Bog;
Ene med mig selv og Gud
Følges bedst hans Birken ud.

Verdens Larm og vilde Lyst
Skal ei saare her mit Bryst;
Sorger, Længsel, Savn og Nød
Drufnes i Naturens Skjød."

Otte Dage har jeg nu været i min Bolig, og mine Værelser vilde ikke ret behage mig mere, de ere altfor rummelige. Mine Meubler ere fulde af Støv. Mine Venner komme formedelst Stedets fjerne Beliggenhed, sjeldnere til mig; min Fætter Jacob er gaaet til sin Svoger, Amtmanden i Liebstadt, og jeg gad dog gjerne, især paa den Tid, naar jeg kaster Acterne tilside, have Nogen hos mig, til hvem jeg kunde sige: „See kun den herlige Egn! hvorledes Skyerne hist trække over Bjergene, hvorledes Vandfaldets Rislen saa yndigt lyder i den rolige Aften!“ Men her er jeg nu saa eensom og alene. Da føler jeg ofte en Tomhed, som selv den meest udsøgte Lecture ikke kan udfylde; jeg kaster da Bøgerne bort og løber fra det ene Værelse til det andet. I dag kom jeg ved dette urolige Vandringsskab i Kjøstøen. Du milde Gud! der saae det bedrøveligt ud: ingen Potte, ingen Tallerken, intet Spor paa Skorstenen af, at der nogensinde havde været en Gnist Ild der. „Ak!“ udbrød jeg — „Bopælen er ret god, her er Blads nok, men der skulde være Nogen her, der benyttede den — En egen Arne uden Ild er dog stedse Daar-

skab." Gud veed, ved hvilken Tanke-Combination jeg faldt paa Gistermaal. — „Du skulde gifte Dig," sagde jeg pludselig, og blev forskrækket, da Tanken var bleven udtalt. „Gifte mig — gjentog jeg —" „Du gifte Dig, med Dine Fordomme imod Verden, med Dine Sværmerier om Frihed og Selvstændighed? Du gifte Dig?" — Jeg loe høit. „Af, hvad vilde der blive af den rolige De, som Du kun har viet Videnskaberne og Gratierne! Hvor snart vilde ikke Modejournalen paradere ved Siden af Din Horats og Virgil; Fader Homer vilde, trods alle Epopeer, komme til at gjøre Plads for de moderne Romaner, og mangen ærlig Foliant, der nu er i rolig Besiddelse af sin Stol, maatte vige, for at Fru Regjeringsraadinden kunde placere sin Pynt og sit Hovedtøi paa den. Ilden i Kjøkkenet kunde ogsaa gribe videre om sig. Nei, nei, hvorledes kunde dog ogsaa en saadan Tanke falde Dig ind?" — Jeg skulde slet ikke have gaaet ud i Kjøkkenet. I Grunden manglede mig ikke Andet, end Fætter Jacob, med hvem jeg ellers pleiede at bortsladdre Astenen saa behageligt, og maaskee har jeg tillige siddet for længe: det er intet Under, at min

Mand ikke er muntreere. Siden jeg har havt den smukke Egn for Vinduet, er jeg slet ikke kommen til den og i den. Det kom mig ret tilpas, at jeg i denne Uge har en Undersøgelse at foretage i Haidebachs Kloster, hvilken sandsynligviis vil opholde mig der i nogle Dage. Reisen vil bringe det tykke Blod i Omløb, den rene Bjergluft vil omsvæve mig, og let som Taageskyer ville alle de mismodige Tanker flygte, som min Studeerstue har spødt. Abbeden skal være en fortræffelig Mand, og iblandt Munkene skal der ogsaa findes adskillige vakre Folk. Det er et Benedictinerkloster, og den hellige Benedicts Børn have altid været klogere i deres Valg, end Dominicus og Franciscus Børn. Deres Selskab, tænker jeg, skal nok ganske bringe det bort af Gistermaalslysten, som endnu bliver tilbage i min Sjæl. Jeg begiver mig idag langt roligere til Sengs, da jeg dog veed, hvordan jeg har det fat, og da jeg har den skønne Udsigt til den Reise, der skal give mig, mig selv tilbage. — Bægteren brummer alt: „Vogt Ops og Jlv!“ — Ak, gode Ven, med Jlden skal det ikke saasnart endnu have nogen Fare hos mig!

Munter, som den deilige Morgen, der omgav mig, sprang jeg ud af Sengen. Syngende gik jeg op og ned i Bærelset, og røg min Morgenpibe. Bognen kom. Johann pakkede ind. „Læg Aeterne dybt nede i Bognskrinet,“ raabte jeg efter ham, da han bar Pакken ud af Bærelset, „ellers plager Fanden mig til at bladde i dem imedens vi kjøre.“

„Ja, ja,“ sagde jeg til mig selv, og gned fornøiet mine Hænder, „der hører kun Opmærksomhed til paa sig selv, og man kan gjøre af sig, hvad man vil. Hvilken Munterhed omgiver mig! hvilket nyt Liv strømmer igjennem mine Aarer! hvilke herlige Følger lover ikke denne Reise mig! er den ikke den bedste moralske Cur i min Sjæls Fængselsfæber? Jeg behøver blot hver Morgen at gaae en halv Time i det Frie, saa vil jeg blive et heelt andet Menneske.“

„Alt er færdigt, kjære Herre,“ sagde Johann, der nu traadte ind.

„Godt Johann, giv mig nu min Hat og Stof.“

„Vil De da ikke tage nogle Bøger med.“

„At nei, lad Bøgerne i Guds Navn blive hjemme! Jeg vil forsøge, at curere det bort, hvad jeg har læst mig paa Halsen.“

„Gnd være lovet,“ sagde den ærlige Karl saa kan man dog inakke et lille Ord med Dem underveis.“

„An hvad det angaaer, Johann, saa vil der ikke blive meget af den Snakken. Sæt Dig paa Buxken; i Vognen er Du mig i Veien, jeg kan da ikke tænke usforstyrret.“

„At, gode Herre,“ gjenmælede han, „der- som De ikke ogsaa tillige vil borturere Deres Tanker, saa vil det gaae meget langsomt med Deres Bedring.“

„Hvad tænker Du paa Johann?“ sagde jeg leende og satte mig i Vognen.

Piilsnart rullede jeg igjennem Forstaden, og var pludselig midt i den herlige Egn, som jeg hidtil kun havde seet fra mit Vindue.

Jeg havde omtrent kjørt en Time tid, da et Tilfælde nødsagede min Kudsk at holde. Jeg befandt mig ved Foden af et temmeligt steilt Bjerg. Ikke langt fra min Vogn stod en Mand ved Siden af en Hjulbør, paa hvilken et stort Fad var læsset. Han tørrede Sveden af sig

og udhvilede sig, for, med fornyet Styrke at kjøre opad Bjerget.

„Hvad kjører J der, min Ven?“ spurgte jeg.

„O til BARNEDAABEN, kjære Herre! min Kone er kommen i Barselseng.“

„Stakkels Mand,“ sagde jeg deeltagende, „man har dog stedse sin Nød, naar man er gift.“

„Nød, Herre? Nød? Hvad Pokker! er det Nød, at faae en tyk, munter, rask Dreng? Nei Hurra! hopsasa! jeg sprang som en Buk af lutter Glæde; og tænker Han maaskee, at Lønden her er for tung? Jeg har allerede kjørt en Miils Vej med den, og det var mig, som jeg alt gif til Barselgildet.“

„Har J da endnu langt at kjøre?“ spurgte jeg ganske bekræmmet.

„Egentlig kun en halv Miil; men jeg gjør en lille Afstikker til mine gamle Forældre — de vilde græde af Glæde, naar de høre, at min Anna har faaet sig en Søn. Adieus, Herre! Jeg maa mage, at jeg kommer til Schieritz; min Gamle skal have det første Kruus af Olet.“ — Og hermed trillede han modig opad Bjerget.

Jeg trykkede mig ind i en Krog af Bog-
 nen og sagde sukfende: „Acterne have dræbt al
 Følelse hos Dig; Du kjender kun Hjtestanden
 af Consistorialprocesser, Barnedabstunaf Fadder-
 brevene, Kjærligheden kun af Digte. Er det
 ikke latterligt, midt i en virkende og dristig
 Verden at begrave sig i Bøger? Og ligner det
 ikke den Taabelighed, som hiin Pedant begik,
 idet han, da hans Ven omsider efter megen
 Overtalelse fik ham bragt i Skuespilhuset, traf
 en gammel Comedie Digter op af Tommen og
 læste deri, saa at han over den gamle Come-
 die ikke hørte et Ord af den nye og fortræffe-
 ligere?“

„Ak!“ vedblev jeg — „hele Din Sygdom
 hidrører blot deraf, at Du har fjernet Dig for
 langt fra Naturen. Du har blot seet Por-
 traiter, men intet Menneske; kun Landskabsmale-
 rier, men intet Landskab. Gaae endelig ud af
 Din Bogverden, og synk i Armene paa den,
 for hvilken alle Bøger kun ere matte Copier
 — den uendelige, store Natur! Dræb ikke ved
 kolde Raisonnementer, den skønne Menneskelig-
 hed i Dit Bryst, men knyt et Baand mellem
 Dig og Menneskeheden. Naturen har beredt et

stort Taffel, vær Du ogsaa en fornøiet Gæst; nyd Menneskehedens helligste Glæder: Forældre- og Egtefællefjærigheden, og bliv, ved disse salige Fjælelser, selv et Menneske!”

Disse vare omtrent de Tanker, der løbe mig om i Hovedet, da jeg sad i en Krog af Bognen, og imedens Billedet af den ullykkelige Bonde stedse svævede for min Sjæl. Jeg saae hvorledes han sprang omkring sin Nyfødtes Bugge; jeg hørte den Jubel, han foraarjagede i sine Forældres Huus ved Esterretningen, jeg saae, hvorledes han rakte sin gamle Fader et Kruus af det Æl, han i sit Ansigts Sved havde flæbt saa langt, og Gud veed, om ikke mine Tanker vilde have ført mig til en fast Beslutning, dersom ikke Johann havde forstyrret mig ved at raabe: „Hist paa Bjerget ligger Klosteret!“ — Jeg tittede ud af Bognen, og saae det rage frem over Skoven, der strakte sig op ad Bjerget, paa hvilket det laae.

„Vær mig velkommen, ærværdige Mure!“ tænkte jeg. „Hvor mangt et Hoved fuldt af Tvivl har maaskee levet i Eder; hvor mangt et Hjerte, vaklende imellem Virkelighed og Sværmerie, imellem Natur og Forsæt, har maaskee

tjæmpet bag Eder! Ogsaa jeg iler til Eder, tvivlende, vaklende, med et uroligt Hjerte og en bekymret Sjæl. Er jeg paa Veie til at fornægte mit bedre Jeg, o saa lad mig finde Kraft og Styrke i Eders stille Afsondring, saa at jeg kan løsrive mig fra alle de Baand, Mennesket har tilfældes med Dyret, og hæve mig til et værdigt Liv, der kun er viet den aandige Fuldkommenhed; samt lad mig svinge mig over en Verden, der er for snever for store Sjæle, og da fra mit stolte, høie Standpunkt betragte Menneskenes smaalige Gjøren og Laden, uden dog selv at høre til dem!"

Saaledes perorerede jeg nogen Tid, indtil Bognen holdt for Klosterporten, og Johann sprang af Bukken, for at melde Abbeden min Ankomst.

Gud skee Tak, at jeg har reddet mig herhid! Hvilket et Liv! hvilken en salig overjordisk Følelse! O, i denne skjønne Gensomhed tone kun Sjælens høiere Accorder, og Manden, frigjort fra alle Tilbedelsers endelige Former, synker i det uendelige Tilbedtes Arme! Ak, er ikke Mennesket født til Engel? Men binder ikke den One den Andens Vinger? Maa ikke Viis-

dommen flygte til eensomme Egne, for der at blive, hvad den er? Og er ikke ethvert høiere uddannet Menneske en Socrates, hvem Verden rækker Giftbægeret, og dræber ham — vel ikke paa engang — men langsomt og draabevis? O, at jeg kunde samle Eder Alle om mig, I bedre Mennesker! O, at jeg saa Eder Alle reddet af Verdens Drk, I Sjæle, som ere en høiere Existence værdig!

De Mennesker, der omgive mig, føle ikke det Liv, der gjennemgløder mig. De ere meget hverdags. De fleste Munkere ere beskæftigede med Huusholdningsaffairer. Broder Lectoren, der er Lærer i Klosteret, synes mig at være et af hine dumlykkelige Mennesker, der smukt har indbundet den hele menneskelige Viden i eet Hefte, og Abbeden, der forekommer mig at være en ædel, elskværdig Olding, har hidtil været saa sysselsat, at jeg med Undtagelse af ved Middagsbordet, kun lidet eller slet ikke har seet ham. De fleste Munkes Selskab er mig ubehageligt, jeg spadserer derfor gjerne alene, eller tager Plads paa en Klippe bag Havemuren, hvorfra jeg kan see de herligste Enge i nogle Miles Omfreds. Klosterets Bedeflokke talder

mig da ofte til Bøn, der inderligere og hjerte-
 ligere stiger op til Allhjørighedens Throne, end
 Munkenes uharmoniske og tankeløse Brægen.
 Da jeg nu saaledes idag sad der, og de der-
 inde i Klosteret sang: „et in terra pax homi-
 nibus bonae voluntatis,“ af, da greb en Fø-
 lelse, fuld af uendelig Kjrærlighed og Belvillie
 min hele Sjæl, og jeg hævede Blikket op til
 den blaa Himmel og stammede med taareblændte
 Dine: „Ja, Du Evige, giv Fred, Fred! ydre
 og indre Fred til alle Dine Børn! Til Alle,
 og skjænk ogsaa mig den!“

Rundt om mig er allevegne Liv og Glæde
 Den hele Natur vaagner og feirer en fornyet
 Tilværelse. Hvor jeg skuer hen, seer jeg Virk-
 ningen af en levende Aande, der omvifter Alt
 med Fryd og Kjrærlighed, men i min Sjæl op-
 stiger et Veemod, for hvilket jeg intet Navn
 kjender, mine Dine fylde sig med Taarer. At,
 jeg ønsker at omarme hele Verden i min Kjræ-
 ligheds ophviiede Følelse; men et Mennekses
 Arme ere for smaa, og naar jeg da seer mig
 om, og ikke engang et Hjerte staaer ved Siden
 af mig, hvilket jeg kan trykke fast imod mit,
 skulde jeg da ikke blive veemodig?

At elske Menneſkeheden, er en tom Tanke men i det enkelte Menneſte, at omarme den hele Menneſkeheds Repræſentant, er en Salighed, hvilken kun ophøiede Sjæle forſtaaer.

Den Følelſe: Du er alene, ledsager mig overalt. Længſelen efter at knytte mig til et beſlægtet Hjerte forlader mig aldrig, den griber mig, her i dette ſtille, fra alle Adſpredelſer fjernede, Liv mægtigere end tilſorn. Her i denne høitidelige Gensomhed er jeg kommen Dig nærmere, hellige, ſtore Natur! jeg har anertjendt Din ophøiede Lov, den hedder: Kjærlighed, og alle min Fornuſts falſke Slutninger formaaer ikke at overdøve Din Stemme og mit Hjertes Stemme, der uophørligen tilraabe mig: ſøg Dig et Væſen, der er Dig lig, en Sjæl der forſtaaer Dig, et Hjerte der elsker Dig, og vær Du lykkelig i Kjærlighed og ved Kjærlighed!

Hele Eſtermiddagen tilbragte jeg hos Abbeden, og tilendebragte ganſke den Forretning, for hvis Skyld jeg var kommen her.

„Lad os gjøre en Spadſeretour til Kloſtrets Wieieri,“ ſagde han henimod Aften, da vi vare færdige, „De har allerede været her nogle

Dage, og jeg har kun nydt Deres Omgang saa lidt."

Munkene vare i Vespers, der herskede en Gravstille i hele Klosteret, og vi gik over Tabularet.

"Hvad er det for Portraiter, der hænger der," spurgte jeg.

"Det er de Abbeder, der have levet her siden Klosterets Stiftelse," svarede han. "Dette sagde han, og blev staaende ved det sidste Billede, var min Forgjænger, en ædel elskværdig Mand, han var Abbed i 42 Aar, under ham bestod jeg mit Noviciat og blev indflædt; han var min Ven indtil jeg tiltrykte hans Dine. Paa denne tomme Plads kommer mit Billede naar han deroppe igjen aflæder mig; ah!" tilføjede han sukken, dette Billede vil være det Eneste, der bliver tilovers af mig i Verden!"

En blid Tungfindighed overtrak hans Ansigt, det forekom mig, som om en Taare forsøvede hans graae Dienhaar. — Vi gik stiltiende ned ad Trappen og over Klostergaarden. En Fodstie slyngede sig igjennem Skoven og førte ned ad Bjerget. Vi kom til et eensomt beliggende Capel; Gravhøje og Trætors bleve

beflyggede af hvie Almetræer. Det var Klosters Kirkegaard.

„Hvor sødt maa det være at hvile her!“
udbrød jeg.

„Ja vel sødt!“ sagde Abbeden.

„O hvor Jaa forunder Skjæbnen en saa rolig Livets Aften som Dem! Med hvilken glad Tilfredshed seer De ikke Deres Livs sidste Dage drage forbi, med hvilken salig Ro gaaer De det afgjørende Dieblif imøde, der forener Dem med en bedre Verden!“

(Fortsættes.)

„Pressen.“

Ugeblad for underholdende Læsning

32 Sider Skitser og Noveller, 32 Sider Roman udgaaer hver Søndag, og tilbringes Abonnenterne for 4 Sk. ugentlig eller 3 Mk. Kvartalet. Abonnement modtages paa Expeditionskontoret St. Helliggeiststræde 5 samt paa de Kgl. Postkontorer.

Edwards Omvendelse til Høgtstanden og Vandring paa Frierfodder med sin Fætter Jacob.

(Efter August Mahlmann.)

(Fortsat.)

„For nogle Dage siden,“ svarede Abbeden, „døde en af Klosterets Folk, en gammel Daglønner, hans Kone var død nogle Aar før ham. Fire Børn og to Børnebørn stode omkring hans Døds seng; en Broder her fra Klosteret vilde trøste ham og skildrede ham de Saliges Glæder; men han smilede og sagde: „Orværdige Herre, jeg behøver ingen Trøst, jeg dør gjerne, thi jeg vil jo gjensee min Marie.“ Han døde glad, han gik fra Kjærlighedens Arme til Kjærlighedens Arme, og hans Efterladte græd efter ham. „Ak, Hr. Raad!“ vedblev han og tryktede min Haand, „denne gamle, fattige Daglønner døde gladere end jeg vilde komme til at døe. De Gensomme, som love her har Verden for lange siden forglemte; deres Navn og deres

Thufommelse leve blot endnu i Klosterets Nar-
bøger; intet Die har grædt efter dem, og deres
Hjertes er bristet, uden at en andet Hjerte har
blødt derved. Omkring min Dødsfeng vil der
blive smedet Cabaler, formedelsst Balget paa en
ny Abbed; Den, der har de fleste Stemmer, vil
ængstelig lure paa mine Pulsflag, vil leende
tiltrykke mine Dine og vil næppe kunde oppebie
til min Begravelses tomme, hjerteløse Pomp er
forbi."

"Min Gud!" udbrød jeg forundret, fra
hvilket Synspunkt seer De dog Dem og Deres
Stilling!"

"Fra det sande, min Herre! Naar man
bliver gammel seer man Virkeligheden, den
varme Phantasie er bleven affjølet, de ung-
dommelige Sværmerier ere bortsmeltede til deres
Intet, og man adskiller Kjærnen fra Avnen, det
ægte Guld fra Glitter."

"Han afbrød; tause fortsatte vi vor Bei,
Enhver af os syntes at være fordybet i Tanker.
Nu vare vi ved Bjergets Fod, Skoven aabnede
sig, og for os laae, midt i den frugtbareste Dal,
et Meierie, hvis røde Tage venligen tittede frem

igjennem de Blomster og Knopper, med hvilke de vare omgivne.

„D hvor herligt!“ udraabte jeg. — Oldingens Afsyn opklaredes. „Ja,“ sagde han, „her dvæler jeg gjerue. Denne skønne Plads, og ene den lader mig føle: at jeg ikke har levet aldeles unyttigt. Under den forrige Abbed var her kun en ussel Kulsvierhytte, Dalen var sumpet og blev lidet eller slet ikke besøgt. Jeg foreslog ham at gjøre Stedet frugtbringende ved at dyrke det, han overlod mig Omsorgen, og det var i hele Aar min eneste, sødeste Beskjæftigelse, at arbejde her. Jeg lod grave Grøfter, lod Skoven paa nogle Steder lysne ved at kappe, jeg anlagde Marker, og saaledes opstod da endelig dette lille Meierie. Da jeg siden blev Abbed, lod jeg det udvide, Bygningerne, der tilforn kun vare af Træ, bleve opførte af Steen, og jeg forpagtede dem for en taalelig Afgift til en Familie, der i den sidste Krig var bleven forarmet.“

Vi traadte ind i Gaarden. Tvende muntre rødkindede Drengs sprang os imøde, kysjede Abbedens Hænder og erholdt Confect af ham. Forpagteren kom, rystede med ædel Trohjertethed Oldingens Haand og oplukkede Havedøren for

os. Træerne stode i fuld Blomstren; i Bederne blomstrede Murikler, Hyacinter og Tulipaner. „Her,“ sagde Abbeden, „kommer jeg hver Dag, forhen boede jeg stedse her, næsten ethvert Træ har jeg selv plantet, inoculeret eller podet. Naar mit Navn er forlængst er glemt, ville dog disse Træer bære Frugt, Markerne, som jeg har gjort frugtbare, vilde have fulde Ar, og en arbeidsom Familie vil have sit Ophold derved. Ikke sandt Hr. Raad, non omnis moriar!“

Min Sjæl var for fuld, jeg kunde blot svare ham med et Haandtryk.

Vi sad os i en Løvhytte, Forpagterkonen bragte os Mælk og Jordbær.

„Dg alligevel kunde Deres Højærværdighed før yttre nogen Utilfredshed over Deres Stilling?“ begyndte jeg Samtalen paa ny.

„Det er sjældent,“ svarede han, „at Menneket taler med Menneket, sædvanligen taler Standen med Standen, Embedet med Embedet. De er en ædel Mand, Hr. Raad, og det er behageligt, at være sammen med en ædel Mand. Tillader De altsaa, at ikke Abbeden i Benedictinerdragt men Oldingen med sit menneskelige Hjerte taler til Dem. — Har De lært at kjende

se Mennesker, der omgive mig? De ere enten
 renfoldige og følesløse, og føle sig lykkelige, eller
 de ere Dfferet for deres Sværmerie, i en evig
 Kamp med sig selv, plaget af Utilfredshed og
 Anger, og føle sig ulykkelige. Med begge Slags
 fører man intet behageligt Liv, der er ingen
 Aabenhjertighed, ingen fortrolig Dmgang. Selv
 Klosterlivets strenge Subordination foranlediger
 at de Adlydende staa sammen, men den Besa-
 lende stedse alene. Jeg maa altsaa evig inde-
 slutte mine Følelser i mig selv. Da tænker jeg
 nu ofte, dersom jeg var bleven i Verden, saa
 havde jeg nu maaskee været en lykkelig Huns-
 fader, jeg havde havt en god Kone, ved hvis
 Bryst mit graae Hoved kunde udhvile sig, som
 havde udholdt den lange Livsdags Storme og
 Hede med mig, og som altsaa var mit Hjertes
 og dets Følelser's inderligste Fortrolige. Jeg
 saac mig atter leve op i mine Børn, og nød i
 dem endnu engang mine sorgløse Ungdomsdage.
 Enhver Dag havde nye Glæder for mig, jeg
 havde arbejdet for Mine: jeg stod omringet af
 mine Kjære, i mit Livs Aftenrøde, og naar jeg
 engang i min Vids Arme, under mine Børn.
 Kysse gif over til den ubekjendte Verden, saa

vedblev jeg dog at leve her paa Jorden i mine Børn og Børnebørn. O Herre, denne Udødelighed kan ingen Tvivler gjøre mig uvis! Hvilket Liv fører jeg nu, hvilken Død, glædeløs Alderdom, hvilken skjøn Bestemmelse har jeg forfeilet! Jeg kan ikke forestille mig Gud i en Munks Billede, men med en Huusfader ligner den al-gode Fader sig ofte selv."

Han var meget rørt, jeg søgte at berolige ham, men han sagde venligt smilende:

"Bad De mig kun føle at jeg er et Menneske!"

"Men, hvorledes kunde da et Hjerte, som Deres, vælge en Stand, der var saa aldeles tvertimod dets Ønsker?"

"Tvende Aarsager dreve mig dertil, af hvilke allerede een er nok til at bringe et Menneske ud af Ligevægten. Ulykkelig Kjærlighed og krænket Stolthed. Gamle Folk snakke gjerne; især om deres unge Aar; jeg vil i Korthed fortælle Dem min Historie. Mine Forældre vare velhavende Folk og gave mig en god Opdragelse. Mit Hjerte blev stort iblandt Grækere og Romere. De Gamles Mesterværker gave min Aand hiin ophøjede Retning, hiin simple

Storhed, der oversføres til os fra den gamle Verden, og fordrages saa flet med den nuværende og dens Indretninger. Jeg studerede, for at fulde min Dannelse, ikke, for at fortjene mit Brød dermed. Da reiste jeg. Mingen Pige havde vel hidtil behaget mig, men min Smag var græst, ingen Pige uden med en høi Aandsdannelsse kunde fængsle mig. Jeg levede i Idealer. I en fremmed Residensstad lærte jeg omfider en Pige at kjende, der svarede til mine Ønsker. Min hele Sjæl, mit fulde aabne Hjerte fløi hende imøde. Jeg elskede hende med den hellige Enthusiasme, som Kjærligheden kun formaaer at frembringe i rene Sjæle. Hun besvarede min Tilbøielighed. Sex Maaneder levede jeg næsten daglig i hendes Selskab; alle Hovedstadens glimrende Sirkler, i hvilke hun ikke var, kjedede mig, og med Glæde byttede de store Selskabers tomme Glæde for Dmgangen med den stille Familie, i hvilken hun opholdt sig. En vis Lust til at behage, er Tilbøielighed til larmende Fornøielser bemærkede jeg rigtignok hos hende, og denne foraarlagede ofte Strid imellem os. Men Pigen havde en uindskrænket Magt over mit Hjerte, ved enhver For-

fikring blev min Kjærlighed til hende hestigere
 og varmere. Foraaret kom. Min Skjæbne
 kaldte mig til fjerne Egne. Hun var utrøstelig
 hun hulkede om min Hals, da jeg tilbragte den
 sidste Aften med hende. Meer død end levende
 afreiste jeg. Min Reise var besværlig; en unævne-
 lig Længsel efter den, jeg elskede saa inderlig,
 forbittede mig hver Glæde, og dog var jeg saa
 lykkelig, naar jeg blot usforstyrret kunde tænke
 paa hende. Denne Kjærlighed, der havde været
 saa ædel i dens Udspring og stedse var for-
 bleven saa reen og uskyldig, syntes mig at være
 bestemt for Evigheden. Min Fraværelse varede
 næsten et Aar. Jeg rev mig løs fra Alt, hvad
 der vilde holde mig tilbage, fra mine Venner,
 fra fordeeltige Udsigter til Befordring, ja selv
 fra en Forbindelse, mine Paarørende havde til-
 tænkt mig — jeg rev mig løs fra Alt, og ilede
 til hende. I lang Tid havde jeg intet Brev
 erholdt fra hende, men jeg ahnede Intet; jeg
 blinde Daare dømte Menneſke omkring mig efter
 mit eget Hjerte! — Jeg kom. Med tvungen
 Venlighed modtog hun mig. En adelig ung
 Herre sad ved Siden af hende. Paa hendes An-
 sigt læste jeg mere Overraskelse end Glæde. Min

Stolthed gav mig saa megen Kraft, at jeg, de
 faa Dieblikke jeg opholdt mig hos hende, for-
 blev Herre over mig selv. Med vakkende Skridt
 forlod jeg hende. Først efter nogle Ugers For-
 løb formaade jeg atter at besøge hende. Gode
 Gud! hun talte ikke et Ord til mig. Anerkjendte
 usædelige Menneſter, men som spillede en stor
 Rolle i Staden, omgave hende; flauue unge Per-
 soner vare hendes Selskabsvenner — og for
 Disse kunde hun opoffre mig og mit Hjerte,
 fuldt af reen Kjærlighed! Jeg skulde have for-
 agtet hende — vedblev han efter en Pause —
 men jeg kunde ikke: jeg elskede hende, og jeg
 skammer mig ikke ved at tilstaae Dem, at jeg
 elsker hende endnu. Hun har nu allerede i fem-
 ten Aar hvilet i Jorden; en ulykkelig Gæstestand
 og Døden ville have taget Pletterne bort fra
 hendes Sjæl, jeg skal gjenfinde hende i en bedre
 Verden, og der vil hun være den Engel, for
 hvilken jeg holdt hende her. Paa samme Tid
 søgte jeg om en Post. Jeg var mere berettiget
 til den end min Medbeiler, men denne havde
 valgt en Bei, hvilken min Stolthed og Redel-
 lighed ikke tillode mig at betræde. Mine Ar-
 beider bleve forkastede. Alt stormede ind paa

mig. Mit Hjerte var sønderflidt, min Forstand bukkede under, jeg væmmedes ved Verden, og denne Væmmelse, troede jeg, vilde vare evig. Det lille Menneſte er et stolt Væſen, han troer at Alt, hvad der angaaer ham, er evigt! Jeg kom hertil og lod mig indvie. Tre Aar levede jeg i fløv Bedøvelſe. Min Opvaagnen var ſkrækkelig. Den forrige Abbed stod ſom en god Engel ved min Side, Arbeidet adſpredte mig. Jeg blev Deconom paa dette lille Meierie, og kun i Naturens Arme forglemte jeg nogle Dieblikke, med hvilken unaturlig, glædesløs Livelværelſe jeg flæbte mig frem."

"Nu er jeg gammel — forſatte Abbeden — men de vilde Følelſer i mit Bryſt ere ikke døde, og Alderens Sne har ikke borttaget Længſlen efter en qvindelig Sjæl. Det blide Kjønns Ynde forvandler vort Livs Morgen til et Paradis, men Qvindens pleiende Hænder, hendes sømme Omhyggelighed, hendes hengivne Kjærlighed, ere en Stav for vor Alderdom, vort Livs Aftenrøde. Uden hende er vort Liv en eenſom stormfuld Nat, uden Stjerne, uden Lys, uden Ven, og vi ønſkede blot: ret ſnart at kunde ſlumre ind."

Han taug. Grædende sank jeg i hans Arm. En høitidelig flum Minut svævede over tvende rørte, bævende Hjerter; fire Dine fulde af Taarer, saae op til den store, blaa Himmelvælvning og i vor Sjæl opsteg en uendelig Længsel efter en bedre Verden og en renere, saligere Kjærlighed, end Jorden kan give og et Menneskehjerte kan fatte!

Ak! hvorfor turde jeg dog ikke idag ved Afsteden falde den ædle Olding om Halsen? — Jeg kunde blot trykke hans Haand, thi en Sværm af Munkes omgav os, og iblandt hjerteløse Mennesker skammer det bedre Menneske sig for at have — Hjerte.

Jeg saae ud af Vognen indtil Kloostertaarnets Spiir skjultes af Skoven, og da overtænkte jeg, med glad Veemod: Fremtiden, hvilken jeg gik imøde; min Beslutning, at opsoge mig en Ægtefælle, og den Forandring, der var foregaaet med mit hele Væsen.

Hvilket Antal smaa Tildragelser gjør Mennesket til det, hvad han er! Vi svæve fra et Moment til et andet, og ethvert arbeider paa vort jeg, vi høre kun Tidens Strøm i dens Fald, i Dage, Maaneder, Aar, men de enkelte

Draaber, der rinde forbi os, og crystalliserer sig i vort Indre til Tanker og Figurer, som Baumannshulens Draaber, høre vi ikke!

Jeg betragtede Alt, hvad der omgav mig med Hensyn til det, hvad der foregit i mig. Naturen var trindt omkring bleven meer levende og yndig, fordi jeg ikke betragtede den igjennem min Skolephilosophies mørke Glas. Hvor jeg hidtil kun havde seet Nøie og Anstrængelse, saae jeg nu Glæde og Munterhed.

Engene vrinlede af Menneſker, der vare beskæftigede med Høhøsten; jeg saae ikke mere Sveddraaberne, der trillede ned over den arbeidsomme Bondes brune Kinder, men jeg hørte kun de glade Sange, hvormed han forsødede sit Arbeide, og istemmede med Dig, Matthijsſon:

Hvad er det vel, som os til Støv
 Med Blomsterlænker binde,
 Saa selv i tørre Vinterløv
 Vi Baarens Roser finde?
 Dig er det, hulde Kjærlighed!
 Du giver Trøst, Du giver Fred,
 Naar Løv og Blomster segne!

Og naar vort Hjerte bløder her,
 Hvad kan dets Dvaler lindre?
 Naar Stormen truer fjern og nær,
 Hvad kan dens Udbrud hindre?
 O Kjerlighed! Du negter det;
 Din Balsam gjør selv Døden let
 Vil Himlens Bei betegne!

Allerede tre Gange har jeg seet ud af Vognen, om ikke min Fætter Jacob snart kommer. Han er vendt tilbage fra Liebstadt, og har lovet mig, fra idag af, regelmæssigen igjen at besøge mig hver Aften. — Jeg kan ikke fordrive den Tid, i hvilken jeg venter paa ham, bedre, end med at skildre ham.

Min Fætter Jacob er 55 Aar gammel, næsten 6 Fod høi, og forholdsviis tyk; han bærer altid en brunn Frakke, og jeg har endnu aldrig seet ham med Slo. Han er vor Families Sjæl, hans Hoved er rigt paa Erfaring, hans Hjerte fuldt af Godhed. — Han blev i sin Ungdom bestemt til at studere, men da han allerede mistede sine Forældre i sit fjortende Aar, og det manglede ham paa Andres Understøttelse til at fortsætte sine Studier, saa blev han Kjøb

mand istedetfor Student, og de Kundskaaber, han bragte med fra Skolen, lettede ham det nyere Sprogs Studium, saa han i sine Læreaar gjorde betydelige Fremskridt i de levende Sprog. Da han havde udlært reiste han til Amsterdam, hvor han fik Emploi, og derafra kom han til et Handelshuus i Manchester. For dette Huus reiste han i fulde sex Aar, han gjennemstreifede næsten hele Europa, og hans Principaler havde saa stor Fordeel af hans Reiser, at de lode ham tage Deel i deres Handel. Nogle Aar efter sin Tilbagekomst giftede han sig i Manchester, og hans Kone fødte ham i deres Ægteskabs første Aar en Søn, over hvis Ankomst han havde en usigelig Glæde. Hendes anden Nedkomst var derimod ulykkelig, Barnet var dødfødt, og hun selv døde nogle Dage efter Fødslen. Han anvendte nu al Omhu paa Drengens Opdragelse men i det tiende Aar døde det haabefulde Barn af Kopper. Hans Ophold i Manchester havde nu ingen Glæde mere for ham; han trak sine Penge ud af Handelen og reiste til sit Fædreland, for der at ende sine Dage. Da hans Broder boede her i Nærheden, bosatte han sig ogsaa her, og tog en Datter af sin afdøde Søster

til sig for at bestyre Huusvæsenet. Alle elskede ham; thi han hjælper, hvor han kan hjælpe, han gjør Godt, hvor det er ham muligt, og giver Enhver Raad, der spørger ham om Raad, uden dog at sætte synderlig Priis paa sin Hjælp eller sin Forstand. Enhver ærlig, ligefrem Mand er ham velkommen, men Hyklerne, Projectmagerne og de Menneſker, der vilde synes mere end de ere, hader han i høieste Grad. Han er den bedste praktiske Philosoph, der nogensinde har levet paa Jorden, uden en eneste Gang at have tænkt over Theorien, eller endnu mindre: at have studeret noget Systeem. Han tænker som Mnioc:

Hvad ret er, vide vi! Det Billede,
 Som Herrens egen Skaberhaand har præget
 Dybt i vort Jnderste forkynnder jo
 Os klart og tydeligt hans Fadervillie;
 Og Hvo, som Præg paa Guld og Sølv ei blænder
 Bil — skjøndt maaskee han ei kan bogstavere —
 Dog kunne læse Det, hvorover her
 I Kant's hvilærde Skole store Lærlinge
 Endnu bestandig med hverandre stride.

Han er altid i godt Humeur, Hjertelighed og Nabenhed elsker han, Evang og Ceremonier ere ham uudstaaelige. Over Menneskets Daar- skaber er han aldrig opbragt, sjeldent ærgerlig ofte satirisk, men hans Satire er kun bitter, naar den sigter til virkelig Ondskab. De brittiske Humorister: Addison, Sterne, Swift o. A. ere hans Yndlingsforfattere, i deres Selskab har han allerede bortleet mangen Sorg. Han kalder mig „Du,“ og jeg maa kalde ham „I;“ han siger: „De,“ er den latterligste Tiltale-Form og høist affkyelig iblandt Slægt og Venner. Han . . . dog, der seer jeg ham gaa forbi Vinduet, hurtigt Skriveriet i Pulten; han kan ikke lide megen Snak om sig — naar han nu endog vidste, at der stod en Beskrivelse over ham i min Dagbog.

(Fortsættes.)

Skinsyge og Moderkjærlighed.

(Episoder og Scener af en Fortælling.)

Baron Hohenthal traf, eller troede idetmindste at have truffet sin Kone i Utroskab. Hun maatte drage til sine Godser, Baronen drog til sine. Han var grusom nok til at gjøre Paastand paa Børnene — tre vakre Piger — og Baronessen var føielig nok til skjøndt hendes Hjerte blødte ved Skilsmissen, ikke at gjøre sin moderlige Ret til dem gjældende. Nogen Tid efter denne Separation foretog Baronen sig en Udenlandsreise, og overgav imidlertid Overhofmesterinde von K. sine Børns Opdragelse. Hofmesterinden var en ædel Dame, der

ngen Opofrelse skyede, for at opfyldte den Forpligtelse, hun havde paataget sig. Hun antog derfor en Lærerinde til Børnene, og havde desuden selv det nøiagtigste Tilsyn med deres saavel moralske som intellectuelle Dannelsse.

Efter tilendebragt Reise, traadte Baron en Dag ganske uventende ind i Børnenes Værelse. De vare ifærd med at lege Commandolegen, og han var nu Vidne til følgende Scene:

Nannette. Allons, fermez les yeux! (Bella og Cæcilia tillukke Øinene.) Ouvrez les! (de lukke dem op.) Regardez par la fenêtre! (de see ud af Vinduet.) Retirez vous! (de gaae tilside.) Prenez du papier et de l'encre — Non, non, laissez le! (de løbe til Skrivebordet, men vende atter om.) Or je voas commande a pleurer! (de græde.) A rire! (de lee.) A sourire, comme un Ange! (Cæcilie smiler, men Bella leer af fuld

Hals.) Naa, Du leer irigtignok smukt som en Engel! Kan Du da ikke huske det? Sourire er at smile, ikke at skoggerlee.

Baronen traadte nu frem. Børnene gjenkjendte ham, og faldt ham om Halsen. — „Saa alene,“ sagde Baronen, „hvor er da Eders Lærerinde?

Nannette. Madame Steinert har Noget at bestille, og sagde derfor til mig, at jeg skulde lege Commandolegen med de Smaa. Vi vare just ifærd med det, Fader.

Baronen. Godt! Det kan jeg lide. Vedbliv engang, og lad mig see, hvorledes det gaaer!

Nannette. Aa ja, Fader! Naar Du befaler det — —

Bella. Lad mig nu engang commandere, Nannette! Du commanderer jo altid

Nannette, For mig gjerne, naar Fader! saa vil have det.

Baronen. Vel! Bella skal commandere, Jeg troer desuden nok, at Du, Nannette, forstaaer Dine Sager.

Bella. Naa, allons da! (Retter Eder.) Ouvrez les yeux! (Nannette og Cæcilie spile Øinene op.) Fermez les yeux! (de lukke dem til.) Regardez la fenêtre! (de see til Vinduet.) Nei, nei, det var galt! I skulde jo see ud af Vinduet.

Nannette. Ei, Tjenerinde, lille Jomfru, det er Dig der commanderer galt. Saa skulde Du have sagt: par la fenêtre.

Bella. Ih — men, saaledes sagde jeg jo.

Nannette. O neivist ikke! Du har hørt det, Fader! Sagde hun ikke: Regardez la?

Baronen. Ja, ja, Du har Uret, Bella! Imidlertid skader det ikke. Kun videre!

Bella. Tombez a genoux!

Nannette. Nei vist ikke, saa smudske vi vore Klæder.

Bella. Promenez vous! (de spadserer.)
 Plusvite! (de gaae hurtigere.) Arretez! (de
 staa stille.) Baissez moi la main!

Nannette. Det ville vi smukt lade blive,
 Vi ville hellere kysse vor Faders. (De kysse
 Baronens Hænder.)

Baronen var dybt rørt over Børnenes
 Naivitet og Uskyld. De viste ham nu deres
 Tegninger, spillede nogle Smaastykker paa
 Claveret, og sprang fri og glad omkring
 ham. Han længtes efterat gjøre Madame
 Steinerts Bekjendtskab. Cæcilie løb ud for
 at hente hende, og vendte snart tilbage med
 en Dame, klædt i Sort. Den Indtrædende
 gav Børnene et Vink og stille forlode de
 Værelset.

Madam Steinert (med synlig Forvirring)
 Hr. Baron, De har — —

Baronen (afbrydende hende). Gud! hvil-
 ken Stemme. Hvad seer jeg? — Er det mu-
 ligt? De er dog Madame Steinert?

Mad. Steinert. Jo, jeg er! Hvorfor skulle jeg vel ikke være det? (kaster Sløret.)

Baronen. Mine Sandser ville ikke staa mig bie. — Denne Stemme, disse Træk, Alt — Aldrig har jeg seet en større Liighed, og dog — Madame! riv mig dog ud af denne Uvidenhed!

Mad. Steinert. Af hvilken Uvished?

Baronen. Gud — det er hende! Dig er det, min Amelia — min utro Kone! Men i dette Øieblik glemmer jeg Alt. Kom i mine Arme.

Amelia. Den Uskyldige behøver ingen Tilgivelse. Jeg har Intet gjort, der fortjente Deres Vrede.

Baronen. Gjort eller ikke gjort, jeg tænker ikke meer paa det Skete. Jeg glemmer Alt ved den eneste Tanke, at see en saa øm Moder i Dig.

Amelia. Det kan ikke retfærdiggjøre en Utroskab. Dersom jeg virkelig havde

begaaet en Saadan, var jeg ikke værdig til at være Deres Hustru, men har jeg ikke gjort mig skyldig i Nogen — og dette Vidnesbyrd give mig Gud og min Samvittighed — saa er jeg ogsaa for stolt til at lade mig tilgive.

Baronen. Kjæreste Amelia! Lad os ikke tale derom! Det er glemt — hele Historien forekommer mig nu blot som en skrækkelig Drøm.

Amelia. Hvilken Historie? For Himlens Skyld! siig frem — jeg besværges Dem!

Baronen (mørk.) Du spørger endnu? Kjender Du Navnet Weinhold?

Amelia. Weinhold? Min forhenværende Lærer paa Harpe.

Baronen. Ganske rigtig, netop ham! En smuk, dannet, behagelig, ung Mand. —

Amelia. Nu, og hvad saa Videre?

Baronen. Knælede i en Læretime meget paatrængende for sin naadige Elev.

Amelia. Det gjorde han! Og det saae De?

Baronen. Rigtignok burde jeg have været mere galant, og ikke seet Det.

Amelia. See det kunde De vel. Men det havde da været Deres Pligt: siden at erkyndige Dem om Sagens sande Omstændigheder.

Baronen. O, Omstændighederne kunne ikke være meget tvetydige, naar man seer en ung, smuk Mand ligge paa Knæ for en ung, smuk Kone, og hun da meget ømt reiser ham op, og lader ham med største Inderlighed kysse hendes Hænder —

Amelia. Alt sandt!

Baronen. Og det siger Amelia i en saa rolig, i en saa kold Tone?

Amelia. I ingen anden, netop i denne Tone vil jeg endnu sige Dem Mere: Det unge Menneske har ogsaa skrevet til mig, og det glæder mig nu saa meget, som om

jeg havde bevaret en stor Skat, at jeg har gjemt hans Brev. De skal strax selv faae det at læse. (Hun henter et Brev.) Her er det! Læs! Maaske findes Noget, om de nærmere Omstændigheder deri.

Baronen (læser.) „Naadigste Baronesse!

„Tilgiv en Ulykkelig, der i den aller-
„yderste Nød og Forlegenhed tager

„sin Tilflugt til Dem. Jeg er uden

„Redning tabt, dersom De ikke for-

„barmer Dem over mig. Inden 12

„Timer maa jeg have tilveiebragt

„50 Daler, eller jeg er — Soldat.

„Jeg har været letsindig nok til at

„indlade mig i Spil med en Hver-

„verofficeer, han har vundet alle

„mine Penge og endnu 50 Daler,

„aftvunget mig den Forpligtelse, at

„indtræde som Soldat, dersom jeg

„ikke inden den fastsatte Tid har

„betalt ham Pengene. Naadigste

„Baronesse! jeg beder, jeg besvæ-
 „ger Dem, hav Medlidenhed med
 „mig! Red mig — og forraad mig
 „for Alting ikke for Baronen, han
 „vilde sikkert forbyde mig sit Huus
 „for stedse, dersom han erfarede
 „min Gjerning. Paa Dem alene sætter
 „mit Haab og min Tillid: kun denne
 „eneste Gang forstød ikke en Ulykke-
 „lig: Vær saa ædelmodig imod mig
 „som De saa ofte har været det
 „imod Andre, og jeg vil i Livet og
 „Døden være Deres

taknemmelige og hengivne

Weinhold.“

Amelia. Nu seer De, ifølge dette Brev sendte jeg Hververofficeren de 50 Daler. Weinholdt var fri, eg kastede sig for mine Fødder, for at aflægge mig sin Tak. Det

er den Utroskab, jeg skal have begaaet!
 Hvad siger De nu?

Baronen søgte at skjule sin Skam og Smerte for den dybtkrænkede Kone. Kjærligen kastede hun sig om hans Hals og udbrød: „Seer Du, nu siger jeg, hvad Du før sagde: I dette Øieblik glemmer jeg Alt. — Kom i mine Arme til mit Hjerte!“

Misceller.

—

(Særlingen.) Formedelst Mistanke ved et forøvet Tyveri, blev i London et Menneſke, der, efter Klædedragten at dømme, kunde gjælde for en Tigger, paagrebet og bragt i Forhør. „Hvoraf lever I?“ ſpurgte Fredsdommeren. — „Af Plumbudding og Rostbeef.“ — Jeg mener, hvorfra faaer I Brødet? — „Som alle Andre: fra Bageren.“ — Retfærdighedens Haandhæver ſtampede med Foden og udbrød: „Pokker i Vold! Uden Omsvøb, jeg vil vide, hvorledes det ſtaaer ſig med Jer? — Jeg takker for gunſtig Efterspørgſel; det ſtaaer ſig ret godt med mig: Jeg er frisk og vel.“ — Det viſte ſig ſiden, at man havde gjort et Misgreb. Det var en riig Særling, der gik omkring

som Tigger, og hvem det foraarsagede en stor Glæde, naar en medlidende Sjæl stak ham et lidet Pengestykke i Haanden. Han havde anlagt en egen Myntsamling af disse milde Gaver, og for enhver, som han modtog paa denne Maade, gav han en virkelig Trængende en Guinee. —

(From Ydmyghed.) Den afdøde berømte Kunstner Reynolds var, formedelst sin vise Velgjørenhed og Beskedenhed, almindelig bekjendt og yndet. Da han engang havde tilsikret en Kone en betydelig Understøttelse for et forældreløst Barn, udbrød hun: „Saasnart Barnet er gammelt nok vil jeg lære det, at lalle Deres Navn, og fremstamme Dem dets Tak for Deres store Velgjerning imod det.“ — „Lad det kun være,“ svarede Reynolds: „Vi takke jo dog

ikke Skyerne for Regnen, lær Barnet at skue høiere, og takke Ham, der giver Skyer og Regn.“ —

(En farlig Undersøgelse.) Professor I. Schack i Greifswalde, en lærd Mand og bekjendt Skribent, var saa feed, at han veiede over 400 Pund. Han kunde næsten aldeles ikke bevæge sig. Czar Peter den Store, der, da han beleirede Stralssund, tog sit Hovedquarteer i Greifswalde, vilde ikke ret troe, at denne Førhed blev bevirket ved naturlig Fedt, og var næppe til at afholde fra at gjøre nogle Incisioner eller Indsnit i Mandens Legeme. Schack slap vel derfra med Frygten, men døde dog kort efter.

Eduards Omvendelse til Egtestanden
og Vandring paa Frierfodder med sin
Fætter Jacob.

(Efter August Mahlmann.)

(Fortsat.)

„Vær hjertelig velkommen, Fætter Jacob!“

„Aha see der, Eduard! Du har jo udstafferet Din Bolig, som om der skulde boe en heel Legion ntilfredse Gæster deri.“

„Hvorledes mener J det, Fætter Jacob?“

„Jh nu, det falder mig just ind, at jeg stedse har fundet de simpleste Meubler hos den meest tilfredse Mand. Jeg maa ret ofte see, naar Folk pudse og polere Alting omkring sig, ordne Alt symmetrisk, stille store Mænds Byster om og ved Siden af sig; thi man skulde da tænke, deres Hoved, der gaaer omkring midt iblandt dem, hører ogsaa med til dem, og at de ere selv indvendinge ligesaa polerede og symmetriske.“

„Fætter! Eders Satire træffer ikke mig, dette Christushoved og denne Socrates, hvilke I seer paa min Pult, skulle ikke betyde Andet, end erindre mig om min Afstand fra disse meest opløstede menneskelige Størrelser, skulle . . .“

„Giv mig Haanden, Eduard! Du er ogsaa i dette nye Huus den Gamle. Kun da jeg traadte ind til Dig, forekom det mig her en Smule fremmet, og da jeg havde været nogen Tid borte, saa frygtede jeg allerede for, at Du i denne Komodie=Lidsalder havde ladet Dig hverve ved den store Troupee, der trækker Berden rundt med dens bedrøvelig=comiske Stykker og næsten i ethvert Huus opfører et Karrespil efter egen Opfindelse. — Giv mig min gamle Lænestol, for at jeg atter kan være hjemme hos Dig!“

„Her staaer den Fætter Jacob, her er Eders Yndlingspibe, her Tobak, stop!“

„Ogsaa den har et nyt Betræk! Tobakskassen af Mahogni? Naa, for mig gjerne! Naar man kun sidder ligesaa blødt i den, som forhen, og naar kun Knasteren er god“

Han stoppede og røg, vi jatte os.

„J talte før, Fætter,“ — begyndte jeg, idet jeg rykkede min Stol nærmere til hans, — „om Utilfredshed, og deri havde J ikke saa ganske Uret.“

„Altsaa traf det dog, kjære Dreng?“

„Hør mig! Allerede i lang Tid ledjagede overalt en Følelse mig (hvilken jeg vil kalde Længsel, fordi jeg ikke veed at give den noget andet Navn, skjøndt jeg føler, at dette heller ikke passer) — nok! den var der, den afbrød mig i mine kjæreste Arbejder, den gjorde mig mismodig, ofte endog jørgmodig; kun J, med Eders glade Lune, kunde forjage denne Følelse dette Lungjind.“

„Nei see, har jeg virkelig et saadant Davids-Talent?“

„J veed, at min forrige Bopæl var i en snever Gade. Bærelserne vare ikke lyse, hele Indreningen var ubeqvem. Jeg troede at mit Mismod var Skyld i alt dette. Jeg kjøbte mig dette Huus, meente, det skulde blive bedre, men — det blev som det var. Nu havde adskillige Hændelser hjulpet mig til at opdage Grunden til min Utilfredshed. Fætter, der mangler mig — en Kone, jeg vil gifte mig!“

„Gifte Dig, kjæreste Dreng! Gifte Dig?“
 udbrød han og faldt om min Hals. „Maa det
 er dog engang et fornuftigt Indfald. Altsaa
 den tilkomne Gemalinde til Vre ere disse Væ-
 relser bleve saa'edes decorerede? Og hvilken
 Zantippe har da bragt Socrates fra Philoso-
 phiens abstracte Regioner ned til Giftermaalets
 concrete Idee?“

„Spøg ikke, Fætter! Ingen Kvinde har
 forledet mig dertil, ingen lav Sandselighed er
 her med i Spillet. Jeg bruger en Ledfagerinde
 igjennem Livet, Reien er mig for eensom. Jeg
 kjender hverken Verden eller Kvinderne; I kjen-
 der Begge, staae mig biev med Eders Erfaring,
 hjælp mig at søge.“

„Dop, Eduard! for Din Skyld vil jeg tage
 Sko paa, for Din Skyld vil jeg pynte mig med
 Parfy — vi ville ud i Verden! vi ville, som
 Berlefiskere, dukke ned i de hvirvlende Bølger;
 Gud give, at vi maa finde en Perle!“

„Kjender I ikke her en Pige for mig?“

„Nei, Eduard, her kjender jeg Ingen. Vi
 maa vandre, vi maa rejse paa Opdagelser. Des-
 foruden har jeg saa mine egne Tanker om Gif-
 termaal. Egen og Andres Erfaring har lært

nig, at det sjældent er godt, at tage en pige fra den Bye, i hvilke man selv lever. Thi seer Du, Fætter, om man nu ogsaa gifter sig med en Engel, saa kan man dog gjerne vædde Gen imod Tusinde, at man faaer i de kjære Svigerforældre, i de kjære Onkler, Tanter, Mostre og Kastre een eller et Par Djævler, eller idetmindste nogle Rave i Medgift, og har man nu ovenikjøbet faaet en Satan, saa er man jo inde i Helvede. Gifter Du Dig derimod med en Fremmed, saa kan Du lettere danne hende, Du kan fjerne alle de Menneſker, der ville hindre Dig deri, Du kan selv vælge hendes Selskab, og naar Du samler gode Menneſker om hende saa maa hun jo allerede blive god, for at erhverve sig Disjes Kjærlighed og Venſkab."

"Saa lad os da i Guds Navn vandre, Fætter! Pintsjen er nær, Ferierne vare i sex Uger, maaskee kan jeg endnu erholde en Maaned længere Orlov, vi have Tid nok; men hvorhen mener J vel, at vi ſkulle styre vor Cours?"

"Først og fremmest, Eduard, hvad ønsker Du Dig for en Kone?"

"Fætter! jeg fordrer kun Lidet, og dog er det maaskee Meget. Jeg vil male Eder For-

traitet af en Kone, som jeg ønsker hende, og enhver Pige, vi møde, ville vi sammenligne med Billedet. Hun maa besidde en dannet Forstand, kun maa denne Dannelse ikke være erhvervet paa hendes Dwindeligheds Bekostning, thi ellers er hun en Mand i en Dwindes Skikkelse, og flige Hverkenjønsskabninger kan jeg aldrig elske, i det høieste — men kun sjeldent — agte. Et medfølende Hjerte maa hun have, men hendes Følelser maa være Forstanden underordnet og for ophøiet til at kunne nedsynke til Affectation og Folerie. Reenlighed, Sparksomhed, Orden og Huuslighed maa være de Gratier, der uafsladeligen ledsage hende. Hendes Dre behøver just ikke at være skjønt, kun behageligt. Hun behøver heller ikke at have det man kalder: Verden, kun maa hun besidde hiin Anstand, der er hjemlig overalt, hiin Naturlighed, der aldrig lader sig bringe i Forlegenhed. Føi endnu til Alt dette Kjærlighed, sand, inderlig Kjærlighed til mig, saa har J Hovedfordringerne fættet, som jeg begjærer af min tilkommende Brud. Dersom hun endnu dermed forbandt Smag, Bittighed, Følelse for Poesie, musicalst

Talent, jang hun godt, da Fætter, da var hun det Ideal, der svæver for min Sjæl."

"Du har sagtens læst Historien, Eduard, om den forherede Prinds, der, ligesom den evige Jøde, maatte løbe hele Verden om, for at finde et Portrait, som en Fee havde foræret ham? Jeg frygter for, at vi ville blive et saadant Par fortryllede Prindse."

"Mit Maleri er altsaa !"

"Jeg elsker Billederne af den italienske Skole, de ere Kystre af en varm Himmel og en yppig Phantasi, men dersom Talen er om Sandhed, saa foretrækker jeg Nederländerne."

"J mener altsaa, Fætter — —"

"Jeg mener Intet, troer Intet, siger Intet førend jeg, som en klog General, har udkastet min Operationsplan, eller som en erfaren Skipper har overlagt min Cours; da først udruster jeg et Skib, tager Passagerer ombord og styrer ud af Havnen, eller, med andre Ord: Jeg leier en Bogn, Du sidder hos mig, og vi kjøre ud af Porten. For idag Basta!"

Imorgen er det den sidste Sessionsdag for Bintje. En Mængde Arbejder, som jeg skal have færdig forinden min Afreise, overlæseser

mig, og jeg var derfor begravet midt i Acter, da Fætter Jacob, tidligere end sædvanlig traadte ind til mig.

„Gi, ei! hvor har J stueket, Fætter Jacob, J har hverken været hos mig igaar eller isorgaars?“ —

„Jeg har studeret, min kjære Eduard“

„Studeret! Hvorledes det?“

„Ja, ja, studeret! paa det Foredrag, jeg vil holde for Dig idag. Pintsen er for Døren, Tiden er nær, hvori vi skulle vandre ud i den vide Verden, og jeg finder det derfor nødvendigt, at jeg forbereder Dig til dette vigtige Foretagende.“

„J gjør mig nysgjerrig, Fætter!“

„Bort med alt dette profane Actsmøriarie! Under Bordet med Concepter, Excerpter, Klager, Stævninger og Indlæg; vi have nu en ganske anden Proces for os, vi ville nu anstille Meditationer med hinanden af en heel modsat Art! — Først og fremmest ville vi dog, efter gammel Sædvane, stoppe en Bibe Tobak. —“

„J er idag i godt Lune, Fætter Jacob!“

„Digtere og Talere maae være begejstrede; Ilden blusser i mit Hoved, og nu brænder oveni-

Kjøbet allerede den i min Bibe. Hurtig, min Lænestol hid! Kom, tag Plads her! Alle de berømte Folk, der omgive mig, og som, for bedre at kunne høre mig, have placeret sig paa Borden og Skabe, forbigaaer jeg, fordi deres Hoveder ere tomme, og henvender mig blot til det eneste uberømte, men fulde, der sidder ved Siden af mig med følgende Tale:

Min kjære Tilhører Eduard!

Jntet i Verden er blevet meer hjemløst med Signelser, end Verden selv; de største Humorister have ikke fundet noget Latterligere i deres hele Liv, end netop deres eget Liv, og da Mennesket er en Nar med Classificeren og Inddeelen, saa har man ogsaa inddeelt Verden og Livet heelt forskjelligt. Det er i Grunden vigtigt for Enhver, og i Særdeleshed nu for min kjære Fætter, at kjende denne Inddeling; hvor letteliigen begaaer man ellers ikke en Bust? Hvorledes vilde man f. Ex. ikke løbe an, dersom man holdt den Verden, om hvilken Newton taler, for den samme som den, en ung Modestgjæk anseer for Verden? Ja, dersom man ikke nysgier har opfattet Inddelingen af Verden i det Store som i det Smaa, sca kunde man vel

endog falde paa den gale Idee, at Newtons Verden var den store Verden, da det dog er bekjendt, at han, uagtet han gjennemfløi Verdenssystemet med sin Maalestok, dog egentlig slet ikke kjendte den store Verden; thi han besøgte jo ingen Selskaber, gjorde ikke Damerne Cour, spillede ikke og kiggede om Natten jo ikke efter Andet end Stjernerne. Jeg vil, min kjære Tilhører Eduard, nærmere beskrive dig Verden og især den store Verden, samt stille Dig den for Die; for det Første, fordi Du endnu ikke kjender den; for det Andet, fordi Du bør lære at kjerde den; og for det Tredie, fordi jeg allerede var leiet Bogel til Rudsk, for at han kan bringe os paa Mandag, om Gud vil! til Residentsen, altsaa midt ind i den store Verden. Jeg vil ikke dølgge for Dig, at man har sammenlignet den med mangfoldige Gjenstande; f. Ex. med en Sæbeblæres luftige Farver; med en Dands, et Mæred o. s. v.; men jeg sammenligner den dog helst med en Måskerade. Og passer ikke denne Lignelse næsten overalt? Er ikke Alt her mæsket, uundtagen smaa Børn, som desaaarsag heller ikke tør bringes med? og blive de større ikke allerede tidligen vante til

en Forklædning? Er det ikke nødvendigt, at man paa en Masquerade forandrer sit Sprog eller taler i et fremmed? Maa man ikke ofte stille sig an, som man slet ikke kjendte Folk igjen, dem man dog tilforn ret godt har kjendt, og som har beviist os mangen Villighed forinden man gik paa Masquerade? Jeg kunde endnu fortælle Dig mange Ligheder, min kjære Tilhører, men hvortil det, da Tu selv snart vil finde dem! I Sandhed, Du vil blive underlig tilmode naar Du med Dit ligefremme, aabne Hjerte træder iblandt de masquerede Mennesker, naar Høflighed, Forekommenhed, Artighed omgive Dig og Du stedie maa befrygte, at Ondskab, Svig og Underfundighed ere skjulte bag disse Maskeer. Tænk i den store Verdens Cirkler uophørlig paa, at der er Maskeer der omgive Dig, og at det blot er Noget, Moden fører med sig, naar der tales om Følelse, om Benskab og Kjærlighed! Spil Din Rolle med, og maskeer Dig selv; rigtignok vil Du i Begyndelsen see Dig noget bagvendt; men lad det ikke forstyrre Dig, Din Maske er ikke udmærket, man vil enten bemærke Dig lidet eller slet ikke. De fornemste Maskeer ere de qvindelige; Du vil faa at see, hvorledes

Alt dreier sig om Disje, hvorledes man for-
 staaer den Kunst, at sige dem tusinde, ubetyde-
 lige Ting, blot for at tale med dem, og hvor-
 ledes man giver Enhver, med en heel Hoben
 Opmærksomhed, at forstaae, at man holder hende
 for den Skjønneste og Elskværdigste. Giv nogle
 Agt paa de qvindelige Masketter — Qvinderne
 ere ulige bedre Comediantinder end Mændene!
 Den Kunst, at pynte sig med Smag, er dem
 medfødt, Vigtighed og Lune mangle dem aldrig,
 og da de desuden bedre end vi forstaa at udføre den
 Rolle, de engang have paataget sig, saa holder
 man dem almindelig for den store Verdens Lære-
 mesterinder. En fransk Balletmesters Dands er
 ikke saa henrivende som en smuk Piges Gratie-
 Gang, og hun forduukler enhver Skuespiller,
 naar hun staaer midt iblandt sine Tilbedere,
 underholdende dem med vittig og aandrig Tale,
 og modtagende Mængdens Hyldest som en Tribut,
 der tilkommer Skjønhed og Dannelsje. Forglem
 aldrig, Eduard, at Du er paa en Masketterade!
 Nyd med Beundring Skuespillerindens Talent
 —, men forvejel ikke hendes Rolle med hendes
 Person, hold ikke ethvert Smykke for ægte Stene;

om Astenen glimrer Alt, og den ægte Diamant bliver overstraalet af de blinkende bøhmiske Stene."

"Maskeaden er forbi, Selstabet stilles. Theaterstadsen bliver aflagt og Mennesket bliver atter, Hvad han er. Det gode Menneske, glad over at blive fri for Tvangen, som han maatte underkaste sig, antager igjen i sine Fortroliges Kreds den forrige Aabenhjertighed og Ligefremhed, hvilken han kun uæjerne fornægtede paa nogen Tid, og leer nu over de Latterligheder, ved hvilke han var tvungen til at gjøre en alvorlig Mine. Men det Menneske, der kun er smukt, naar han bærer Maske, føler sig ulykkelig, naar han atter aflægger den. Utilfredshed med sig selv, Had og Misundelse imod Andre martre ham, han føler en uudstaaelig Tomhed, og tæller ængstelig Timerne, indtil han atter skal kaste sig i Selskabernes brogede Brimmel, og flye sig selv. See kjære Tilhører og Fætter det er et Malerie af den store Verden." —

"Og derhen vil I føre mig? Der, hvor Alt er Forstillelse, skal jeg udsøge mig en Kone?"

"Eduard, vore Bildfarelser ere de Hæverter, med hvilke vi opløste vore Sandheder; for at

vurdere Virkeligheden, maa man kjende Skinnet. Jeg kjøbte i Manchester en Have, hvis Anlæg vare aldeles i fransk Stil. En Mængde Bouquetter dannede labyrinthiske Gange, paa Bederne laae Porcellansskaar og Glaskugler, og Træerne vare klippede som Kroner eller Pyramider. Jeg lod den staae, som den stod. Bag ved den laae en Eng, der var omgiven med Skov, et ventligt, net Bondehuus stod midt paa den, og en Allee af høie, skyggefulde Lindetræer førte til den. Min Haves unaturlige, kunstlede Anlæg gjorde mig ypperlig Tjenene: naar jeg havde Venner hos mig, saa førte jeg dem først igjennem de labyrinthiske Bouquetter og forbi de glimrende Glaskugler, og var vis paa, at de da havde en desto større Glæde, naar paa engang den skjønne Natur i dens kunstløse Simpelhed laae for deres Øine; hvorimod Folk, der aldrig havde seet en saadan grotesk Have, med Fornøielse betragtede de brogede Porcellainskaar, dvælede ved Glaskuglerne og beundrede de mishandlede Træer."

"Nei, Fætter Jacob lad os gaae forbi alle de store Cirkler, og opspøge en stille Familie, i hvilken der lever en god, blid Pige, maaskee at . . ."

„Han, der staaer hist paa Din Bult: Socrates, førte sine Disciple i Aspasiæ's Selskab, og han, der her sidder hos Dig: Din gamle Fætter Jacob, fører sin Eduard midt ind i Verdensmasseradens larmende Brimmel. Troe mig kjære Dreng, det er en sand Lægedom, at besøge den store Verden, kun maa man have en Recept med sig, og den har jeg sendt Dig i Forveien.“

„Jeg seer, Fætter, I har fuldkomment udfastet den Operationsplan, om hvilken I talte ved Eders sidste Besøg.“

„Fuldkommen Eduard! Hør mig! vi reise til Residenten; Geheimeraad Gardner er min gamle Ven, jeg blev bekjendt med ham paa mine Reiser, og vort Bekjendtskab blev snart til det inderligste Venstabskab, vi gjennemreiste hele Italien sammen. Han er den ædleste, bedste Mand, og har kun gjort een dum Streg i sit hele Liv, og det ovenikjøbet for Alteret, idet han nemlig giftede sig med sin nuværende Kone. Du vil lære at kjende hende, det er en stolt, erobringsslysten Kvinde. Min stakkels Gardner er, for den kjære Huusfreds Skyld, udsjaget

til at gjøre et af de første Huse i Residentsien. Derhen ville vi. Omgangen med dette Hus vil aabne os Udgangen til de fleste Selskaber, og vi ville paa engang vise os paa det store Verdenstheater. O, gode Eduard, lad os spille vor Rolle der saaledes, at vi, naar vi igjen komme bag Coulisserne — Du ved Dit Arbeidsbord, og jeg i min Lænestol — kunne tilbagebringe vore Hoveder saa lyse og vore Hjerter saa glade, som vi medbragte dem, og at vi ikke maa have fordærvet Andet hos os, end i det Høieste — Mæven."

"Men hvorledes mener J, at vort Ophold der kan stemme overeens med vor Reises Hensigt?"

(Fortsættes.)

Grev Zambeccari's mærkværdige Luftreise.

Zambeccari, Jernmanden med det urokkelige Mod, er sandelig saare mærkværdig. Han har lidt Alt, næsten meer, end en Dødelig kan lide: han har i Ordets egentlige Forstand, kjæmpet imod alle Elementer, han ligger i dette Øieblik (da Brevet, hvoraf Dette er uddraget, blev skrevet) lemlæstet og syg, og desuagtet tænker han endnu ikke paa Andet, faler endnu ikke om Andet, end nye, halsbrækkende Forsøg. Hans sidste Luftfart (den 22 August) fortjener vistnok Opmærksomhed i videnskabelig Henseende, men endnu mere, fordi den viser et Menneskes hele Kraft i den størst mulige Fare; ja, man kan næsten paastaa, at i en saadan fortvivlet Stilling befandt sig ingen Dødelig, siden der var Mennesker til. Her meddeles et troe Uddrag af Relationen, som Videnskabs Selskabet i Bologna (de

ivrige Gøforrdere af hiint Experiment) med dets og Luftskipperen Zambeccari's Underskrift har ladet trykke!

Den 21 August, ved Midnatstid, forkyndte tre Kanonskud, at Forsøget skulde begynde. Ballonen blev bragt fra Kirken delle Acque, hvor den var forfærdiget, til den nærliggende Egn. — — Klokken 3 om Morgenen begyndte man at fylde den. Af 16 Tønder, der stode omkring tvende med Vand fyldte Kar, udvikledes Gassen, og steg rensset op i Ballonen. Den chemiske Operations Bestyrelse var betroet de to vakre Brødre Sgarzi, ved deres Duelighed og med de Herrer Tartarini og Frattas Hjælp, gik Alt lykkeligt og hurtigt fra Haanden. Man havde besluttet, ikke at fylde mere end to tredie Dele af Balonen. Allerede efter en Times Forløb begyndte den at hæve sig, Gondolen blev forsynet med behørig Ballast og fastgjort Ballonen.

*) Vor Landsmand Dr. Castberg, der nogle Maaneder efter denne eventyrlige Luftreise kom til Bologna, har ogsaa skrevet en Beretning, i Form af et Brev, angaaende Zambeccaris Ballon.

Klokken 6 kaldte atter tre Kanonskud Tilskuerne ud af Staden. I tykke Hobe strømmede de til Stedet. — Kl. 10¹/₂ besteg Grev Zambeccari og Dr. Andreoli Gondolen. Først gjorde de nogle mærkværdige Forsøg. — — Kl. 10—50 Min. skete Opstigningen med 8 Viinaandsflammer. Tordenen af 6 Kanoner fra St. Michaels Bjerget modtog de kjække Skippere i Luftens Regioner. Opstigningen skete saa afmaalt og langsomt, at man ganske tydelig blev vaer, hvorledes den ved Kanonskuddene rystede Luft bragte Gondolen til at vakle. Faa adspredte Skyer trak over Himlen; Luften var stille, Vinden meget svag, foranderlig i de forskjellige Høider, dog foranderligst nede paa Jorden. Da denne Omstændighed hindrede Ballonen i at fjerne sig langt fra Bologna, saa blev den næsten stedse i Tilskuernes Synskreds. Fra Toppen af alle Høie og fra Taarnene fulgte Øiet den til dens Neddalen. Verticalbevægelsen var temmelig eensformig og stedse afmaalt ved Luftskippernes Kunst; den horizontale Bevægelse viste sig forskjellig, eftersom Ballonen

gjennemskar andre Luftstrømme, i Begyndelsen gik den imod Syden, derpaa imod Vesten og endelig imod Norden, og i denne Retning fjernede den sig fra Bologna. De Reisende manoevrerede flittigt og gjorde følgende Bemærkninger:

1. Den nye Opfindelse, at forandre Ballonens Temperatur efter Behag, opfyldte aldeles deres Forventning. Med en eneste Flamme mere, fremskyndte de øieblikkelig Opstigningen, eller forsinkede den, naar de atter slukte den. Holdt de Flammerne brændende i et bestemt Antal, saa holdt ogsaa Bolden sig i lige Høide; men tillukkede de blot en eneste Klap, saa begyndte den at synke.

2. Ved at udslukke Flammerne var Virkningen ikke saa hurtig, som naar de bleve tændte; der henløb nogle Minutter, førend Bolden ophørte at stige, og viste sig tilbøielig til lidt efter lidt at synke.

3. Noget Besynderligt iagttog de Reisende et Par Gange. Naar nemlig Bolden var ligesom staaende eller rolig, begyndte den nogle Gange af sig sely at hæve sig

stødviiis, uden at Ilden virkede derved, denne lille Anomalie tilskrev Zambeccari den dem omgivende Atmosphæres forskjellige Temperatur, der formodentlig bevirkedes ved Solstraalerne, eller disses Reflecteren i Skyerne.

4. Denne lille Undtagelse fra regnet. blev det Luftskipperne ganske let, at lede Verticalbevægelsen, at stige, dale eller forblive i en vis Høide, efter Godtbefindende. Et saadant Forsøg gjorde de i alle Tilskuernes Paasyn, idet de sank ned over Ronzano fra en stor Høide til 500 Fod fra Jorden, og derpaa atter steg til den forrige Høide.

5. Paa hele Reisen stemmede den ved Barometerstanden bestemte Høide aldeles overeens med den Angivelse, hvilken man erholdt ved den af Zambeccari saakaldte anemometriske Vægtstang. Den laveste Barometerstand var 20 pariser Tom., følgelig hævede Ballonen sig ikke høiere end til 6998 bologneser Fod. Thermometrets laveste Stand var 9 Grad Reaumur.

6. Ballonen gjennemskar engang en ikke meget tyk Sky, der pludselig opløste sig. Hverken da man nærmede sig Skyen eller ved Berøringen, viste sig mærkelige Tegn til Electricitet. Formodentlig adskilte Skyen sig allerede ved den blotte Tilnærmelse, formedelst Luftboldens Tryk, der virkede paa den, idetmindste sporede de Reisende ikke den ringeste Fugtighed, da de fore igjennem den. —

Kl. 1 om Eftermiddagen svævede Bolden over Capo d'Argine, en Poststation paa Veien til Ferrara, 6 Mile fra Bologna. En Luftstrøm drev den til Nordvest. De Reisende havde i Begyndelsen Intet derimod, men deels var Vinden for svag, til at foretage sig en længere Fart, deels vare tvende Menneskers Kræfter næppe tilstrækkelige, til at regjere Bolden og tillige at anstille de fornødne Iagttagelser. At dæmpe eller forstærke Ilden i Lamperne, eftersom Omstændighederne udfordrede det, at passe paa Barometret, Thermometret samt Magnetnaalen; ved enhver Bevægelse Ballonen gjorde, at undersøge dens Stilling: dette

var for overdrevent Arbeide og Sorger, den mindste Feiltagelse kunde bringe Fare. Zambeccari besluttede derfor, at stige ned, og ved denne Operation lystrede Bolden atter til Alles Forundring, sin Styrers Villie. Tusinde Tilskuere vare Vidne dertil, og, paa Videnskabs-Selskabets Ansøgning, har Departemental-Politiet optaget en Protocol derover.

Da Ballonen nærmede sig Jorden, svævede den over en moradsig Eng, der forekom Luftskipperne at være et altfor vaadt Landingsted. Øieblikkeligen antændte de tvende Flammer, steg atter, fløi bort over Posthuset, og da de, omtrent 200 Skridt derfra, bleve en Mark vaer, hvor der ikke var nogen Hindring at betrygte, saa lod de Ballonen dale. Allerede blev Ankeret, der hang ved et 74 Fod langt Toug, udkastet og det greb temmelig fast om en Almegreen. Folk løb jublende til og modtog de ankomne Luftreisende med Flinteskud. Men Skibbrudet ventede dem i Havnen.

Ballonen sank ned i en skjæv Retning idet den deels lystrede Tyngdens Love,

deels Vindens Indtryk. Næppe havde Ankeret fat i Almegrenen, førend Snoren blev slap og Gondolen fik et Stød, der hældede Bolden saa meget paa en Side, at den brændende Spiritus løb over. Flammen udbredte sig strax til Galleriet, der ulykkeligviis endnu var ganske vaadt af den spildte Viinaand. Omspændt af Ilden og forvirret ved den pludselige Fare, havde de Reisende ikke tilstrækkelig Aandsnærværelse til øieblikkeligen at forøge Stigekraften saa meget som det var nødvendigt for at holde Ballonen tilbage fra at synke. Den faldt med sin hele Vægt til Jorden, og dette nye, hæftige Stød forårsagede en gjentagen Oversvømmelse af Viinaanden, hvorved Flammen greb mere om sig. Til al Ulykke naaede den en Flaske, i hvilken der endnu befandt sig omtrent 30 P., hvilke pludseligt tændte sig med et stærkt Knald. Den betydelige Formindskelse i Vægten forårsagede at Maskinen hævede sig igjen med megen Voldsomhed, imidlertid holdt Ankeret dem endnu. Fald, Stød og Tilbageprellen vare et Øiebliks Verk. Den uredte Snor truede med

at sønderbryde Roret. De af Ild omgivne Luftskippere raabte, man skulde trække i Snoren. Deres Klæder brændte, deres Redskaber, Nettet, Galleriets Baand, Alt stod i lys Lue. Der var ikke lang Tid til at overlægge. Zambeccari hældte sig en Flaske Vand over Hovedet, og det lykkedes ham idetmindste at dæmpe den ham omgivende Ild. Andreoli derimod, for hurtig at redde sig, gled ned af Ankertouget, men Hastværk og Rystelsen var Skyld i at han slap Snoren; han stødte sig hæftig imod Masten, og faldt derfra meget ublidt til Jorden.

Da Ballonen paa denne Maade havde tabt saa betydeligt Vægt, stræbte den saa voldsomt iveiret, at ingen Kraft var istand til at holde den. Et Par Mennesker, der havde klamret sig fast til Snoren, og vare blevne skrækkede ved Andreolis Fald, kunne ikke modstaa Tougets heftige Stramning og bleve kastede tilbage. I samme Øieblik hævede Ballonen sig med overordentlig Hurtighed; Galleriets, ved Stødet foraarsagede Vaklen varede endnu meget længe, man kunde tydeligen bemærke den, og den fore-

kom Tilskuerne at være et meget ilde Forvarsel. Saalænge man var istand til at følge Zambeccari med Øinene, saae man ham ifærd med at stryge Ilden af Klæderne, og at slukke eller udkaste alt Brændende, der omgav ham, saa godt det lod sig gjøre. Men snart tabte man Bolden ganske af Øie, den steg til en skækkelig Høide, og blev drevnen nordvestlig. Denne hele Catastrophe var 3 Minutters Værk.

Imidlertid tabte Zambeccari dog ikke Modet. Vel svævede han i en saa uhyre Høide, at han, efter sit Udtryk, endnu kun saae Skyerne under sig som en Afgrund, (Barometret var slaaet istykker, saa at han ikke kunde bestemme sin Høide med nogen Nøiagtighed), og han fornåm paa sine ilde tilredte Hænder en bidende Kulde; dog beroligede det ham noget, at see Ballonen, selv i denne Høide, endnu at være slap paa dens nederste Deel og fuld af Folder, saa at han idetmindste ikke behøvede at frygte for, at den skulle falde sammen og styrte ned med ham. Imedens han saaledes svævede i denne Svimmelhøide imellem Frygt

og Haab, greb en Luftstrøm ham og førte ham hurtig ud over det adriatiske Hav. — Kl. 2 om Eftermiddagen blev men ham vaer fra nogle Egne, men i den store Frastand kunde man ikke kjende, hvad det var for en Gjenstand, man saae; man holdt det meget mere for et særdeles Luftsyn, og hine Egnes Beboere bleve bange. Lidt efter lidt dalede Ballonen ned imod Søen, omtrent 25 italienske Mile fra Kysterne. Endeel af Galleriet sank i Vandet, han selv stod deri til halvt op paa Livet, haabede dog at naae Strandbredden, eller at møde et Fartøi, der kunde tage ham op. Angstfuld lod han Blikket svæve omkring; men ak, Intet blev han vaer, uden Himmel og Hav.

Han tabte dog ikke Modet; langt meente han, kunde han ikke være fjernet fra Kysten, Vinden, der paa Søen blæste i modsat Retning af den han havde oppe i Luften ville vel snart føre ham til Landet. Men da han længe havde ventet forgjæves, og ikke saae nogen Kyst ved Horizonen, ville han idetmindste sikre sig imod Udmattelse eller Søvn ved at holde sig fast i et Toug

og trak derfor Ankeret efter sig, der hang i Vandet tilvenstre. Men hvor stor var hans Forundring, da han bemærkede at Ankeret havde bit sig fast i Grunden, og følgelig hindrede Bolden i at rykke videre frem. Han indsaae øieblikkeligen Nødvendigheden af at kappe Touget, men hvorledes? og hvormed? han havde intet Instrument dertil, han havde ikke engang Hænder til Arbeidet; den høire var stivfrossen, den venstre var lemlæstet. Nøden gjorde ham opfindsom. Han knak Glasset af en Kikkert, han havde hos sig, tog det største Stykke imellem Tænderne og begyndte at overfile Snoren, der var snoet af Silke, da den var gjennemblødt gav den lettere efter og saaledes lykkedes det ham omsider at gjøre sit Skib flot. Med gunstig Vind og godt Haab drev han nn imod de italienske Kyster, og han hjalp til, saameget han kunde ved at roe med Armene i Vandet.

Han var vel saaledes fremrykket 15 Mile, da han mødte 7 Fiskerbaade, der vare udløbne fra Magnavaoca, da de første fire saa denne besynderlige Maskine paa Vandet

greb en panisk Skræk Fiskerne. saa at de hurtig vendte om. Lykkeligviis vare de tre sidste mindre frygtsomme. De nærmede sig imidlertid dog meget langsomt og forsigtigt, men da de kunne skjælnes Gjenstanden tydeligere, heisede en af samme sine Seil og kom hastig nærmere. Antonio Malta fra Chioggia, var Navnet paa Baadens Herre, ham var det, der havde den Fortjeneste at redde den Forulykkede. Det var ogsaa den høieste Tid, allerede i 4 Timer havde Zambeccari staaet i Vand, Gondolen sænkede sig stedse dybere, og Vandet gik ham i egentlig Forstand til Halsen. Fiskerne ydede ham Bistand, og selv hans Redning var ikke blot forbunden med Møie, men ogsaa med Fare. Forgjæves prøvde de at holde Ballonen, der, saasnart den blev lettet, igjen hævede sig med stor Heflighed, først tog sin Cours imod Comachino derpaa til Levanten, imod Tyrkiet og forsvandt.

Man tænke sig imidlertid den bange Sorg, der herskede i Bologna for hans Skjæbne men man kan ogsaa vanskelig forestille sig den overvættets Jubel. med hvilken han blev

modtagen. Det var en Triumph for ham, for Videnskaberne og for hans Fædreland! Destoværrer blev Glæden meget formindsket ved hans betænkelige Sundhedstilstand. Man frygtede han vilde miste hele den høire Haand, imidlertid slap han dog med Tabet af to Fingre; og man smigrer sig nu med, at denne frygtelige Begivenhed dog næsten har gjort Haabet, om at kunne styre Luftballonen efter Behag, til Vished.

Senere samledes ved Subscription i adskillige italienske Steder aarlige Bidrag til Grev Zambecaris fremtidige aeronautiske Foretagende.

Edwards Omvendelse til Gæstestanden
og Vandring paa Frierfødder med sin
Fætter Jacob.

(Efter August Mahlmann.)

(Sluttet.)

„Du vil faa en Mængde Piger at see, Edvard, betragt dem nøie! Lær at dømme Dvin-
derne! Den fine Tact og den sande Følelse her-
til er fornøden, giver kun Omgangen med den
store Verden. Al Menneſtekundskab, der er lært
af Bøger, er Marerie. Jeg seer gjerne overalt
med klare Dine, og søger at tydeliggjøre mig
mine Følelser; men i Menneſtekundskab ſtatuere
jeg en hellig Mysticisme.“

„Nu velan, ſaa før mig da igjennem Eders
Haves labyrinthiſke Gange; men lov mig da,
atter at bringe mig tilbage til Naturen!“

Fra Fætter Jacob erholdt jeg idag følgende
Billet:

„Du boer fordømt langt borte, Eduard! og man kan ikke regne en ærlig Mand, — der iovermorgen reiser til Residentsen, og altsaa endnu har saa mange Smaating at besørge i sit lille Huusvæsen, — det til Last, at han ikke løber til den yderste Ende af Forstaden, for at vække en Regjeringsraad af sin Bog- og Actspvn. — Det er ærgerligt, at Salzmann i sit Glendighedsregister har forglemt Modens Glendighed, der nu mægtig kvæler Din Fætter Jacob. Der har jeg nu idag mønstret hele mit Emballagesorraad, jeg mener: min Gardrobe, og gjort den sørgelige Opdagelse, at det er ikke nok, naar det indre Menneske ved den gamle og nye Verdens Viise har faaet sit Tilsknit, men der maa ogsaa komme en ærlig Skræddermester til, som ligeledes kan tilstudse det Udre efter den nyeste Tids Mand. — Din Reisevogn kunne vi ikke bruge. Jeg tager min. Vor Caravane har formeret sig med endnu een Person. Liddy, min Broders ældste Datter, reiser med os. Hun er for kort Tid siden kommen tilbage til sine Forældre i Liebstadt fra Freudorf, hvor den brave Pastor Winter har opdroget hende. Pigen er 19 Aar gammel, og maa nu ogsaa titte lidt

ind i Verdens Perspektivkasse; det er mig kjært, at hun kan gjøre det i mit Selskab. Desforuden kan hun gjøre os god Tjeneste, Eduard; vi bære os ad som Fuglescængerer, der udstille Loffefugle, for at de Andre kunne nærme sig. Lev vel! Liddy hilser Dig, skjøndt Dig ubekjendt, Vær seilesærdig iovermorgen Kl. 4!" ---

Denne Ledjagerste kom mig meget ubeleiligt. Vel kjender jeg ikke Bigen, men hun vil dog sikkerligen paalægge os Tvang i vore Samtaler, vi maa blot tale i qvindelige Niim, og jeg elsker de mandliges Kraft og Fylde.

Den slog 5, da vi kjørte ud af Forstaden. Langsomt talte jeg Klokkens Slag. En Mængde Tanker og Grindringer fløi forbi mig; Følelser der forlængst vare neddysjede, tonede atter i mit Hjerte, en alvorlig, høitidelig Stemning havde bemægtiget sig min Sjæl. Fætter Jacob sad taus og estertænksum ved Siden af mig, og de elskede Hjertes, fra hvilke han havde løsrevet sig, stode for hans Sjæl. Ligeoverfor mig sad Liddy. Solen stod purpurrod i Østen, dens formindskede Billede hang i enhver Dugdraabe, og dens Straaler zittrede paa Liddy's Kinder. Mit Blik hvilte paa den stille Piges

Hjønne Skikkelse. Du gode, englerene Skabning — tænkte jeg — det er ikke blot Morgen omkring Dig, men ogsaa i Dig; Livets Sol staaer endnu gylden og herlig for Din Sjæl; søde Haab og salige Forventninger tilsmile Dig, og tusinde glade Følelser i Dit Hjerter imødesynge Dig de kommende Dage; ah, Du Gode! Grin- dringen om Din skjønne Morgen ledsage Dig hele Dagen, og smile endnu om Aftenen, og Dit Hjertes Melodie ophøre ikke at lyde, førend Du indflumrer!

Vi vare kjørte op ad et Bjerg. En munter frugtbar Dal laae under os, i nogen Fraastand kunde man see Liebstadts Kirkeetaarn. — „Fætter hist ligger vor Kirke,“ sagde Liddy. — Jacob vaagnede af sine Drømme og saae ud af Vinduet. — „Ja, ja,“ sagde han, „Din Fader har vistnok allerede tænkt paa os idag og ønsket os en lykkelig Reise.“ — Liddys Dine vare vaade.

„Vi ville Alle blive ret glade idag,“ sagde Fætter Jacob, „fordi vi have været saa stille om Morgenens. Det vil gaae os som Børn, af hvilke de altid blive de muntreste og aandrigeste Mennesker, der lege stille for sig selv. Vel kan jeg ikke begribe Sammenhængen, men nok er

det, at det forholder sig saaledes, at jeg har bemærket hos mig selv, at jeg da har det glædeste Humeur, naar de alvorligste og største Tanker have gennemkrydset min Sjæl. Jeg var netop ifærd med at opføre nogle Scener af mit Liv paa mit Privattheater, og min Sjæl maatte flyve bort fra Rom (hvor jeg just vandrede omkring med Gardner) for her at tage Liebstadts Kirketårn i Diesyn. — Liddy — vedblev han, og tog Pigens Haand — syng mig den den smukke Sang, ved hvilken alle mine gamle Erindringer træde frem i ny Glæde!“

Dg Liddy sang:

„Kennst Du das Land, wo die Citronen blühn?“ 2c.

Min Fætter Jacob vuggede sig i sine Drømme om Italien, men igjennem min Sjæl bævede denne himmelske Sangs høiere Betydning, jeg tænkte paa det Land, hvor skønnere Frugter modnes, hvor Fortjenesten finder sine Laurbær, „Ak jo, ak ja!“ raabte mit hele Hjerte, „didhen, didhen, lad mig flye med Dig, o elskte Ven!“ — Liddy sang med Følelse, enhver af hendes Toner syntes at fremgaae af en ædel Sjæl. — Ved Stedet:

„Und Marmorbilder stehn und sehn mich an —“

forekom det mig, som om jeg allerede var midt inde i den store Verden; og jeg gyste for de Menneskefigurer, i hvis Bryst Besta's hellige Jld aldrig har luet, og som stirre paa ethvert høiere Menneske, som paa et Naturspil.

„O Goethe!“ udbrød jeg, da den sidste Lyd af Liddy's Stemme hændte, „Din Lands Bøiger have ofte draget mig op i de høiere Regioner, hvor Du er hjemlig! Du Bøisen fra en ophøiet Verden, hvorfor er Du saa ofte et Menneske fra denne Jord?“ —

Saaledes henvandt Morgenens. Fætter Jacobs Lune gjorde os glade og muntre. Mennesket er som dets Skygge, om Morgen og Aften er det stort, og den øvrige Tid — lidet.

Jeg følte en forunderlig Beklemthed, da jeg kjørte ind igjennem Stadens Port, og nu en Mængde Mennesker, hvis Gjøren og Læden var mig ganske ubekjendt, trængte sig omkring mig paa Gaden. Vi steg af i Gæstgivergaarden og Fætter Jacob ledte til sin Ben. Jeg blev alene hjemme med Liddy. Det var første Gang i mit Liv, at jeg saaledes var alene med en

imul og elskværdig Pige; Liddy var vel ogsaa første Gang ganske alene med en ung Mand, thi vi vare Begge stumme, og saac kun nu og da hemmeligen til hinanden, som om vi vare bange for hinanden. Endelig traadte jeg til Vinduet og sagde til Liddy: — „See dog engang Menneſtevrimslen dernede, hvorledes Alt trykker og trænger sig, hvorledes Fattige og Rige broget ere blandede imellem hverandre.“ — „Af,“ gjenmælede Liddy, „jeg ſeet ikke gjerne Sligt, ſkjøndt jeg ikke veed, hvorfor, men jeg bliver ængſtelig tilmode derved, de Menneſker, der ere ſaa nær ved hverandre, synes dog alle at være ſaa fremmede. Jeg troer, at jeg aldrig vilde føle mig ret hjemme i en ſaa ſtor Stad, fordi der er for mange Menneſker, til at man kan tage Deel i Alt.“ — „Ja, viſt nok,“ vedblev jeg, „ſkulde gjensidig Deeltagelse og Underſtøttelse være Hovedhenſigten, hvorfor Menneſkene bygge ſaa nær ved hverandre, men i ſtore Stæder er det gjensidig Trang til Andres Hjælp. Liddy talte nu meget om Landlivet, om den lykkelige Indſkrænkning og den ſimple Levemaade hos ſande tilfredſe Menneſker, og enhver Dtring var en reen, ſtille Sjæls fromme Udgydelse.

Jeg var lutter Dre, det var mig, som om hver Ord var taget ud af mit Hjerte. Den uforflarlige Skillevej, der indtil nu havde været imellem Liddy og mig, faldt pludseligt bort; vi bleve ret fortrolige, og hendes Haand laae i min, da Fætter Jacob traadte ind.

„Ret saa, Børn!“ udbrød han: „Haand i Haand, dersom alle gode Mennesker stode saaledes, saa skulde de Slette ikke saa let vove at byde dem Trods. Min Gardner — vedblev han — er endnu den Gamle, han har optaget mig vel og hjertelig, men hos Fru Gemalinden har jeg afgivet Kaart for Eder og mig. I see at jeg kan slikke mig i Verden. Kaartene gribe stedse mere om sig, det er ikke nok, at de allerede i lang Tid have udgjort den selskabelige Underholdning, nu beviser man ogsaa ved dem sit Venstab og sin Hviagtelse. Folk af Tone have slet ingen Plads mere, til at byde en ærlig Mand, hvem de skatte og elske, og som er deres Ven, til sig; thi deres Værelser ere altfor fulde af saadanne Folk, som afgive Kaart. Jeg maa tilstaae, dette nye Slags Liggerbreve behager mig særdeles!“ — —

Omtrent en Time efter Fætters Tilbagekomst, bragte en Tjener hos Fru Geheimeraadinden en Indbydelse til Thee og Aftensmad for idag. Indbydelsen var affattet i det franske Sprog midt i Kjernen af Laudet; men Jacob sagde: „Min Eduard, det er et skjont Træk, at Folk af Verden ikke indbyde i Modersproget til deres Sammenkomster, man kunde jo ellers tænke det var indenlandske Selskaber. Bemærk fremdeles med Beundring Beskedenheden: man indbyder ikke til Andet, end til Spise og Drikke. Forudsætter Dette ikke, at Menneskene selv søle at der er ikke Andet og Bedre at foretage sig hos dem?“

Klokken var over 6, da vi stige op ad Trapperne til Fru Geheimeraadindens Visitærelse. Saameget jeg endogsaa tog min indre Bevidsthed til Hjælp, kunde jeg dog ikke ganske undertrykke den Hjerteklappen, der oversaldt mig. Nu aabnedes Døren, og vi traadte ind. Damernes glimrende Cirkel reiste sig, Værtinden kom os imøde og modtog os med henrivende Artighed. Hun havde en smuk Figur, over hendes hele Væsen var udbredt Gratie og Elskværdighed. Lidt maatte tage Plads iblandt Damerne

Alle satte sig, og jeg saae mig rangeret iblandt de elegante unge Herrer, der stode bag Damernes Stole, og vare ligesaa veltalende med Blikke, som med Ord. Jeg følte mig at være i en ganske fremmed Verden. Man var formeget sysselsat med Damerne, til at man skulde have indladt sig i Samtale med mig, og saa gjerne jeg endog vilde tale til en Dame, saa forekom det mig dog, som jeg slet ikke kunde det Sprog, der taltes her. Selv til tause Bemærkninger, med hvilke Fætter Jacob diventerede sig, havde jeg ikke Frihed nok, thi jeg gav ikke Agt paa Noget, uden paa mig selv, og Dette forøgede med hvert Dieblif min Forlegenhed, især da jeg saae, med hvilken Tillid Andre traadte ind i Selskabet, og med hvilken frie Adgang de opførte sig i Samme. Fætter Jacob gik nu til Geheimeraadens Bærelse, og jeg traadte hen til den eneste bekjendte Sjæl i Bærelset — til Liddy. Netop vilde jeg tale til hende, da Bærtinden gjorde en vittig Bemærkning over min Attachment for min skønne Reiseselskaberste (saaledes udtrykte hun sig); nu havde jeg havt en ypperlig Leilighed til, ved et passende Svar at vise, at jeg heller ikke var saa fattig paa

Mand, ogsaa vidste jeg et Minut derefter, hvad jeg skulde have sagt; men i Diebliffet selv kvalte den blussende Rødme, der brændte paa mit Ansigt, ethvert Svar, og da jeg saae paa Liddy, saa var hun ogsaa rødere end ellers. Jeg følte at jeg spillede en slet Figur, og netop denne Følelse gjorde, at jeg stedse spillede en slettere. Geheimeraadens Indtrædelse var for mig en Engels Tikhneladen, med Hjertelighed ilede han imod mig, og tog mig da med sig paa sit Værelse. Gud være lovet, her aandede jeg atter frit! Jeg blev alene med ham og Jacob, indtil vi bleve kaldte til Taffels. Min Plads var imellem to smukke Piger, og jeg troer, jeg vilde have talt meget med dem, dersom ikke enhver af Dem havde havt paa den anden Side en Nabo, med hvem, de synes at være mere fortrolig, end jeg ønskede. Biinen gav mig, om end ikke Mod til at tale meget, dog Frihed og Skarpsind til at bemærke meget. De fleste Samtaler dreiede sig om Dagens Smaaligheder, og saa noie jeg end gav Agt, saa hørte jeg dog ikke et eneste Ord, der kunde lade sig sige andetsteds, end ved et Aftensmaaltid. — Kloffen 11 førte vi hjem.

„Eduard,“ sagde Fætter Jacob i Bognen, „Du har Sager nok i Hovedet, men kun faa Ord, og slet ingen Phraser for Hverdagslivet, det gaaer Dig som de rige Folk, der ikke kunne give Tiggerne Almisse, fordi de ikke have Smaa-penge hos sig.

„J kan have Ret, Fætter,“ svarede jeg; „men skal da altid Verdens Gang være vor Fører? Skulle vi blive smaa, naar det staaer til os, at blive store? Hvilke Caricaturer har jeg dog lært at kjende idag! Det er sandt, Eders Piger klæde sig græsk, men de have heller ikke Andet tilfælles med Grækerne, end deres Dragt og deres Usædelighed; Det, hvad der gjør de græske Piger til Grækerinder, mangler disse Skabninger ganske! Og hvilke Koner kunne de vel blive? De, der aldrig følte, hvad det er at agte Manden, at ære den mandlige Aand! De, der blot lege og spøge med elendige Halvmynd og kalde dette Gjæfferie: Kjærlighed!“

„Din Dom er for raak, Eduard, mangen god Pige staaer midt i disse Girkler, og føler sit Livs Tvang og Tomhed ligesaa meget, og maa skee endnu i høiere Grad, end Du!“

„Fætter! paa et Sted, hvor Pesten raser, gives der ogsaa Mange, der ikke ere smittede, men vilde I vel vove, at lade Noget fra dette Sted komme til Eder? Ved I med Visshed, at Stoffet til denne frygtelige Sygdom ikke ligger skjult i dem? Kan I nævne mig en Eneste i det hele Selskab, der ikke fandt Smag i dets Smagløshed? Fætter,“ vedblev jeg i min Hefstighed, og forglemte aldeles, at Liddy sad ved Siden af mig, — „jeg vil have en alvorlig Kone, hun skal være min Elskede, min Veninde min Trøsterinde, og disse letsindige Verdensskabninger forstaae ikke engang Betydningen af dette hellige Ord!“

Store Mennesker drage os op til sig, men smaa Mennesker trække os ned med sig. Verden handler med os, som Metaphysikeren med vore Følelser, han sønderslemmer og udstykker dem i usyulige Traade, og enhver røver os vor Enhed og Selvstændighed. I otte Dage har jeg uophørlig drevet omkring i Selskaber af den gode Tone, og jeg føler, Tonen har forandret min sædvanlige Tone: jeg er ikke meer disse Mennesker saa ulig, som i Begyndelsen. Glæde føler jeg vel ikke endnu i deres Kredse, men

dog heller ingen Ubehagelighed. Mit Hjerte vilde blive tomt, og min Aand liden, dersom ikke en Engel stod ved min Side og bevarede Uskyldigheden og Bærdigheden usforandret. O Liddy, hvor meget takker jeg ikke Tilfældet, der førte mig i Dit Selskab! Med hver Dag, med hver Time faaer jeg Dig kjærere! Du ligner Raphaels Madonna: Intet blændende Colorit drager den flygige Beskuers Die til sig; men for den opmærksomme Jagttager fremtræder med hvert Dieblitz længere Betragtning en ny Skjønhed, en ny Storhed, indtil Fuldendthed i høieste Simpeltet staaer for hans Blik.

Intet er mig uudstaaeligere end denne Legen med Følelser, som jeg næsten finder overalt, især iblandt det qvindelige Kjønn i den store Verden. Den nedværger det Edleste hos Mennesket til en jammerlig Nervekildren, og anvender det, der skulde anvise dem Stang i Aandeverdenen, til Coquetterie i Legemverdenen.

Uforgears vare vi paa Comedie. Man gav Schillers „Cabale og Kjærlighed.“ I vor Bøge befandt sig adskillige Fruentimmere af Stand, og i Mellemacterne kom endeel unge Herrer op til os fra Parquettet. Saa meget

ogsaa de stakkels Piger bleve angrebne af Sørge-
spillet, og saa hyppigen deres Taarer randt un-
der Forestillingen, saa vare de dog atter under-
holdende og lystige, naar Dækket faldt, ja hørte
endog med Fornøielse paa de Smigrerier, de
unge Herrer fremsagde over deres følsomme
Hjerte. Kan man ikke kalde det, at lege med
Følelser? Eller meget mere, ingen at have?
Hvor ganske anderledes var ikke Liddy! Uden
at græde, følte hun dybere end de Andre, ved
de rystende Scener, hvoraf Stykket har saa mange
hendes Haand skjælvede i min. Hun var hele
Aftenen meget alvorlig, og da vi vare alene,
spurgte hun mig: „Skulde der virkelig gives en
saa grusom Skjæbne, der kunde bringe et Men-
neske til at dræbe sig selv og et Bæsen, han
elskede over Al?“ — „Jeg troer,“ svarede jeg,
„at sjelden andre, end høist excentriske Menne-
sker, kunde komme i en saadan Stilling, og ville
gribe til slige Midler, men dog, Liddy, kan man
tænke sig Sammenlænkninger af Omstændigheder,
hvorved selv en ædel Sjæl finder, at Livet er
en Byrde, og hvor Tanken om at kaste denne
Byrde fra sig, uimodstaaelig modnes til Be-
slutning.“

„Uimodstaaelig?“ sagde hun: „o nei! jeg føler, at jeg selv i den haardeste, bittreste Nød og Gjenwordighed modigen vilde modstaae en saadan Beslutuing.“

„Og Hvad, Liddy, Hvad vilde opretholde Dem, naar Alt forlod Dem?“

„Tillid til Gud,“ sagde hun blidt, „Synet af den stjernebesaaede Himmel, Haabet om en Verden hinsides Graven!“

Nært og tans trykkede jeg hendes Haand til min Mund, og traadte for at skjule mine Følelser, til det aabne Vindue, men da jeg skuede ud i den rolige Nat, da den kjølende Luft omvistede mig, og Guds venlige Stjerner glimrede høit over mit Hoved, da blev min Kjærlighed til Liddy: Andagt, og min Andagt: en høiere Kjærlighed!

Det er langt ud paa Natten, Alt om mig sover, men hvorledes kunde jeg sove? Sønnen besøger ligesaa lidt den Glædedrukne, som den Ulykkelige. — Udbredte jeg ikke længe forgjæves mine Arme efter et Bæsen, der forstod mig? Stod jeg ikke der med et glødende Hjerte, fuldt af uendelig Kjærlighed, i en kold, død Gensomhed? Græd jeg ikke for Dig, Du ushyllige Fader,

og bønfaaldt Dig om en elskende Sjæl? — O!
 Du har gjort mig meget lykkelig, meget salig!
 — Jeg kan kun takke og græde! . . .

Jeg maatte afbryde, min Sindsbevægelse
 var for stor — jeg bar mit glædebærende Hjerte
 frem for den stille Nat og for Gud, og det ud-
 gjød sig i Taarer. — Roligere kan jeg nu ind-
 føre Fortællingen om denne Dag i min Dagbog.

Hofraad Kother havde indbudt os til sit
 Landsted, der ligger en Miil fra Staden, tæt
 ved Rhinen, i den herligste Egn. Henimod
 Middag kjørte vi derud og traf et talrigt Sel-
 skab. Allerede i den Tone, der hersker i det
 Kotheriske Huus, hjerteligere og mere utvungen
 end i de fleste øvrige Selskaber, og her paa
 Landet var aldeles alt Kjøbstadsvæsen fjernet.
 Hofraaden og hans fortræffelige Kone kappedes
 om at udbringe Glæde og Munterhed omkring
 sig, og at gjøre dette skjønne Sted, der allerede
 ved sin Beliggenhed er et Paradis ved selskabelig
 Underholdning endnu behageligere. — Spaa og
 Lunc krydrede Middagsmaaltidet, og efter Bordet
 deelte Selskabet sig i adskillige Partier og spad-
 serede i den smukke engelske Have, eller paa
 Bjergene, eller spøgede paa Engen, der laae

ved Huset. Jeg valgte det Første, og gik med Geheimeraad Gardner og Fætter Jacob i Haven, og derefter paa Bjergene, der begrændse Rhinens Strandbred. Lidty spadserede med Hofraadinden.

„Nu, gamle Ven,“ sagde Jacob til Gardner, „siden en Tid af 27 Aar ere vi ikke saaledes gaaede Haand i Haand med hinanden. Dengang, kjære Broder, vare vore Been endnu lettere, da vi gjennemvandrede Italien!“

„Og vore Hjerter endnu gladere,“ tilspøiede Gardner sukende.

„Na nei, Hr. Broder, der gamle Jacob har endnu stedse et ligesaa muntert Hjerte, som dengang, da han drak Broderskab med Dig ved Petrarkas Kilde. Kun Venene, Venene! de ere bleorne noget stive ved den lange Livsvandring Det er stedse gaaet Bjerg op og Bjerg ned. Men hvad skader det? Lad kun Skallen blive gammel og visne, naar kun Kjernen vedbliver at være frisk og ung.“

„Lykkelige Menneske! naar jeg hører Dig tale saaledes, føler jeg dobbelt, hvad jeg har tabt. Jacob, naar jeg tænker paa den glødende Yndling, der med Dig sværmede om paa Napoleons Enge, og nu betragter den kolde, dyb-

findige Mand, der staaer ved Siden af Dig, saa forekommer det mig som en Drøm, at jeg var hiin Ungling og er denne Mand, at, jeg var vel endnu ligesaa munter og glad, som Du, dersom ikke Lid og Skjæbne havde stækket Vingerne paa min Kraft!"

"Jeg mener, Broder, vi ere Nare, at vi taalmodigen lade Skjæbnen beherske os; saalænge, der endnu er Kraft i os, kan Skjæbnen aldrig spille Herre over os. Troe mig! et kraftigt Menneſke bærer en saa stor Verden i sig, at den ydre imod denne stedse maa forblive lille, og jeg er overbevist om, at dersom vi fra et andet Liv see tilbage paa vor Reise igjennem Jordlivet, saa ville vi see ligesaa meget over vore nærværende Lidelser, som det nu forekommer os latterligt, at vi som Børn kunde græde over en Dukke, den vor Moder negtede os."*)

*) Denne Sætning kan jeg ikke ubetinget understreive. Det, hvad der her var os helligt og dyrebart; Det, hvorfor vi her leed og stred, som kostede os bittere Taarer og kummerfulde Nætter, — kunne vi ikke hiſſet betragte som Dukker og Legetøj, om

„Stulle vi kunne lee over alle vore nærværende Lidelser?“

„Over alle, der udspringe af ydre Forhold.“

„Ogsaa over de, der nedstamme fra et ulykkeligt Ægteskab?“

„Vor Tidsalder, kjære Gardner, har en Mængde Sygdomme, physiske og moralske, til hvilke vore Forsædte kun kjendte lidet eller intet; iblandt det sidste hører jeg ogsaa det Onde, der opstaaer af ulykkelige Ægteskaber, der nu blive mere og mere almindelige. Men, ere vi da ikke selv Skyld deri? Kan jeg finde de Taarer retfærdig udgydte, som et Menneske sælder over et Onde, han egenfindig selv paadrog sig? Ligne de ikke ogsaa Barnets Taarer, der rinde, naar

det end ikke havde Værd i Verdens Dine, og kun Realitet i vor Smerte. — Körner synger derfor :

— „Was ich so treu im Herzen trage,
 Daß muß ja doch dort ewig mit mir leben!
 Und was ich hier als Heiligthum erkannte,
 Wofür ich rasch und jugendlich entbrannte,
 Ob ich's nun Freiheit, ob ich's Liebenannte!
 Als lichten Seraph seh ich's vor mir stehen —“ 2c.

Overs. Anmerk.

det brænder sig paa den Jld, for hvilken man ofte nok har advaret det? O Broder, dersom vi kun altid havde elsket Det, hvad der er elst-værdigt: Uskyld, Naturlighed og Sædelighed, sandelig, denne moralske Pest var aldrig kommen i Verden!"

"Af, Du har Ret, gamle Ven! Hvad traf mig til hende? Hendes skjønne Skabning, hendes Vid, hendes Lune, hendes Talenter, den Mængde Tilbedere, der var forsamlet om hende, og af hvilken Enhver følte sig lykkelig, naar hun kun gav ham et venligt Blik. Min Egentjærlighed blev smigret, da hun foretrak mig, jeg troede, kun Besiddelsen af hende kunde gøre mig til et lykkeligt Menneske. Jeg var henrykt over Vissheden om at hun elskede mig, jeg Daare burde have vidst, at en saa hoffærdig Skabning som hun, kun evig og altid kan elske sig selv, jeg skulde have ahnet, at hun kun ønskede en Forbindelse med mig, fordi hun ansaa min Formue som et Middel til at kunde gennemspille den brillante Rolle, hun havde begyndt. Men jeg løb blind i min Fordærvelse. Bort Egteskab blev fuldbyrdet. Jeg ønskede at føre et stille, huusligt Liv, men dette var ganske

imod hendes Planer I Begyndelsen gav jeg efter af Kjærlighed, nu maa jeg være estergivende af — Svaghed, da jeg desuden ikke føler mig stærkt nok til at taale dette Helvede. Saaledes slæber jeg mig da frem, som en Livsfange med sine Lænker, indtil Døden bryder dem! Og fortjener da dette ikke Medlidenhed?"

"Broder," svarede Jaaob, "naar en god, from Kvinde er bunden til en Mand, der altid saarer hendes Følelser, da kan jeg sørge og græde med hende, til den Arme er fængslet med tusinde Baand, hun kan ikke rive sig løs: men, Manden er født til at handle og virke, han har Kraft til at bære, og Mod til at sprænge sine Lænker, hvorfor skulde jeg græde med ham?"

"O, bliv hos mig, og indgyd mig Kraft og Mod!" udbryd Gardner, og greb min Fætters Haand.

Jmedens denne Samtale varede, var jeg stille gaaet ved Siden af dem, og da Jacob sagde: "Dersom vi kun elskede det, hvad der er elskværdigt: Ufskyld, Naturlighed og Sædelighed," — da traadte den fromme Liddys Billede for min Sjæl, og min Forstand billigede mit Hjertes Valg. — Vi havde nu bestøget Bjerget, der

laae bagved Haven, Rhinen flød under os, den herligste Egn laae for vore Blikke, da tog Jacob sin Vens Haand og sagde: „Gardner! saaledes stode vi engang i vor Ungdom paa Besuw, Dampskyerne, som stege op ad Krateret, omgave os, men vi agtede dem ikke, vore Blikke dvælede paa Paradiset, der laae om os, og paa det umaalelige Hav, der hølgede for os, da svore vi: stedse at blive saaledes tilfands, og at foragte Jordlivets Skyer, ved Betragtninger af Paradiset om os og det uendelige Hav over os! Gardner, dette høitidelige Dieblif har været mig uforglemmeligt, det har givet mig Kraft ved en elsket Kones Dødsfeng, Kraft, da man scenkede mit eneste Barn i Jorden! Har da hiint Dieblif ganske tabt sin Virkning hos Dig? Er da Din Ungdom saa ganske forsvunden af Din Erindring? Er Du da bleven saa gammel?“

Da faldt begge Vennerne i hinandens Arme, kyskede hinanden og udbrøde: „O Broder, lad os blive unge, indtil vi døe!“

Efter enhver voldsom Sindsbevægelse bliver Mennesket stille; han lytter endnu til Efterklangen af den høie Accord, der blev anslaaet i hans Sjæl. Lause gif vi tilbage til Selskabet.

Vi fandt Alle forsamlede i Havestuen, ventende paa os. En fremmed Virtuoso, der var anbefalet til Hofraad Kother og var med i Selskabet, havde lovet at ville spille paa Flygget, der stod i Havesalen. Vi toge Plads i Kredsen, hvilken Selskabet havde dannet om Instrumentet, den unge Kunstner traadte frem og spurgte, hvad vi ønskede at høre. Hofraad Kother der stod ham nærmest, sagde: „Spil Intet, hvad der kun viser Deres Færdighed i at spille, vi ønske at lære at kjende Dem, men ikke Deres Fingre, spil De en Phantasie over hvad de vil, vær blot saa god at sige os forud, hvorover de phantaserer, for at vi i al Stilhed kunne selv gjøre os en Text til Deres Noder.“ — Den unge Mand billigede Hofraadens Idee og lovede os, at male et Billede af det menneskelige Liv med Toner.

Efter nogle Accorder paa Instrumentet begyndte han med en bekjendt Reichards Buggevisse, hans Phantasie vedblev at være simpel og barnlig, men da blev den meer afverlende, indviklet, levende og fyrgig, indtil den foer brusende frem. Det var Ynglingen, han nu malede. Lidenskaberne Rasen; den vilde, tøilesløse Higen

efter Ære og Berømmelse; den opadstræbende
 Genius's Majestæt, der er kommen til Selvbe-
 vidsthed om sin Kraft og føler sine Binger bundne
 — gjenlød fra Strængene. Larmen tabte sig,
 Dissonanzerne opløste sig, en blidere Melodie
 faldt ind, det var Kjærlighedens Periode, der
 binder den unge Fremmede til Verden. En Ada-
 gio antydede den Kummer, der uadskillelig følger
 denne Lidenstak; Kunstneren lod os, for end
 tydeligere at male, høre Passager af bekjendte
 Mozartske Arier, han gik over til de meest rø-
 rende Klage-toner, for siden desto meer over-
 rassende at skildre den lykfsaliggjorte Kjærlighed
 i flyvende Prestissimo. Tonen blev nu alvor-
 lig og majestætisk, det var et Malerie af Manden
 hvorledes han skaber og virker, hvorledes han
 med maadeholden Befindighed ordner og regjerer
 Verden. Derimellem lød undertiden hiin Bugge-
 vise atter, og alvorfulde, pmmie Melodier;
 skildrede en lykkelig Ægtestands søde Glæder og
 de endnu sødere Faderglæder. Hans Phantasies
 Gang blev stedse alvorligere, stedse meer ophøiet
 og høitidelig. Han malede Mennesket, der mod-
 nes for Evigheden, ingen Dissonants lod sig
 høre, det var et Billede paa Ro, Fuldendelsen

og den trøstende Forventning, og nu sluttede han med en stor hjerteopløstende Accord. Vi fode Alle stille og tause, og tabte os i Tonerne, der fandt Veien til vort Hjerte, og da han holdt inde, da hævede ethvert Bryst sig til et Suk. Jeg ilede til Kunstneren, trykkede ham til mit Hjerte og sagde: „Jeg takker Dem, Deres Toner have sagt mig alt det, til hvilket jeg ikke har Ord!“

For at behage de unge Menneffer spillede han nu nogle Variationer, nye Dandse o. s. v. Glæden var almæen. Nogle Herrer fandt paa det Jndfald, om man ikke kunde dandse her i Havestuen, og den godmodige Bært var strax villig til at sende Bud i Landsbysten efter Musikanter. Alle fik nu travlt med at forvandle Havestuen til en Dandsestue. Flygelet blev skaffet ud, de unge Herrer bare Bordene bort, Andre ordnede Stolene langs med Bæggene, nogle unge Damer hjalp med at bære Glas, og hvad der ellers stod paa Bordene bort. Det var en munter Brimmæl, og paa ethvert Ansigt stod Spøg og Munterhed afmalet. Fætter Jacob traadte ind bærende paa Ryggen en forfærdelig stor Bas, som han havde skilt Musikanterne ved, og da

nu hele Musikchoret var samlet og Instrumenterne stemte, da hoppede og sprang allerede hele Selskabet.

Det lille Bal blev aabnet med en alvorlig Menuet, de Gamle dansede for og de Andre bag efter. Jeg hød Liddy op, vi havde hele Eftermiddagen kun sjeldent seet hinanden, hun fortalte mig, hvor god Hofraadinden havde været imod hende, og hvor herligt Eftermiddagen var henrunden i hendes Selskab.

Efter Menuetten aftraadte de Gamle og overlode Eccossaiser og Gallopader til de Unge; Liddy dansede ikke, hun foregav, hun kunde ikke, men i Grunden skete det, fordi alle de unge Mænd vare fremmede for hende. Da jeg heller ikke danser, uden iblandt ganske nøie Bekjendte, saa foreslog jeg hende en Spadseretour i Haven. Hun gav mig Armen og vi traadte ud i den rolige Aften, der var nedsjunken til den herlige Egn. Vi gik igjennem Havens Gange, i Buskene sloge Rattergale, Dandsemusikken lød i det Fjerne men vi taug. — Vore Hjerter vidste deres Forening, men vore Læber vovede endnu ikke at udtale den. Jeg trykkede hendes Haand til mine Læber og bemærkede at den skjælvede. Vi steg

opad Bjerget, paa hvilket jeg i Eftermiddags havde været med Gardner og Jacob, og sade os paa den Bænk, fra hvilken man har Udsigten ned til den prægtige Rhindal.

„O Liddy,“ sagde jeg med bævende Stemme, „er Verden ikke skøn, og er ikke et reent, fromt Hjerte denne skønne Verdens skønneste Speil?“

„Ak jo, Eduard!“ svarede hun sagte og trykkede min Haand, og jeg saae, at en Taare perlede i hendes Øie.

„De græder, Liddy?“ spurgte jeg.

„Musikken og Glæden og den herlige Aften have gjort mig saa blød,“ svarede hun.

„O!“ sagde jeg, „jeg har ofte grædt, naar jeg ellers stod ene i en herlig Egn og intet Hjerte var mig nært, til hvilket jeg kunde si: See dog, hvor skøn vor Fader har skabt sin Verden, hvor Stort og Herligt det er omkring os, og hvor langt større og herligere Menneskets Hjerte er, fremfor Alt, hvad vi see! — Ak, Liddy, i Eensomhed taber Mennesket sig selv, men i en elsket Sjæl gjenfinder han sig atter dobbelt!“

„O, Te er saa god, saa god!“ udbrød Liddy, „hvorledes er det muligt, at De saalænge har været eensom?“

„Kunde jeg da finde Dem før, Liddy? og vilde jeg maaskee ikke tabe Dem igjen?“

„Af nei, Eduard, nei!“

„Liddy! vi staae her for Gud! vil De være Min?“

„Af, naar jeg kun er Dem værdig, jeg agter og elsker Dem usigeligt!“

„Liddy, et ophøiet, høitideligt Dieblif svæber over os, min Kjærlighed til Dem er evig som min Aand, vil De være Min i Liv og Død?“

Da sank hun høit grædende i mine Arme, og mine Taarer blandede sig med hendes, og vi holdt hinanden fast omslyngede. See, da stod Maanen over Skovens Toppe og belyste de blege, grædende Skikkelser, og dens Straaler zittrede i Taarerne. — Og en Mand steg op ad Bjerget og stod for os med foldede Hænder men vi saae ham ikke i Henrykkelsesrusen, og da vi vaagnede af den salige Drøm, da omarmede den gamle Jacob os og sagde:

„O, I Kjære! Dette vilde jeg just, det har jeg ønsket!“

Og han blottede sit graae Hoved og lagde høitideligt vore Hænder sammen og sagde:

„Her staa tvende Hjerter i Dit store Tempel,
 usynlige, evige Fader! De have svoret hinanden
 Kjærlighed, Hjælp og Trofskab indtil Døden. O
 lad deres Livs Dag blive saa skjøn, som denne,
 og deres Aften ligesaa rolig, og før dem da
 blidt didover, hvor Du og hvor Dyden evig
 lever!“

„Pressen.“

Ugeblad for underholdende Læsning
 32 Sider Skitser og Noveller, 32 Sider Roman
 udgaaer hver Søndag, og tilbringes Abonnenterne
 for 4 Sk. ugentlig eller 3 Mk. Kvartalet. Abonne-
 ment modtages paa Expeditionskontoret St. Hellig-
 geiststræde 5 samt paa de Kgl. Postkontorer.

